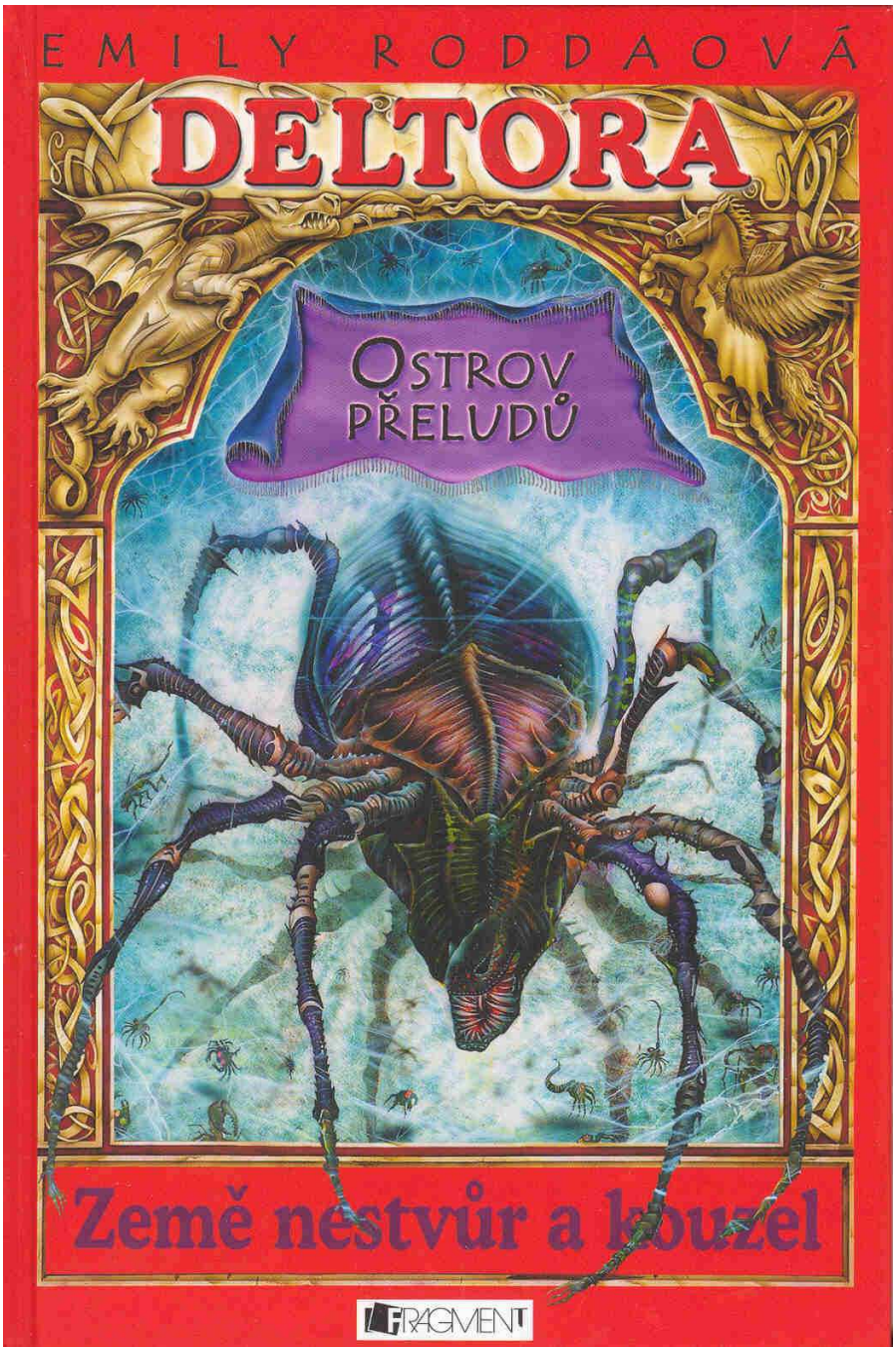
EMILY RODDAOVÁ

DELTORA

FRAGMENT

EMILY RODDA

DELTORA 2

OSTROV PŘELUDŮ

SÁGA DELTORA 1

1 - Lesy hrůzovlády
2 - Jezero prokletí
3 - Město krys
4 - Poušť zkázy
5 - Hora děsu
6 - Labyrint bestie
7 - Údolí ztracených
8 - Návrat do Del

SÁGA DELTORA 2

1 - Jeskyně strachu
2 - Ostrov přeludů
3 - Země stínů

OBSAH

1. Duhové moře……. 7
2. Varování…….……..16
3. Shledání……..……..25
4. V pasti……..……32
5. Strachy a naděje…….……..39
6. Obavy……47
7. Pravda a lež……..54
8. Pennin dům…….……..63
9. Potíže……70
10. Kopule…….……77
11. Arachové…….86
12. Podezření…… 93
13 Zrada……101
14. Smíření…….....…….109
15. Ostrov přeludů……..……..118
16. Děs…….…….127
17. Mír……..135

Předchozí vyprávění…

Lief, Barda a Jasmína zjistili, že v místě Země stínů se kdysi dávno rozkládala Pirra, kouzelná a krásná země ochraňovaná bájnou Pirranskou píšťalou.

Když si tři rozhádané pirranské rody Plumů, Auronů a Kerasů rozdělily Píšťalu na tři části, a země tak ztratila svou záštitu, vpadl do Pirry Pán stínů. Rody před ním musely uprchnout na ostrovy ve skrytém moři pod Deltorou. Naši hrdinové věří, že kouzlo Pirranské píšťaly je to jediné, co jim pomůže osvobodit deltorské otroky v Zemi stínů.

Na ostrově Plumů se jim podařilo získat první část Píšťaly. Teď plují dál podzemním mořem a pátrají po ostrově Auronů.

A teď čtěte dál…

1. DUHOVÉ MOŘE

Lief s Bardou mlčky veslovali ve světě pod světem. Jasmína seděla na přídi chatrné loďky s Fillim na rameni a oči upírala na Kreje, který letěl před nimi. V ruce držela mapku - ten kousek papíru byl to jediné, co jim pomáhalo najít další cíl, ostrov Auronů.

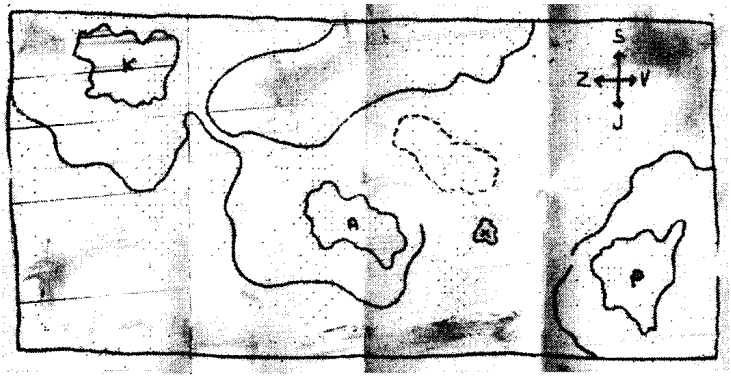
Vysoko nad jejich hlavami se opálově třpytila střecha obrovské jeskyně. Okolní vlnky vypadaly jako tekutá duha.

„Koho by napadlo, že pod Deltorou existuje takový zázrak!“ promluvil konečně Barda. „Pořád tomu nemůžu uvěřit.“

„Ani já,“ přidal se Lief. „Zlaté a ohnivě červené jeskyně Plumů byly nádherné, to rozhodně. Ale tohle místo…“

Jasmína se netrpělivě zavrtěla. „To je všechno moc hezké,“ zabručela, „jenže vůbec nevíme, kde jsme!“

Zvedla potrhanou mapu. „Raneš říkal, že by mapám Dorana Drakomila svěřil vlastní život. Ale nejsou tu zanesené žádné orientační body. Jen čtyři ostrovy, tečkovaná čára, která znamená nevímco, a několik jeskynních stěn.“

Lief se zadíval na mapu a vybavil si, jak rozrušený se cítil, když ji objevil v palácové knihovně v Del.

Tenkrát ho ani ve snu nenapadlo, že Pirranské ostrovy nejsou na otevřeném moři, ale skryté přímo pod Deltorou. Ani se mu nesnilo o tom, že krátká cesta do Osminských vrchů, kam se vydali

hledat Jasmínu, bude začátkem této daleko delší a nebezpečnější výpravy.

Vzpomněl si na domov a píchlo ho u srdce. Jeho dlouhá nepřítomnost jim tam musí dělat velké starosti. Většině lidí ne, protože ti věřili, že král je stále v bezpečí v Toře, ale těm několika, kteří věděli, že tomu tak není.

Jeho matka. Zmar. Starý knihovník Josef. Josefův pomocník Raneš. A dívka Marilen.

Hlavně Marilen. Jak jí asi teď musí být? Má strach? Cítí se opuštěná? Možná trpce lituje, že vůbec souhlasila s tím, že odejde z Tory…

Zmar slíbil jejímu otci, že ji budou střežit jako oko v hlavě. Ale špehové, zrádci a vrazi jsou všude, to Lief sám věděl až moc dobře.

Vzpomněl si na to, jak se ho poprvé někdo pokusil zabít. Dvakrát se to stalo ve velké vstupní hale. Napřed se ho pokusila bodnout nožem nějaká bláznivá žena, která si pořád mluvila pro sebe. Když se jí to nepovedlo, sama se bodla do srdce a zemřela dřív, než stačili zjistit, proč chtěla Liefa zabít.

Brzy poté ho chtěl uškrtit muž jménem Moss, který chodil o berlích. Když se Lief sehnul nad jeho lůžkem, ten chlapík ho popadl pod krkem. Škrtící sevření bylo jako ze železa. Uvolnil se z něj teprve s pomocí tří strážných. Barda mu potom řekl, že Moss býval v dobách před nástupem Pána stínů spolehlivým palácovým strážcem.

Když pak Mosse táhli halasícím davem pryč, někdo ho bodl do zad. Nikdy nepřišli na to, kdo to byl.

Od té doby se Lief držel stranou lidí. Ale zjistil, že nikde v paláci není opravdu v bezpečí. Dokonce ani ve své ložnici.

Ale proč? Proč? přemýšlel Lief jako tisíckrát předtím. Proč by nějaký Deltoran sloužil Pánovi stínů?

Honem se myšlenkami vrátil do přítomnosti. „Doran nemohl nakreslit orientační body, pokud žádné neexistovaly, Jasmíno," říkal zrovna Barda, vytáhl veslo z vody a protáhl si rozbolavělá záda.

„Neprobuď Běsa," upozornila ho Jasmína.

Barda rychle pohlédl na dřevěnou klícku, která mu visela u opasku. Ale bojový pavouk Běs se ani nehnul.

„Hlavně nesmíme vzbudit Bleska.“ Lief kývl směrem ke druhé kleci, která ležela na dně lodi. „Blesk prohrál poslední souboj. To on žízní po pomstě.“

„Máme štěstí, že je jízda lodí ukolébala ke spánku,“ poznamenala Jasmína.

„To je pravda, protože nic jiného zatím nezabralo,“ zabručel Barda. „Škoda že jsme je tam nemohli nechat! Řekl bych, že tahle loďka je už tak dost nacpaná, i bez pavoučích klecí.“

„Nemám Plumům za zlé, že si je tam nechtěli nechat,“ řekla Jasmína. „Kdo by chtěl dvě potvory, které nemyslí na nic jiného než jak se zase poprat?“

Filli souhlasně zafrkal. Měl z velkých pavouků strach.

Znovu se odmlčeli a rozhlíželi se po okolí.

Všude kolem sebe viděli jen neporušenou vodní hladinu. Stěna jeskyně, jejímž otvorem projeli do tohoto třpytivého moře, se už dávno ztratila v mlhavé dálce. A další byla v nedohlednu.

„Aspoň víme, kde v Deltoře zrovna jsme,“ ozval se nakonec Lief. „Když jsme v Osminských vrších vstoupili do podzemí, stěny jeskyně a strop zářily zlatě jako topas, talisman delského rodu. Ale když jsme se dostali k ostrovu Plumů, jeskyni naplňovala rudá záře.“

„Můžeme proto předpokládat, že ostrov Plumů leží pod severovýchodní Deltorou - pod územím Raladů, jejichž talismanem je rubín,“ doplnil ho Barda.

Lief přikývl. „A teď jsme pod územím opálu. Určitě míříme na západ k Pláním. A ostrov Auronů už je určitě blízko.“

Zarazil se, protože v tu chvíli se mu v hlavě rozezněl vysoký, flétnový tón - hudba Pirranské píšťaly, která ho vábila napříč časem. Už její zvuk slyšel, ale teď byl mnohem podmanivější. Teď měl totiž u sebe její zobec.

První díl Píšťaly mu visel na krku. Měl ho zabalený v červeném látkovém váčku a ukrytý pod šaty. Přesto cítil jeho sílu, jako kdysi vnímal moc Kouzelného pásu.

Cítil také, že se zobec touží opět spojit se zbývajícími dvěma částmi Píšťaly, od nichž ho tak dávno oddělili.

„Liefe! Bardo!“

Jasmínin hlas přerušil kouzelnou hudbu tak nečekaně, že Lief povyskočil. Viděl, jak natahuje ruku ke Krejovi, který se vracel z obhlídky.

„Krej před námi vidí zemi!“ vykřikla rozrušeně Jasmína. „Vidí zemi!“

Zemi… Zemi… Zemi… opakovaly po ní ozvěny.

Liefovi se rozbušilo srdce, ponořili s Bardou vesla do duhové vody a loďka se zas rozjela.

❉

Daleko v paláci v Del si knihovník Josef povzdechl. Ještě nebylo tak pozdě, ale srovnávání oficiálního seznamu knih se svazky, které se skutečně nacházely v policích, byla smutná a únavná práce.

Mnoho knih chybělo. Některé nejspíš mohly být uložené v nesprávných přihrádkách. Ale většinu z nich, jak se Josef obával, patrně kdysi nenápadně odnesli a zničili. Pán stínů si nepochybně přál, aby Deltorané dočista zapomněli na to, co se v nich píše.

Aspoň že se mi podařilo zachránit Letopisy Deltory, pomyslel si Josef a zadíval se na bledě modré knihy, uložené na čestném místě poblíž pracovních stolů. A král Lief si tak mohl přečíst o Pirranské píšťale, jediné věci, která mu může pomoci zachránit vězně v Zemi stínů. A mohl si prohlédnout Doranovu mapu, která ho dovede ke třem částem Píšťaly, až se vrátí z Osminských vrchů.

Až se vrátí… Josef se zamračil. Teď mu to došlo - kde je vlastně Lief? Určitě se měl už dávno vrátit.

Starému knihovníkovi se náhlou úzkostí sevřel žaludek. Vždyť Lief s Kouzelným pásem jsou jedinou ochranou země před Pánem stínů. Co když…?

Ticho v knihovně přerušil zvonivý smích. Josefa to vylekalo a rozzlobeně vykročil tím směrem, ale když uviděl, odkud ten zvuk přichází, zarazil se.

Jeho učeň Raneš se skláněl nad stolem, kde seděla Marilen, mladá toranská dívka, která poslední dobou trávila v knihovně spoustu času.

Marilen měla před sebou otevřených několik tlustých knih, ale dívala se na Raneše a oči jí zářily. Raneš něco zašeptal a dívka se znovu zasmála.

Josef znejistěl naplněn obavami. Žil již dlouho stranou od lidí, ale rozhodně býval kdysi také mladý. Něco v tom smíchu a ve výrazu dívčiny tváře ho varovalo, že všechno není tak, jak by mělo být.

Lief požádal Josefa, aby Marilen v knihovně vřele přijal, ale nemluvil o její přítomnosti s ostatními. Marilen je výjimečný host, řekl Lief, ale její pobyt v paláci musí zůstat utajen - přinejmenším do jeho návratu z Osminských vrchů.

Josef se tehdy s pochopením pousmál. Nebyl v paláci dlouho, ale už se k němu donesly fámy, že si Lief jel do Tory vybrat nevěstu. Neměl nejmenší pochyby o tom, kdo je tahle překrásná urozená mladá dáma jménem Marilen.

A teď tady ta mladá dáma ne právě vhodně laškuje s Ranešem. A Raneš se nakláněl rozhodně příliš blízko k někomu, kdo se má stát královnou Deltory.

Josef cítil, že začíná propadat panice. Tohle nemůže dobře skončit. Neskončí to dobře pro dívku, kterou mu svěřili do péče. A už vůbec ne pro Raneše, kterého Josef miloval jako vlastního syna.

Hořce litoval, že se nechal tak pohltit prací, že si dříve nevšiml toho, co se mu děje přímo před nosem. Že nevěnoval pozornost tomu, kolik času ti dva mladí tráví spolu.

Tohle musí okamžitě skončit, než to zajde příliš daleko! pomyslel si rozrušeně. Musím si promluvit s Ranešem. Možná ho budu muset poslat pryč. Aspoň na čas. Než…

V tu chvíli Raneš zvedl hlavu a pohlédl Josefovi do očí. Zuby se mu zaleskly ve zdánlivě bezstarostném úsměvu. Jenže Josef znal svého učně příliš dobře, než aby se nechal oklamat. Poznal ten záblesk v jeho tmavých očích.

Byl to záblesk vzdoru. Pamatoval si ho z dob vlády Pána stínů, kdy Raneš často vklouzl zpátky do sklepa pod starou hrnčírnou s chlebem, sýrem nebo ovocem pod kabátem.

Josef byl častokrát zesláblý hlady, takže vždy snědl, co od něj dostal. Ale přesto měl z toho nedobrý pocit. Věděl, že Raneš, který

byl kdysi jako sirotek bez domova zvyklý přežívat v ulicích Del, by neváhal krást, aby je oba uživil.

„Rušíme tě, Josefe?“ zavolal na něj Raneš. „Omlouvám se. Ale právě jsme s Marilen zjistili, že oba pocházíme ze západu. Ona je z Tory a já ze Soutoku. Není to zvláštní?“

Jdu si dát dolů do kuchyně něco pro zahřátí, Raneši,“ odpověděl Josef odměřeně. „Přijď prosím co nejdřív za mnou. Potřebuji si s tebou promluvit o - o něčem důležitém.“ Prudce se otočil a odbelhal se z knihovny. Kývl na stráže a opatrně vyrazil dolů po schodech.

Josef neměl ani v nejmenším chuť dát si něco pro zahřátí. Obavy ho rozpálily víc než dost. Ale věděl, že kuchyně bude bezpečné místo pro rozhovor s Ranešem, protože Marilen nikdy nesestupovala níž než do poschodí s knihovnou. Jídlo jí vždy nosila do ložnice Liefova matka Šarn.

Je to osamělý život pro mladou dívku, blesklo Josefovi hlavou. Není divu, že ji Ranešova přítomnost těší. A i jeho určitě těší Marilenina společnost a lichotí mu, že ho obdivuje někdo tak krásný a urozený. Ale to nejde. Ne, to prostě nejde.

Pevně se přidržoval zábradlí a trochu přidal do kroku. Kéž je Lief v bezpečí a brzy se už vrátí, říkal si zoufale. Pak nebudu muset posílat Raneše pryč. Liefův návrat všechno vyřeší!

2. VAROVÁNÍ

Lief neměl ponětí o potížích, k nimž se schylovalo v Del - o ještě větších potížích, než jakých se obával Josef. Tou dobou ze všech sil vesloval k pevnině, kterou viděli před sebou.

Ostrov se třpytil v dálce. Mělčiny kolem něj byly porostlé jasně růžovými a žlutými chaluhami. Několikrát se Liefovi zdálo, že na břehu zahlédl nějaký pohyb, ale nemohl to říct s jistotou.

„Vidím cosi jako domečky," řekla Jasmína a mžourala do duhového oparu. „Ale nevypadají jako domky Plumů. Spíš připomínají prostší obydlí, takové kužely. Taky je ale možné, že to jsou jenom kameny…"

„To by tedy mohly být a nejspíš i jsou," zabručel Barda. Jestli je mapa správná a my jsme jeli přímo, tahle pevnina není Auron, ale malý ostrůvek na východ od něj. Ten, na kterém je křížek."

„Každopádně bychom měli být neustále ve střehu," podotkla Jasmína. „Pamatujte, co říkali Clef s Azanem."

Lief si to pamatoval až příliš dobře. Plumové jim s radostí dali svou část Pirranské píšťaly. Ale varovali společníky, že od Auronů nemají nic podobného očekávat.

Plumové nadevše nenáviděli své dávné nepřátele. Chtěli zaútočit na Auron a vzít si druhou část Píšťaly násilím. Rozhněvalo je, že s tím Lief nesouhlasil.

Vládkyně Plumů Nola se zamračila. A mladí Plumové, hlavně Clef a Azan, se divoce hádali.

„Auroni proti vám bez slitování použijí svá kouzla!" vykřikl Clef. „Bylo by šílenství vstoupit na jejich území bez ochrany! Jsou stejně zuřiví jako ty nestvůry, které si chovají v mořích."

„Auroni chovají nestvůry?" podivil se Barda.

„Je to tak! Vypráví se o tom ve spoustě starých příběhů," trval na svém Clef. „Dlouho jsme věřili, že tu nestvůru, co jste zabili, sem na nás poslali Auroni."

Azan přikývl na souhlas. „A nikdy se nevzdají své části Pirranské píšťaly. Nikdy, dokud budou živi. A co víc, seberou vám naši část Píšťaly a nechají si ji pro sebe!"

„Kdepak. U nás bude v bezpečí," řekl klidně Lief.

„Vaše sliby jsou k ničemu," vykřikl Azan. „Jakmile vás Auroni uvidí v jedné z našich lodí, povraždí vás stejně nemilosrdně, jako by zabili tři bezbranné Plumy."

„Ale my nejsme bezbranní!" odsekla Jasmína. „A jak víte, co Auroni udělají? Cesta mezi vašimi moři byla stovky let uzavřená. Jejich postoj k vám se možná změnil."

„A proč by měl?" zeptal se odměřeně Clef. „Náš názor na ně se také nezměnil."

Takové dohady pokračovaly několik dní, ale nakonec společníkům dovolili odjet bez doprovodu. Ostrov Plumů teď měli daleko za sebou. Vzpomínky na varování přátel ovšem nezmizely. Pokud došlo k nějaké změně, pak jen v tom, že naopak ještě zesílily.

V tu chvíli Liefa vytrhla z myšlenek Jasmína, když sebou škubla a s tichým syknutím sáhla po dýce.

„Co se děje?" ptal se Barda.

Jasmína ukázala před sebe. Lief s Bardou natáhli krk a nakonec i oni uviděli to, co ona chvíli před nimi.

Těsně pod hladinou třpytivé vody se k nim blížil členitý stín.

Liefovi se rozbušilo srdce, odhodil veslo a rázně vytasil meč. Ta věc, která se k nim řítila, byla obrovská -dost velká na to, aby převrhla loď. Blížila se neuvěřitelnou rychlostí, měnila tvar, už byla skoro u nich, roztáhla obrovské paže…

A z vody vykoukla malá, hladká hlava. Pak se objevila další - a další. V příští chvíli se společníci rozesmáli úlevou.

Stín, kterého se tak báli, vůbec nepatřil jedinému velikému zvířeti, ale skupině malých, baculatých stvoření s drobnými očky a dlouhými fousky. Zvířátka dováděla kolem lodi, rozpustile do sebe strkala hlavou a vydávala tlumené štěbetavé zvuky.

Na těle měla hebký, stříbřitě šedý kožíšek a místo rukou a nohou ploutvovité končetiny. Zřejmě dýchala vzduch tak jako lidé, ale ve vodě se pohybovala stejně hbitě jako kterákoli ryba.

„Možná žijí právě na tomhle ostrově," řekl Barda a znovu se chopil vesla. „Ach jo, tak rád bych si protáhl nohy. Jsem z té lodi k smrti ztuhlý."

Rozhlédl se kolem. „Šálí mě zrak, nebo světlo trochu zesláblo?“ zeptal se pak.

Jasmína, která dosud s potěšením pozorovala zvířata, zvedla hlavu. „Nevšimla jsem si toho, ale máš pravdu!“ řekla překvapeně. Je to, jako by slunce zakryl mrak. Ale tady žádné mraky nejsou.“

„Plumové nás varovali, že jejich kouzlo nedokáže osvítit jeskyně po celou cestu k Auronům,“ řekl Lief.

Když to vyslovil, zamrazilo ho v zádech. Doufal, že tam, kde už nebude stačit plumské kouzlo, osvítí jeskyně auronské kouzlo.

Jenomže co když se mýlil? Co když světlo zhasne úplně?

Znovu vyrazili kupředu. Šedá zvířátka je nějakou dobu doprovázela, ale jak se loďka blížila k pevnině a nakonec projela širokým pásem růžových a žlutých řas, tvorečci zůstali pozadu. Když se Lief znovu ohlédl, byli pryč.

Ostrov rozhodně nevypadal přívětivě. Působil pustě a nehostinně, vyprahlá půda byla posetá dolíky jako podobaná tvář.

Lesklé bláto na úzké pláži bylo zbrázděné od vln.

O kus výš na pevnině byly roztroušené skupiny hrudkovitých kuželovitých útvarů, které Jasmína viděla z dálky. Zdálo se, že jsou vyrobené z vyschlého bláta, ale na obydlí byly rozhodně příliš malé.

Nebylo tu známky života.

Když jsem prve zahlédl pohyb, musel to být nějaký světelný klam, ujišťoval sám sebe Lief.

Přesto cítil nebezpečí. Jako by v tichu, narušovaném jen slabým šplouchání vody o blátivý břeh, visela nějaká hrozba.

Jasmína se také necítila ve své kůži.

„Tohle místo se mi nelíbí,“ zašeptala. „Fillimu a Krejovi taky ne. Myslím si, že bychom přece jen neměli vylézat na břeh.“

„Nevidím nic, čeho bychom se měli bát,“ namítl Barda podrážděně. Nedočkavě pohnul strnulýma nohama a špičkou boty nechtěně převrátil Bleskovu klec. Ten se probudil a okamžitě začal skákat a bouchat do mříží klece.

„Vidíš, cos udělal, Bardo!“ vyhubovala mu Jasmína. „Teď se probudí i Běs a máme po klidu.“

„Běs by se raději neměl budit, nebo to pro něj bude o to horší," zavrčel Barda. Jsem klidný muž, ale už mi pomalu dochází trpělivost."

Liefovi se na ostrov také nechtělo. Ale ještě méně se chtěl hádat. „Přistaneme, aspoň na pár minut," navrhl. „Nemusíme chodit daleko od vody."

Jasmína se na něj nahněvaně podívala. „Bolí mě zraněná ruka," hlesl Lief a uchýlil se tak k malé nevinné lži. „Byl bych ti vděčný, kdybys mohla nějakou dobu veslovat místo mě, Jasmíno. A bude bezpečnější, když si přesedneme na souši."

„Proč jsi to neřekl dřív, Liefe?" zeptala se soucitně Jasmína. „Tak to samozřejmě přistaneme."

Stává se ze mě hotový diplomat, pomyslel si smutně Lief, když se s Bardou dali znovu do veslování. V královském paláci jsem se naučil noblesnímu chování až příliš rychle.

Tahle myšlenka ho znovu přenesla domů. Tolik si přál vědět, co se tam děje! Dostala Marilen zprávy od svého otce? Je dívka v bezpečí a v pořádku?

Tohle nemůžu zjistit! napomenul sám sebe netrpělivě. Je marné a pravděpodobně i zbytečné se trápit. Pokud se nikdo nedozví, že je Marilen v paláci nebo kdo vůbec je, bude v bezpečí.

Zamračeně zvedl hlavu a pohlédl Jasmíně přímo do očí. Přinutil se usmát, ale asi to nebylo přesvědčivé, protože ona se na něj neusmála.

Jasmína mě zná příliš dobře, pomyslel si Lief. Vycítí, když mám hlavu plnou věcí, o kterých ona nic neví, a to jí vadí. Ale tohle je tajemství, které nemůžu prozradit - nikomu.

Upíral pohled do Jasmíniny uzavřené tváře a zmocnil se ho pocit nesmírné osamělosti. Celým srdcem si přál, aby se vrátilo to obyčejné přátelství, které mezi nimi kdysi bylo. Věděl však, že dokud bude muset střežit své myšlenky a dávat si pozor na jazyk, nebude to možné.

Jednou se snad Jasmína s Bardou všechno dozvědí a pak mi určitě odpustí mé mlčení, pomyslel si. Jistě pochopí, že to nebylo proto, že bych jim nedůvěřoval. Jim bych svěřil vlastní život!

Dorazili ke břehu a společně vytáhli loďku z vody. Blesk stále řádil ve své kleci, a tak se rozhodli nechat ho v lodi. Běs se stále neprobral, za což mu byli všichni vděční.

Barda si s úlevou protáhl ruce a nohy. „Ach, to je blaho být zase na pevné zemi - dokonce i na tak ošklivé, jako je tahle!“ Rozhlédl se kolem a vykročil směrem ke kuželovitým útvarům, které viděli z lodi.

„Nechoď moc daleko!“ zavolala za ním ještě Jasmína.

„Neboj se,“ odpověděl jí zvučně Barda, kterému se vysvobozením ze stísněného prostoru lodi rázem zlepšila nálada. „Chci se jen podívat na ty kužely. Zajímají mě.“

Jenže sotva udělal pár dalších kroků, zarazil se. Beze slova na ně mávl, aniž by se otočil. Lief s Jasmínou pospíchali za ním.

„Támhle,“ zašeptal Barda a ukázal dopředu.

Uvnitř děr, které byly rozeseté po holé zemi kolem kuželů, se něco hýbalo. Z děr začaly opatrně vykukovat hlavičky - hladké, kulaté hlavy s obrovskýma, mrkajícíma očima a dvěma krátkými, úzkými trubičkami na místech, kde by člověk čekal nos a ústa.

„Co to je?“ zašeptal užasle Lief.

„Vypadá to na nějaké červy nebo housenky,“ odpověděl Barda, který nedokázal spustit oči z děr. „No ano! Usoudili, že jim nic neuděláme, a vylézají z úkrytu.“

A opravdu, stvoření se začala pomalu sunout ze svých děr. Jak Barda správně odhadl, vypadala jako obří housenky s dlouhým bledým tělem děleným na baculaté články a měla šest krátkých tlustých nohou, které při pohybu v blátě mlaskaly.

Filli úzkostlivě zaštěbetal a Krej zakrákal.

„Nevypadají nebezpečně,“ poznamenala Jasmína, ale přesto sáhla po dýce.

„Možná právě odsud pocházejí pověsti o auronských nestvůrách,“ zašeptal Barda. „Třeba Auroni chovají tyhle housenky pro potravu. Jsou dost tlusté. A když se postaví, byly by vysoké nejmíň jako Nola.“

Jakmile to dořekl, nejbližší housenky skutečně zvedly tělo ze země a pevně se vztyčily na zadních nohou. Přední a prostřední

nohy se jim legračně kroutily ve vzduchu a obrovské oči mrkaly a mžouraly, jako by byly krátkozraké.

„Měli bychom raději odjet," řekl Lief. „Zdá se, že jsme je vyrušili."

Ohlédl se přes rameno, aby se ujistil, jak daleko je loď, a strnul leknutím. Za zády se mu vzpínaly další obří housenky. Těla se jim leskla mokrým blátem. A čerstvé díry ve zvrásněném blátě na břehu jasně vypovídaly o tom, jak se k nim nepozorovaně dostaly.

„Bardo! Jasmíno!" zašeptal Lief a sáhl po meči.

Jedna housenka se trochu naklonila. Z trubičky přímo pod očima jí zasyčel proud jasně žluté páry.

Lief uskočil, ale bylo příliš pozdě. Už měl výpary v očích a nose, štípaly ho a pálily.

Slyšel sám sebe, jak vykřikl překvapením a bolestí, a zapotácel se. Na okamžik měl pocit, že se mu před očima rozstříkly jasné barvy.

Pak už nebylo nic.

3. SHLEDÁNÍ

Kdyby Josef tušil, co se právě děje s jeho králem, padla by na něj hrůza. Ale takhle, když konečně vešel do palácové kuchyně, měl jen nepříjemný pocit z nadcházejícího rozhovoru s Ranešem.

Velká, útulná místnost byla prázdná, jen u kamen stála zády ke dveřím nějaká hubená stařena a míchala ve velikém hrnci dušené maso se zeleninou. Poblíž byly vyrovnané sloupce jídelních misek, připravené pro houfy lidí ve vstupní hale. Na dalším pultu ležel osamoceně podnos pro Marilen s ubrouskem, nožem a vidličkou.

Josef se zachmuřeně došoural ke stolu a posadil se, aby počkal na Raneše.

Žena se neotočila, ani ho nepozdravila. To ho zaskočilo, protože dosud se všichni lidé v paláci chovali velmi přátelsky.

Zdvořile si odkašlal, ale nebylo to nic platné, kuchařka stále neodpovídala.

Ať je tedy po tvém, ty nevychovaná bábo, pomyslel si podrážděně Josef. Beztak mám dost o čem přemýšlet, než abych se tady s tebou vybavoval.

Právě v tu chvíli žena odložila lžíci a otočila se od kamen. Když si ale všimla Josefa, prudce uskočila a vykřikla.

Josef, který byl skoro stejně vylekaný jako ona, poposkočil na židli. Ale když se v rozpacích nad svým leknutím rozesmála a přitiskla si s úlevou ruku na prsa, aby se uklidnila, přišel další šok.

On totiž tu ženu znal! Znal ten smích. Znal její tvář. Žalostně se změnila od doby, kdy ji viděl naposledy. Ale pod ošklivými jizvami na tvářích a na čele a pod vráskami utrpení a zármutku to byla stále ta tvář, kterou kdysi dávno znal a miloval.

S námahou se postavil.

„Amaranto!“ vykřikl. „Tedy - vždyť… Amaranto z hrnčírny, jsi to ty? Nepoznal jsem tě!“

Žena na něj okamžik zmateně hleděla. Pak užasle vykulila oči.

„Josefe!“ zvolala a se vzlykotem se mu vrhla do náruče. „Nikdy by mě nenapadlo, že se ještě shledáme!“

„Ani mě ne!“ vykoktal ze sebe Josef, který radostí skoro oněměl. „Jak se ti podařilo utéct? A co ostatní?“

Ale Amaranta na to neřekla nic, a nakonec se od ní tedy Josef trochu odtáhl a zkoumavě jí pohlédl do tváře. „Amaranto, proč neodpovídáš?“ zeptal se.

Stařena se smutně usmála a potřásla hlavou. „Promiň, Josefe,“ řekla. „Vidím, jak se ti hýbou rty, ale neslyším tě. Jsem dočista hluchá.“

Z kapsy zástěry vytáhla malou břidlicovou tabulku a kousek křídy. Vtiskla je Josefovi do dlaní.

Josef vzal křídu a napsal.

HLUCHÁ? JAK TO?

Amaranta pokrčila rameny. „Šedí strážci nás odvedli k hranicím Země stínů. Nedokázala jsem jít tak rychle, jak po mně chtěli. Řekli, že jsem stará a k ničemu - řekli, že je budu jen zdržovat na cestě horami. Ztloukli mě do bezvědomí a nechali mě tam svému osudu.“

Dotkla se jizev na tváři a ústa se jí zkroutila bolestnou vzpomínkou. „Jenže vydržím víc, než předpokládali. Přežila jsem - ale ztratila jsem sluch. Ne že by mi na tom tolik záleželo. V té době jsem už stejně ztratila všechno, co pro mě bylo důležité. Potom jsem se potulovala po severu a žila, nebo spíše přežívala, jak se dalo. Do Del jsem se vrátila teprve před několika dny.“

Josef otřel rukávem tabulku a znovu napsal roztřesenou rukou.

A OSTATNÍ?

Když Amaranta pohlédla na napsaná slova, jako by jí po tváři přelétl stín. „Ostatní - moji synové, jejich ženy, má vnoučata… a naši přátelé z Hnutí odporu…“ Rty se jí třásly. „Jestli dosud žijí, tak jedině jako otroci v Zemi stínů. Bití a mučení. Ty a Raneš jste měli velké štěstí, Josefe.“

Hlas ji zradil a svěsila hlavu.

Josef ji neobratně poplácal po paži, plný bezmocného zármutku a lítosti. A také viny, protože on s Ranešem unikli, zatímco ty, kdo jim poskytli přístřeší, postihlo neštěstí.

Po dlouhé chvíli si Amaranta utřela oči zástěrou a vypjala ramena. „Teď se však nesmím vzdávat," zašeptala. „Mám tady úkol a slzy mi nepomůžou."

Když viděla Josefovy rozpaky, zvedla bradu. „Proč myslíš, že jsem po všech těch letech vážila tak dlouhou, těžkou cestu zpátky do Del?" zeptala se. „Protože jsem věděla, že Šarn si mě bude pamatovat ze starých dob. A možná i Lief, přestože byl teprve malý chlapec, když jsem k nim chodívala, abych nechala okovat Dolly, naši starou klisnu. Pamatuješ si Dolly, Josefe?"

Josef přikývl a při té vzpomínce ho píchlo u srdce.

„Potkala jsem Šarn dnes ráno," pokračovala Amaranta. „Samozřejmě mi ochotně nabídla jídlo i peníze, ale kvůli tomu jsem sem nepřišla. Požádala jsem o práci v paláci. Potřebuji tady být, i když jsem jí neřekla proč."

Ztišila hlas. „Chci si promluvit s Liefem, Josefe. Setkat se s ním o samotě a vysvětlit mu, že musí - on musí - táhnout s armádou do Země stínů zachránit vězně, i kdyby měl sebevětší pochyby. Lidé po tom volají a on je neposlouchá. Ale mě určitě vyslechne! Starou přítelkyni - která tolik ztratila."

Josef se na ni vyděšeně zadíval. Amaranta však, jak se zdálo, jeho výraz nezaznamenala. Jí se tvář naopak rozjasnila. „No jistě, Josefe, už to mám," vykřikla vzrušeně. „Kdysi jsi býval palácovým knihovníkem! Na severu se říká, že Lief tráví hodně času v knihovně. Mohl bys mě za ním dovést!"

Josef pocítil beznaděj. Nemohl Amarantě říct pravdu. Ale musela se dozvědět aspoň to, že ji za Liefem nemůže dovést. Že Lief není v paláci.

Nedá se nic dělat, pomyslel si. Budu jí muset říct lež, které tu věří každý.

Vzal tabulku a napsal:

LIEF JE V TOŘE

Stařena vykulila oči. „Král utekl do Tory?“ vykřikla. „To mi nikdo neřekl.“ Její hlas se změnil v nářek. „Tahle prokletá hluchota! Nevěděla jsem to. Do Tory?!“

Odvrátila se od kamen a potácela se ke dveřím, které vedly ven, na čerstvý vzduch. Josef bezmocně sledoval, jak odhodlaně sáhla po klice, ale nakonec spustila roztřesenou ruku.

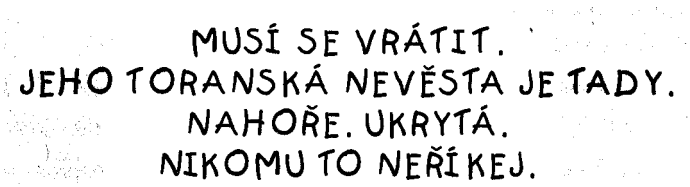
„Co jsem si to jenom namlouvala? Nedostanu se tam za ním,“ hlesla. „Takže to všechno bylo nakonec k ničemu. Není naděje. Žádná naděje.“ Přitiskla si ruce na tváře a rozvzlykala se.

Josef to nemohl snést. Dobelhal se k ní, poklepal jí na paži, aby k němu obrátila pozornost, a načmáral na tabulku:

BRZY SE VRÁTÍ

„Ne!“ naříkala Amaranta. „Ví, že v Toře bude v bezpečí. Proč by se vracel?“

Josef hodil opatrnost za hlavu, znovu něco napsal a strčil jí tabulku před uplakané oči.

Amaranta upřeně hleděla na tabulku a její hrozný vzlykot pomalu ustával. Zhluboka, roztřeseně se nadechla.

Ale než stačila cokoli říct, dveře za ní se rozlétly. Do místnosti vtrhla mohutná, ne zrovna elegantně oblečená postava s kožešinovou čapkou na hlavě a vlekla za sebou další, mnohem menší tělo.

„Kde je Zmar?“ zaburácel vysoký cizinec. „Okamžitě ho přiveďte!“

Josef honem otřel tabulku rukávem, aby smazal křídou napsaná slova.

Potil se a celý se třásl.

Co je to za lidi? Viděli zprávu na břidlicové tabulce? Proto se ptali na Zmara? Aby oznámili Josefovu zradu? Aby ho uvrhli do vězení?

„Na co civíš, vykopávko?“ zařval ten obr, strhl si čapku a odhalil tak vyholenou lebku pomalovanou červenými klikyháky. „Hejbni těma vyzáblýma nohama! Řekni Zmarovi, že je tady Linda ze Smetkova a že s ním musí mluvit. Hned!“

Ten cizinec byla žena! Josefovi se zatočila hlava, přesto se otočil k odchodu, aby jí vyhověl. Ale v tutéž chvíli se pootevřely dveře, které vedly do vstupní části paláce, a ve škvíře se objevila Ranešova snědá, ostražitá tvář.

Při pohledu na nově příchozího malý cizinec žalostně natáhl ruce. „Pomoz mi, snažně prosím, laskavý pane!“ zaskřehotal. „Trochu jídla… doušek piva…“

Linda ho s pohrdavým odfrknutím pustila na zem. Zakvičel, kutálel se po kamenech a žalostně naříkal.

„Našla jsem tohohle zakrslého, ukňouraného chlápka u silnice vedoucí na sever,“ zaburácela obří žena. „Má špatné zprávy o králi!“

Josefovi jako by srdce vystřelilo až do krku. Všiml si, že Ranešovi v očích náhle zajiskřilo.

„Snažil jsem se ho zachránit!“ bědovala postava na podlaze. „Bojoval jsem až do konce jako ďas. Jenže co zmůže jeden ubohý, vyhladovělý akrobat proti tolika Kameňákům? Co mohl chudák Pitkin dělat?“

4. V PASTI

Zatímco v Del o něm Pitkin vyprávěl samé lži, Lief byl uvězněný v děsivé noční můře. Byl zavřený v rakvi. Pokoušel se bouchat na stěny, ale nemohl pohnout rukama ani nohama. Snažil se otevřít oči, ale měl je zalepené. Pokoušel se vykřiknout, ale nedokázal ze sebe vydat ani hlásku.

Někde zavřískal Krej. Ale blíž, mnohem blíž, se ozývaly další zvuky - tlumené mlaskání a škrábání, které Liefa naplňovalo hrůzou.

Zoufale se snažil probudit, vysvobodit se z nočního děsu. Ale pokaždé, když se prodíral směrem k vědomí, sen ho vtáhl zpátky do sebe.

Pak Krej znovu zakrákal, tentokrát byl tenhle pronikavý zvuk hlasitý - dost hlasitý, aby vytrhl Liefa do skutečné bdělosti.

Přinutil své ulepené oči, aby se otevřely. Uviděl špičku černého křídla, když se Krej znovu vznesl do výšky a zmizel z dohledu. A pak se ho zmocnila hrůza, protože si uvědomil, že ten sen byl skutečný.

Nebo skoro skutečný. Neležel v rakvi. Stál vzpřímeně. Nohy měl však přitisknuté k sobě a paže přitlačené k bokům. Nemohl pohnout hlavou. Cítil zápach bláta. Ústa jím měl ucpaná.

Nejdřív nechápal, co se s ním stalo. Nakonec si vzpomněl.

Ten ostrov se zbrázděným pobřežím a podivnými kuželovitými kameny. Housenkovité stvoření, které se k němu naklání a vyvaluje na něj obrovské oči. Proud žluté páry…

Upřel zakalené oči na vysoký kužel stojící přímo před ním. Nahoru a dolů, sem a tam po něm pobíhaly obří housenky.

Lief si matně uvědomil, že ten kužel staví. Přinášejí ze země jíl, mísí ho s tekutinou, která jim kape z trubicovitých úst, a výslednou směs plácají na stěny kuželu.

Přelétl pohledem ke špičce kuželu a sevřel se mu úzkostí žaludek, protože zahlédl Bardovu hlavu a tvář téměř skryté hrudkovitou helmou z hustého, vyschlého bláta.

V těch místech zrovna pracovala jedna z housenek. Přednímа pahýlovitýma nohama usilovně uplácávala a uhlazovala lepkavou jílovou hmotu v mezeře vedle Bardových úst. Když vše dokončila, na okamžik počkala, až bláto zesvětlá a ohromující rychlostí ztvrdne. Pak odspěchala zpátky na zem.

Lief musel přemáhat paniku, když si uvědomil, že on sám je uvězněný stejně jako Barda. Od hlavy k patě byl uzavřený v tlustém krytu ze sušeného bláta.

Ještě viděl a mohl dýchat nosem. Věděl ale, že to nepotrvá dlouho. Naskakovala mu husí kůže, když poblíž svého ucha zaslechl škrábání. Koutkem oka zahlédl, jak se k němu naklání hlava s obrovskýma očima. Ucítil strašný vlhký chlad na tváři, kam se mu připláclo další bláto.

Housenka, která pracovala na Bardových ústech, už zase vyšplhala na kužel a teď přelézala hlouček svých druhů. Ty poblíž středu kuželu přidávaly zvláštní vrstvu jílu. Běsova klec, došlo Liefovi.

Zpod hroudy jílu vycházely tlumené, povědomé zvuky. Běs je vzhůru a zuří. Ta žlutá pára na něj nepůsobí. Možná účinkuje jen na teplokrevné živočichy.

Ale ani bojový pavouk nepřežije dlouho bez vzduchu, pomyslel si Lief. Běs brzy zemře. Jako my.

Uvědomil si, že už neslyší Kreje. Dostal nakonec strach, že i jeho omráčí žlutým plynem, a smířil se s tím, že nemůže zaútočit na housenky? Nebo ho chytily při posledním, zoufalém střemhlavém útoku?

Nebo - Lief ucítil, jak mu přeběhl mráz po zádech - nebo Krej v beznaději uletěl, protože viděl Jasmínu a Filliho pohřbené zaživa v dusivém bahně?

Kužely v jeho zorném úhlu byly příliš malé, než aby v nich bylo Jasmínino tělo. Pár jich bylo popraskaných.

Ten, který stál vedle Bardy, měl uprostřed několik děr. Otvory byla vidět stříbřitě šedá kožešina. Lief vytušil, že uvnitř kuželu se skrývá tělo jednoho z těch malých mořských krtků, které viděli dál na moři.

Tihle krtci jsou bez pochyb obvyklou obětí housenek, pomyslel si. Hejno, které jsme potkali, by za námi neplulo k ostrovu ani za nic, ale jiná hejna určitě nejsou tak rozumná. A mláďata, slabší, ztracené a zraněné jedince proud asi často vyplaví na břeh.

Na popraskaný kužel vylezla zablácená housenka. Zvedla přední nohy ze země a pevně se přidržela hory jílu. Strčila ústní trubici do jedné z mezer v krustě. Tělo se jí zavlnilo, jak pila.

Liefovi se obrátil žaludek. Tak tohle má být jejich osud. Zemřít zalepený uvnitř rakve z jílu a pak být měsíce potravou pro housenky. Ze všech sil se snažil protáhnout paže, pohnout nohama, otočit krkem - udělat cokoli, aby prolomil stěny, které ho svírají.

Ale nedokázal se ani hnout. Nohy měl přitisknuté příliš těsně k sobě. Paže držely příliš pevně u boků. Housenky odvedly svou práci velice dobře.

Zachvěl se, když ucítil, jak se housenka vrací a leze mu po obličeji. Zavřel oči, aby se nemusel dívat na její pohupující se hlavu a bezvýrazný pohled, zatímco mu plácala čerstvé bláto na tvář blízko nosu.

Pak najednou mlaskání a pěchování ustalo, jako by housenku něco vyrušilo při práci.

Lief otevřel oči. Housenka mu zmizela z dohledu a nechala práci nedodělanou.

Bylo jasné, že se děje něco mimořádného. Housenky, které dokončovaly Bardův kužel, otáčely hlavy a netrpělivě se kroutily. A ta, která se krmila mrtvým mořským krtkem, se prudce odtrhla od zdroje potravy, až jí odporná hnědá tekutina odkapávala od ústní trubice.

V další chvíli se housenky na Bardově kuželu rozprchly v oblaku žluté páry. Vrhl se mezi ně zběsilý hnědý pavouk se žlutými zády a divoce po nich chňapal tesáky.

Lief nevěřil vlastním očím. Blesk! Ale jak je to možné? Blesk je přece zavřený ve své klícce na dně lodi.

Někde vysoko vítězoslavně zakrákal Krej.

Liefovi poskočilo srdce radostí, jakmile mu došlo, co se přihodilo. Krej otevřel dvířka klece. Věděl, že když se Blesk konečně

dostane na svobodu, bude myslet na jediné: dostat Běsa, ať už je kdekoli.

I přes svou velikost se zdál obří pavouk ve srovnání s housenkami maličký. Ale ty neměly jinou zbraň než žlutou páru, která na Bleska zřejmě vůbec nepůsobila. A on měl obrovské tesáky, osm ostnatých nohou, nesmírnou sílu a odhodlání zvítězit.

Housenky padaly na zem a svíjely se bolestí. Blesk je kousal a trhal a mezitím prudce narážel do jílu kolem Běsovy klece. Už bylo vidět několik mříží a sám Běs, který zoufale toužil po vzduchu, se proti nim vrhal, čímž Bleska rozdráždil ještě víc.

Každým okamžikem Liefovi před očima proudily další housenky. Vypadalo to, jako by celá osada přispěchala bránit kužel, v němž byl uvězněný Barda. Na dolní polovině kuželu se hemžilo jedno tělo vedle druhého. Blesk byl zahalený v oblaku žluté páry, jediné zbraně, kterou na něj útočily další a další housenky.

Ještě štěstí, že ta pára nestoupá, pomyslel si Lief, jinak by byl Barda během chvilky zase v bezvědomí. Pak by celá Blesková práce přišla vniveč.

Ale stejně - bude to vůbec k něčemu? Širší otvor kolem Běsovy klece nepomůže Bardovi, aby se z toho vězení vyprostil. Ztvrdlá hlína kolem jeho rukou a nohou zůstávala nedotčená.

Pak Lief něco ucítil. Do jílu, který mu zakrýval levou ruku, něco tvrdě a prudce klepalo.

Lief tušil, co to je, ale nechtěl tomu uvěřit, dokud Krejův zobák neprorazil skořápku z bláta a neklovl ho do zápěstí.

Ještě nikdy Lief neucítil bolest s takovou radostí.

Další dvě klepnutí a jíl na ruce praskl úplně a odpadl. Lief divoce šmátral po okrajích otvoru, aby ho zvětšil. Když mu Krej osvobozoval druhou ruku, ucítil další otřesy - škrábání a skřípání poblíž nohou.

„Liefe!“

Liefovi se radostí rozbušilo srdce, když uslyšel šepot známého hlasu. Jasmína se mu krčila po pravém boku. Neviděl ji, ale cítil, jak seká dýkou do tvrdé skořápky, v níž byl uvězněný.

Jasmína je naživu! Krej ji určitě spěchal vysvobodit, jakmile od ní housenky odběhly bránit Bardův kužel.

„Až ucítíš dýku na botách, začni kopat,“ zašeptala Jasmína. „Možná nemáme moc času.“

Lief ucítil pohyb kolem brady, a když zamžoural dolů, uviděl malé šedé tělíčko. Filli měl kožíšek pichlavý od bláta. Okusoval a zuřivě odškraboval jíl, který měl Lief kolem krku.

Hrot Jasmíniny dýky už cítil na noze a začal kopat tím směrem, dokud se hlína nezačala drolit ven. Jasmína se mezitím dala do práce na druhé straně. Na pravé ruce a zápěstí mu popraskal jíl, když se Krejův ostrý zobák dostal skrz.

Levou ruku už měl volnou až k lokti. Dokázal ji ohnout. A díky Fillimu už zase mohl hýbat hlavou ze strany na stranu.

Zoufale se vzpínal, s očima upřenýma na masu kroutících se housenek u Bardova kuželu. Housenky, které zcela pohltil boj s Bleskem, si zatím nevšimly, co se děje za jejich zády.

Ale každou chvíli se určitě jedna z nich otočí a vyhlásí poplach. A všechno bude ztraceno.

Lief zavřel oči, zhluboka se nadechl a posbíral všechny síly. Představil si jíl jako vaječnou skořápku, ve které je zavřený. Pak napnul každý sval v těle, odhodlaný skořápku prorazit.

5. STRACHY A NADĚJE

Chvíli cítil jen napětí. Najednou se však hliněná skořápka jednoduše otřásla a spadla v obrovských kusech na zem.

Housenky kolem Bardy se otočily a vykulily obrovské oči. Na okamžik úplně znehybněly, pak se postavily na zadní, kroutily se a pohupovaly hlavami. Některé překotně vyrazily k Liefovi.

Lief se zapotácel a snažil se nabýt rovnováhy. Levou nohu měl stále uvězněnou v jílové skořápce. Divoce kopal a šátral po meči.

„Liefe! Zakryj si tvář! Budou se snažit tě znovu omámit!“ slyšel křičet Jasmínu.

Lief se s mečem v ruce rozhlédl kolem sebe. Jasmína měla ústa a nos zakrytá šálou. Právě ze sutin zvedala do náruče Filliho. Ještě celý od prachu rozrušeně štěbetal, vyskočil jí na rameno a zalezl pod límec.

Pak Jasmína vyrazila přímo k Bardovi. Tři housenky se vzepjaly a zatarasily jí cestu. Uskočila stranou a zakrývala si při tom zachumlanou tvář. Housenky za ní vystříkly žlutou páru, ale nepokusily se ji pronásledovat.

Ostatní housenky, které mířily k Liefovi, se také zastavily. Jako by se mezi sebou dohodly, že všechny síly soustředí na to, aby uchránily Bardu - svou poslední a nejlepší kořist.

Volnou rukou Lief popadl lem pláště, přitáhl si ho k hlavě a omotal si látku kolem tváře tak, aby mu zaprášené záhyby zakryly nos. Odkopl poslední zbytky hlíny a potácel se směrem k Bardovi.

Blesk si vůbec nevšímal zmatku, který kolem něj propukl. Teď už zcela odkryl Běsovu klec a oba pavouci se pokoušeli bojovat i přes mříže. Klec se divoce houpala a každou chvíli odlupovala další a další jíl. Lief jasně viděl Bardův kabát, přezku opasku - dokonce i rukojeť meče.

Housenky se přestaly snažit opravit trhlinu. Namísto toho se teď soustředily na Bardovu tvář. Nepochybně si uvědomovaly, že čím dříve se udusí, tím dříve je útočníci nechají na pokoji.

Barda měl stále otevřené oči. Upřeně hleděl přímo na Liefa.

Lief věděl, co mu tím pohledem chce říct.

Nechtě mě tu. Vemte loď a ujeďte. Nemůžete mi pomoct.

Lief prudce zakroutil hlavou. Udělal další krok.

Příliš blízko. Housenka se na něj vrhla. Uskočil stranou, přitiskl si plášť pevně k tváři, aby unikl sprše plynu, která by z něj znovu udělala vězně.

Jasmína s dýkou v ruce opatrně, ale vytrvale kroužila kolem Bardova kuželu a udržovala si bezpečnou vzdálenost od ostražitých housenek, které ho střežily. Lief přiběhl za ní.

„Krej a já se k němu nedokážeme dostat blíž, Liefe," zamumlala Jasmína. Jakmile se přiblížíme, začnou střikat. Kdybychom tak měli nějaký nástroj s dlouhou násadou. Pak bychom možná rozmlátili tu hliněnou skořápku z dálky. Ale nic takového s sebou nemáme a vesla z lodi jsou příliš krátká a křehká, takže taky k ničemu."

Lief v duchu prošel věci v lodi a neochotně musel připustit, že Jasmína má pravdu. Nic vhodného tam nebylo. Nic než jídlo, voda, přikrývky, kbelíky, lano…

Kbelíky! Lano! Najednou ho něco napadlo, bylo to jako blesk z čistého nebe.

„Máme ještě jednu možnost, jak ten kužel rozbít," řekl a popadl Jasmínu za ruku. „Pojď se mnou."

Zatímco běželi k lodi, vysvětlil jí svůj plán. Popadli kotouč lana a kbelíky, které používali na balení. Naplnili kbelíky vodou, pospíchali zpátky na místo, kde stál Barda, a vychrstli vodu z kbelíků k úpatí kuželu.

Housenky, které tam číhaly, se vzpínaly a syčely, ale neustoupily ani o krůček. Blesk a Běs také dostali svou dávku vody, ale bojovali dál, jako by se nic nedělo. Voda stekla po ztvrdlém jílu a rychle se vsákla do měkčí hlíny pod ním.

„Rychle!" Lief podal Jasmíně jeden konec lana a druhý držel v ruce. Oba vyrazili, každý jiným směrem, s rukama vysoko zdviženýma nad hlavou a obtočili kužel jednou, dvakrát dokola, jako děti, které si hrají. Smyčky lana se kolem kuželu utáhly těsně nad Běsovou klecí. Housenky podrážděně syčely na lano, začaly pobíhat nahoru a dolů a snažily se smyčky zaplácat blátem.

Jasmína s Liefem se sešli na břehu za kuželem.

„Teď!" zašeptal Lief. A vší silou zatáhl za svůj konec lana.

Slyšel Jasmínu, jak zasténala námahou, když i ona zabrala ze všech sil. Cítil, jak mu krev pulsuje v uších. Slyšel Kreje, jak jim vříská nad hlavou.

A pak, konečně, uslyšel zvuk, na nějž čekal - táhlý, mlaskavý zvuk promáčené země pod kuželem, která povolila své sevření. Kužel se pomalu začal naklánět směrem k nim.

Oba divoce zajásali, naposledy společně zabrali a konce lana se napjaly mezi kuželem a jejich bolavýma rukama.

Pak se znenadání kužel svalil na zem. Housenky se zmateně a polekaně rozprchly do všech stran. Lief s Jasmínou škobrtli dozadu, spadli na zem a kužel konečně praskl.

Lief se s námahou postavil. Nad rozvalinami Bardova vězení visel nízký prašný mrak a kolem se povalovala těla rozdrcených a umírajících housenek. Barda ležel a sténal uprostřed sutin. Housenky, které přežily, se horečně vzpínaly a kroutily, vylézaly z úkrytů a pospíchaly k nim se žlutými obláčky kolem nosu.

Lief s Jasmínou běželi k Bardovi a postavili ho na nohy. Popadli ho mezi sebe, protože byl stále omámený a zmatený, a společně klopýtali k lodi.

Lief si všiml, že Blesk i po tom všem stále visí na kleci u Bardova opasku. Byl pokrytý vrstvičkou prachu a skoro stejně omráčený jako Barda, takže přestal s Běsem bojovat a krčil se u mříží klece jako svazeček klacíků.

„Rychle!“ křičela Jasmína a letmo se ohlédla.

Teď se přes rameno ohlédl i Lief a uviděl, že housenky zmizely. Místo kolem hromady suti bylo poseté dírami. Ty potvory se k nim chtějí provrtat pod zemí!

Dorazili k lodi a Lief s Jasmínou ji vtáhli zpátky do vody. Všude kolem to začalo v mokrém blátě bublat, jak se housenky blížily k povrchu.

„Do lodě! Do lodě!“ vykřikla Jasmína a horečně postrkovala Bardu. Svalil se na dno, kde ležel a sténal, zatímco jeho společníci skočili do blátivé vody a táhli loď za sebou.

Během pár vteřin se v písku začaly objevovat světlé hlavičky. Ale to už se Lief s Jasmínou nasoukali do lodi a chopili se vesel. Zběsile veslovali, aby se dostali na větší hloubku.

Teprve když projeli pásem jasně barevných chaluh, které obklopovaly ostrov, odvážili se otočit. Na břehu se to hemžilo housenkami a visel nad ním hustý žlutý opar. V pozadí se rýsovaly obrysy hrudkovitých kuželů, bledé na pozadí potemnělého nebe.

❋

Úplně jiné nebe, slunečné a modré jako pomněnky, bylo vidět oknem ložnice v paláci, kde ležel akrobat Pitkin.

Ale Pitkina výhled nezajímal. Zajímal ho jen lahodný vývar, kterým ho krmila Šarn, a zaujatě při tom vyprávěl příběh svého hrdinského, leč marného úsilí zachránit Liefa před smrtí.

„Samozřejmě že bych ho nikdy neopustil, kdybych ho na vlastní oči neviděl zemřít! Pro svého krále bych klidně položil vlastní život!“ bědoval a obracel oči v sloup. „A pro jeho přítele, ubohého udatného Bardu také, přestože ten byl ke mně často bezohledně krutý - ať odpočívá v pokoji.“

Čerstvě vykoupanýma rukama sevřel pokrývku měkké postele, do níž ho odnesli. Víčka se mu zachvěla, když otevřel ústa, aby spolkl další lžíci vývaru. Polkl, vzdechl a znovu otevřel ústa.

Šarn se snažila potlačit slzy, které se jí draly do očí. Pokoušela se soustředit na Zmarova poslední slova, než vyrazil do Osminských vrchů s tou velikou Lindou ze Smetkova.

„Znám Pitkina dost dlouho, Šarn,“ řekl jí Zmar před odjezdem a stiskl jí ruku. „Řekne a udělá cokoli, co se mu zrovna hodí. Část jeho příběhu se nepochybně zakládá na pravdě, ale určitě ne celý. Lief je možná v nebezpečí, ale je stále naživu, tím jsem si jistý. Najdeme ho, neboj se.“

Šarn dala Pitkinovi poslední lžíci vývaru a zlehka potřásla hlavou. Kéž by si byla stejně jistá jako Zmar.

Zmar určitě věří, že je Lief naživu, protože Pán stínů ještě nenapadl Deltoru, pomyslela si. Ovšem dokonce ani Pán stínů není vševědoucí. Jeho špehové mu řekli, že Lief i s Pásem jsou v bezpečí v Toře, a on tomu věří. Nesoustředí se na nás. Zatím. Ale to se může kdykoli změnit. Kdykoli…

Odložila prázdnou misku. Když se obrátila zpátky k posteli, viděla, že její pacient má zavřené oči a pomalu a pravidelně oddechuje. Zdálo se, že Pitkin usnul.

Šarn také zavřela oči. Hlava jí třeštila.

Věděla, že by měla vstát a jít dolů. Má tolik práce. Ve vstupní hale jsou stále davy lidí. A touto dobou už Marilen určitě čeká v ložnici na svůj oběd. Bude jí muset z kuchyně přinést podnos s jídlem. Pak bude muset té ubohé dívce co nejšetrněji sdělit novinky, které přinesl Pitkin. Bála se na to jen pomyslet.

Zůstanu tady a odpočinu si, aspoň na chviličku, řekla si.

Pitkin opatrně pootevřel oči. Vykoukl škvírkou zpod řas a viděl, že Šarn stále potichu sedí vedle něj se svěšenou hlavou. Zlostí skoro nahlas zaklel.

Co to má znamenat, že tu ta ženská jen tak sedí? Copak nemá nic na práci? Čekal by, že se potichu vykrade z pokoje, jakmile usoudí, že usnul. A ne že si zdřímne i ona!

Zvažoval, že by zasténal, aby ji probudil, ale pak usoudil, že by nebylo moudré udělat to hned. Přece jen - právě ji přesvědčil, že pokojně usnul.

Buď trpělivý, Pitkine, hochu, uklidňoval sám sebe. Nechceš přece, aby pojala nějaké podezření, co? Vzbudíš ji později, když bude třeba, ale prozatím měj oči zavřené a ústa také. A mezitím můžeš používat svůj chytrý mozeček, abys domyslel svůj plán až do konce.

6. OBAVY

Lief cítil každou buňkou v těle, že v Del není něco v pořádku. S Jasmínou po boku vesloval slábnoucím světlem, pavouci mírumilovně spali ve svých klecích na dně lodi a Barda odpočíval na zádi. Lief se snažil uvolnit. Ale poslední hodinu v něm naopak narůstaly obavy. Nedokázal je potlačit.

Pokoušel se sám sobě namluvit, že to způsobuje přítmí kolem loďky. Tam, kde předtím zářily třpytivé duhy, bylo teď jen nevlídné šero.

Ale věděl, že tohle není celá odpověď. Slova „nebezpečí“ a „Del“ na něj neodbytně doléhala a soužila ho.

„Tohle se mi nelíbí,“ zamumlal Barda, který přerušil mlčení. „Obávám se, že Auroni už o nás vědí a zeslabili světlo, aby nás mohli překvapit.“

Lief neodpověděl.

Jasmína se na něj otočila. „Zase jsi myšlenkami někde daleko, Liefe,“ řekla chladně. „Nemohl bys pro jednou mluvit nahlas o tom, o čem přemýšlíš?“

Lief si povzdechl. „Pořád mám pocit, že v Del nastaly nějaké potíže,“ odpověděl a neodolal pokušení vyslovit své myšlenky. „Co bych za to dal, kdybych mohl dát vědět matce a Zmarovi a - a ostatním v paláci, kteří si možná dělají starosti s tím, kde jsme.“

„Na to je trochu pozdě,“ odsekla Jasmína. Věděla až moc dobře, koho Lief myslel těmi „ostatními“. Měl na mysli tu dívku, kterou si má vzít a která se má stát královnou. Dívku, kterou si vybral v jedné ze „slavných toranských rodin“, jak říkal Pitkin.

Jak si může myslet, že o ní nevím? pomyslela si rozzlobeně. Podle Pitkina si každý šuška o plánované svatbě.

Pak si uvědomila, že Lief řekl „ostatním v paláci“. Takže jeho budoucí nevěsta už je v Del! Lief ji přivezl s sebou, když se vrátil z Tory.

Pak ji skoro okamžitě opustil, aby mě šel hledat, pomyslela si Jasmína. A nevrátil se. Určitě mě za to nenávidí. A Šarn se Zmarem

asi také - za to, že se tím oddálí sňatek, který má dát Deltoře následníka trůnu a bezpečí.

Poprvé ji napadlo, že by její ukvapená výprava do Osminských vrchů mohla mít katastrofální důsledky pro celou zemi.

Kvůli mně je Lief v nebezpečí, říkala si. A to znamená, že Deltora je také v hrozném nebezpečí. Mám své důvody, proč se chci dostat do Země stínů. Ty nejlepší důvody! Sestřičku, o níž jsem ani nevěděla. Sestru, kterou můžu zachránit jenom já. Ale nikdy bych nechtěla, aby kvůli tomu, co dělám, trpěli jiní.

Ucítila u srdce bodavý pocit viny. A tenhle pocit ji rozhněval.

„Neprosila jsem tebe ani Bardu, abyste se za mnou vydali, Liefe!“ vykřikla prudce. Jistě, kdybyste to neudělali, byla bych mrtvá. Ale Deltora by byla v bezpečí. A tvoji… tvoji přátelé… by nemuseli mít strach.“

Lief se zamračil. Jasmínina zlost mu připadala bezdůvodná. Co ji takhle rozohnilo? Řekl jen, že by si přál poslat zprávu domů.

„Určitě jsem ti už mnohokrát řekl, Jasmíno, že tě z ničeho neviním a že jsem ti naopak vděčný!“ zvolal. „Kdybychom tě nenásledovali, nikdy bychom nenašli Pirranské ostrovy.“

Nedostal žádnou odpověď, což ho podráždilo ještě víc. Jakmile jsi mi řekla, že vězni v Zemi stínů jsou v nebezpečí, souhlasil jsem, že budeme okamžitě pokračovat dál, nebo ne? Bez toho, že bychom se vraceli do Del pro posily. Co víc ode mě chceš?“

Jasmína ohrnula nos.

„Až se vy dva přestanete hádat,“ zavrčel Barda ze zádi, „možná by vás zajímalo, co je před námi.“

Lief se tam podíval a sevřel se mu žaludek. V přítmí před nimi se začínal zjevovat nízký táhlý obrys. Byl velmi blízko. Dostali se k němu, aniž by o tom věděli.

„Země!“ zašeptal.

„Ano,“ zabručel Barda. „A tentokrát je to možná opravdu Auron. V tomhle šeru jsme mohli snadno objet stěnu jeskyně, aniž bychom ji viděli. Raději bychom měli být připravení.“

❋

Ve stejnou chvíli se v Del probudila Šarn, kterou vyrušilo Pitkinovo zasténání. Neměla ponětí, kolik času uplynulo od doby, kdy začala podřimovat, ale věděla velmi dobře, že nářek má upoutat její pozornost.

Pohlédla na Pitkina.

„Máš bolesti?“ zeptala se trochu netrpělivě. „Snad bys potřeboval další dávku mého bylinného léku? Vím, že nechutná zrovna příjemně, ale -“

„Ach ne, má paní!“ vykřikl honem Pitkin. „Bolest už docela odezněla, děkuji. Ale jsem stále slabý jako děcko a mučí mne vzpomínky!“

Šarn vypadala znepokojeně. Pitkin zamrkal a povzdechl si.

„Prosím, není nutné, abys tu se mnou dál zůstávala,“ zašeptal dojatě. „Potřebuji jen dobrý, dlouhý spánek. Ale dnes večer bych do sebe možná dokázal dostat trochu piva, pokud mi nějaké přineseš. Sklenka nebo dvě by mohly uklidnit mé nervy.“

„Nechám tě tedy o samotě,“ řekla Šarn chladně a vstala. „Dobrou noc.“

Šarn nebyla žádný hlupák. Byla si jistá, že Pitkin předstírá, že mu je mnohem hůř, než mu ve skutečnosti je, aby si zajistil měkkou postel, hojnost jídla a starostlivou péči. Měl pár škrábanců a modřin a na nohou puchýře. Ale nic víc.

Prozatím se jí však hodilo, že akrobat zůstane tam, kde je. Bylo životně důležité, aby se novinky, které přinesl do paláce, nerozšířily a nedostaly k uším Pána stínů.

Ostatní, kteří byli v kuchyni, když Pitkina přitáhli, nebudou dělat potíže. Linda je se Zmarem. Josef s Ranešem přísahali mlčení a pak byli odvedeni zpátky do knihovny. Nepustí je dolů, dokud se nevrátí Zmar.

A Amaranta? Amaranta je naprosto hluchá, takže nemohla slyšet ani slovo z toho, co Pitkin říkal.

Za což jsem vděčná, připustila v duchu Šarn. Amaranta je dobrá kuchařka a snaživá pracovnice, stejně jako stará přítelkyně. Bylo by mi líto ukrývat i ji tam nahoře.

Šarn vzala za kliku, aby odešla. Ale právě v tu chvíli se klika otočila, dveře se rozlétly a do pokoje vtrhla Marilen.

„Slyšela jsem tě mluvit, Šarn," spustila Marilen. „Všude jsem tě hledala! Musím -"

„Marilen - jak to, že jsi tady?" zvolala Šarn a snažila se zakrýt dívce výhled na postel. „Prosím, žádám tě, jdi zpátky do svého pokoje. Vím, že musíš mít hlad, já ti donesu tvůj podnos, jakmile budu moct."

Marilen trvala na svém. „Zmar mi donesl jídlo, než odjel," řekla stručně. „Musím s tebou mluvit, Šarn. Je to velmi naléhavé. Já -"

Zarazila se, když si všimla Pitkina, který se snažil posadit, aby na ni lépe viděl. „Zmar mi řekl, že muž jménem Pitkin tvrdí, že Lief je mrtvý," řekla najednou. „To je on? Tohle je Pitkin?"

„Je to tak, má paní, a nesmírně mě to rmoutí," zakňoural Pitkin. Se slabounkým zasténáním padl s rukou na čele zpátky na polštář. Oči oživlé zvědavostí se mu zableskly, když pozoroval Marilen skrz prsty.

„Jsi lhář!" obořila se na něj dívka. „Co to tady na nás hraješ?" Stála velmi zpříma. Hlas měla plný opovržení. A ve tváři tvrdý výraz.

Za poslední týdny velice rychle dospěla, pomyslela si Šarn, kterou to trochu zaskočilo. Jak to, že jsem si toho nevšimla? Proč jí to jen Zmar říkal? Nevěděla jsem, že se s ní ještě před odjezdem uvidí.

„Byl tento muž nějakou dobu o samotě - od okamžiku, kdy přišel do paláce, Šarn?" zeptala se Marilen. „Třeba jenom na chvíli?"

Šarn zavrtěla hlavou. „Prosím, odejdi, Marilen," pravila tiše. „Musím teď zajít dolů, ale přijdu za tebou, jakmile to půjde."

Marilen zaváhala, ale pak přikývla. „Prosím, pospěš si. Budu v knihovně," řekla. Vrhla na Pitkina poslední pohrdavý pohled, otočila se a odkráčela z místnosti.

„Ubohá mladá dáma," zamumlal Pitkin. „Zdá se, že se jí moje zprávy hluboce dotkly."

„Musely hluboce zasáhnout každého, kdo se bojí Pána stínů, Pitkine," řekla Šarn a snažila se navenek zachovat klid. Vyšla z pokoje, dveře se za ní zavřely se slabým cvaknutím.

Jakmile se Pitkin ocitl sám, odhodil přikrývky a vyhrabal se z postele. Po obvázaných nohou neslyšně docupital ke dveřím a otočil klikou.

Byly zamčené. Zůstal tu uvězněný.

Pitkin se zamračil. Tak tohle nečekal. Šarn mu přes všechna svoje milá slůvka nevěří.

Tohle se mu zrovna moc nehodí.

„Myslíš si, že mě máš tam, kde mě chceš mít, má paní," zabručel nahlas. „Ale zjistíš, že na Pitkina jen tak nevyzraješ."

Rychle začal prohledávat pokoj.

7. PRAVDA A LEŽ

Daleko odtud, ve skrytém podzemním moři se Jasmína předklonila a mžourala na pevninu před sebou. Něco zašeptala Krejovi, ten roztáhl křídla a vznesl se do vzduchu. Společníci sledovali, jak se pták řítí nad hladinou k tmavé, záhadné pevnině.

Najednou z vody něco vystřelilo. Krej jako by se na okamžik zastavil ve vzduchu. Jasmína vyskočila, až se loďka divoce rozhoupala, a zoufale vykřikla, protože Krej bezmocně mával křídly a padal přímo do moře.

„Jasmíno!“ zakřičel Barda. „Převrhneme se!“

Ve tmě před nimi se rozzářila světla. Ozval se křik a cákání.

Jasmína se honem usadila, popadla veslo a ponořila ho do vody. „Liefe, pomoz mi!“ křičela. „Pospěš si! Krej se utopí!“

„Ne!“ zaburácel Barda. „Obraťte loď! Pryč odsud!“

Ale Lief si nevšímal ani jednoho z nich. Pustil veslo a sáhl po meči. Vodou se k nim řítily desítky dlouhých, světlých tvorů, připomínajících obří kopí zahalená pěnou.

„Pozor!“ vykřikl. Ale neměl čas říct víc. Během pár vteřin byli útočníci u nich a vyhrnuli se nad hladinu tak prudce, že se kolem nich rozstříkla voda.

Lief sevřel meč a věděl, že jestli ho použije, může se jim to stát osudným. Loď byla obklíčena kruhem obrovských stříbrných úhořů s ostrými tesáky. Doširoka otevírali děsivá ústa, ze kterých jim stékala voda. A každému se za krkem krčila bytost s divokým pohledem a psí tváří, jakou měli i Plumové, oblečená v šedých zvířecích kožešinách. Všichni drželi v rukou potetovaných od zápěstí po konečky prstů dlouhé, útlé harpuny z broušených kostí a byli připraveni zaútočit.

Do lodi nedbale odhodili promáčený černý raneček. Byl to Krej. Pták se bezmocně zmítal Jasmíně u nohou, jedno křídlo měl volně svěšené. Jasmína vykřikla a sklonila se nad ním. Paže s harpunami se napřáhly ještě výhrůžněji než prve.

Lief netušil, odkud se ta slova vzala. Bylo to naprosto instinktivní. „Jsme lidé od Dorana Drakomila. Neubližujte nám, lidé z rodu Auronů,“ dostal ze sebe.

Úhoři na ně hleděli skelným pohledem, aniž by jim rozuměli. Ale ty podivné bytosti na jejich hřbetech se pohnuly. Lief cítil, jak si ho bledé, úzké oči přeměřují.

„Doran vás za námi poslal?“ zeptala se nakonec jedna z žen.

Její hlas zněl jako píseň, jako voda vlnící se přes kameny. Ale bylo v něm i varování.

Nelži.

Lief polkl, neboť si dobře uvědomoval, že v každém okamžiku mu může harpuna probodnout srdce. „Doran už je dávno mrtvý, jak určitě víte,“ řekl opatrně. „Dovedla nás sem jeho slova, zapsaná ve staré knize.“

„Co chcete?“ zeptal se další z Auronů. Zase melodickým hlasem s podtextem hrozby.

Mluv pravdu.

„Mnohé z Doranových lidí vězní Pán stínů,“ odpověděl Lief. „Abychom je mohli zachránit, potřebujeme Pirranskou píšťalu.“

Ozval se lehký, vzdychavý zvuk, jako by vítr klouzal po hladině. Harpuny trochu poklesly.

„Píšťala byla rozdělena na tři části,“ poznamenala auronská žena, která promluvila jako první.

Nelži.

Lief přikývl. „Jeden díl už máme,“ řekl potichu. „Přišli jsme vás požádat o ten druhý, ačkoli nám říkali, že nám ho nedáte.“

Auronská žena pohlédla na své druhy. Pak se obrátila zpátky k Liefovi. Její tetované ruce sevřely harpunu ještě pevněji a pomalu ji otočily hrotem dolů.

„To vám řekli správně,“ pravila. „Pojďte s námi.“

❋

Zatímco domorodci táhli loď ke břehu, společníci s úžasem zjistili, že ten „ostrov“ vlastně vůbec není ostrov. Byl to shluk vorů

svázaných k sobě tak, aby utvořily jednu rozlehlou plošinu přeplněnou obydlími z blátěných cihel.

Na okraji plošiny se tísnily hloučky lidí. Mnozí z nich drželi pochodně, které kouřily, poblikávaly a vydávaly olejnatý, rybí zápach. Malé děti zívaly, mnuly si oči a schovávaly se dospělým za nohama. Starší děti stály v houfech, vzpřímeně a odhodlaně, a v rukou měly připravené krátké kostěné harpuny.

Za davem se rýsovala nízká věž, otevřená do všech stran. Na jejím vrcholku se tyčily dvě tajemné postavy. Jedna z nich měla na sobě dlouhý háv a vysoký čepec.

To bude Pištec Auronů, pomyslel si Lief. Opatrovník střední části Pirranské píšťaly. Sledoval, jak se Pištec otočil a něco řekl. Viděl, jak jeho společník znejistěl, ale nakonec se uklonil. Zdálo se, že příkaz byl vydán a přijat.

„Tohle je ostrov Auronů?“ zabručel Barda, když šplhali z lodi.

Lief se rozhlédl. Všude byly známky toho, že nezvaní hosté probudili celou vesnici. Čerstvě zapálené pochodně. Děti s rozespalýma očima. Dveře obydlí otevřené, jako by jejich obyvatelé spěšně vyběhli ven.

„Určitě je to místo, kde Auroni žijí,“ utrousil tlumeným hlasem. „Ale nemůže to být ostrov Auron. Podle mapy je jasné, že Auron je opravdový ostrov.“

„Tak kde to jsme?“ zeptala se Jasmína. Vyšplhala za nimi a s Krejem v náručí se ostražitě rozhlížela kolem sebe.

„Myslím, že tahle plošina je ta tečkovaná čára na mapě,“ zašeptal Lief. „Doran použil přerušovanou čáru, aby naznačil, že její umístění není trvalé. Teď je to ukotvené, ale není pochyb, že to může plout, když si to lidé přejí.“

„Proč nežijí na svém ostrově?“ spustila na něj Jasmína, která se neobtěžovala ztišit hlas. „Jsou tak primitivní a lehkomyslní, že ho zničili, a proto se na něm nedá žít?“

Lief do ní prudce šťouchl, jenže bylo příliš pozdě. Mnozí v davu ji slyšeli, zamračili se a začali si mezi sebou šuškat.

Jasmíně v očích zazářily zelené blesky. „Je mi jedno, co si myslí!“ vyhrkla. „Sestřelili Kreje jen tak pro nic za nic. Kdo by udělal něco takového zvířeti, které jim nechtělo nijak ublížit?“

„Ti, kdo nevěděli, že jim nechce ublížit," ozval se klidný hlas vedle Liefa. „Ti, kdo v životě neviděli ptáka a koho trpké zkušenosti naučily, že vše neznámé může přinášet smrt."

Lief se prudce otočil. Pohlédl do páru inteligentních očí. Poznal, že tohle je jedna z postav, které viděl na věži. Pištcův společník.

„Jmenuji se Penna," řekla auronská žena. „Jsem kronikářkou vorů. Pištec mě pověřil, abych byla vaším hostitelem."

„Chceš snad říct naším dozorcem!" odsekla Jasmína.

Penna se usmála a odkryla dvě řady olámaných, špičatých zubů. „Ať jsem kýmkoli, jsem vše, co máte," řekla prostě. „Bylo by moudré, kdybyste mě teď následovali na bezpečné místo. Lidé nejsou zrovna dobře naladěni."

❋

Zatímco Lief, Barda a Jasmína následovali Pennu úzkými uličkami vorů, Pitkin cupital po špičkách chodbami druhého patra paláce.

Dlouhá, pevná vlásenka, kterou našel na dně šuplíku, mu pomohla uniknout z jeho ložnice. Teď přišel čas uskutečnit vlastní plány.

Věděl, že má spoustu času. I kdyby se Šarn vrátila nahoru, nebude se zastavovat v druhém patře. Šla by přímo do knihovny, aby zjistila, co jí ta horká toranská hlavinka Marilen chtěla.

Ani na okamžik nezapochyboval, že Marilen je Liefova nastávající nevěsta. Bylo to opravdu báječné, že náhodou zahlédl zprávu na břidlicové tabulce, kterou držel ten starý hlupák v kuchyni!

A teď Pitkin viděl tu dívku na vlastní oči. Drzá mazaná holčička to je, pomyslel si rozzlobeně. Jak se mohla opovážit prohlásit mě za lháře? Čirou náhodou jsem tentokrát lhal. Ale podle toho, co ona ví, říkám čistočistou pravdu!

Dorazil k posledním dveřím v chodbě a s pomocí vlásenky si začal hrát se zámkem. Lief už je stejně touhle dobou pravděpodobně mrtvý, blesklo mu hlavou. Ale ať tak či onak, můj sladký život v paláci skončil. Je to velmi nespravedlivé, jenže je to tak.

Zavřel oči, zaštrachal v zámku, zatímco se myšlenkami zatoulal ke známým skutečnostem. Ano, Pitkine, promlouval sám k sobě, musíš pohlédnout pravdě do očí. Pokud Lief žije, vrátí se a řekne všem, že jsi je opustil. A pokud je Lief mrtvý, přijde Pán stínů a je po paláci.

S uspokojením poslouchal, jak zámek s lehkým cvaknutím povolil. Vstoupil do pokoje a opatrně za sebou zavřel dveře.

Modrý plášť, který visel na háčku v jednom rohu, mu napověděl, že je to pokoj Šarn. Výborně! Pitkin začal spěšně prohlížet police a zásuvky.

Prohledám všechny pokoje a vezmu si, co budu chtít, usoudil. Než na ty ztráty přijdou, budu už na cestě na západ na ukradeném koni, brašny budu mít nacpané cennostmi. A na západě si najdu pěkný bezpečný úkryt, kde si bohatý akrobat, ne příliš vybíravý, co se týče přátel, může užít zasloužený odpočinek.

Když zavřel poslední zásuvku, rozmrzele zhodnotil, že mu hledání zatím vyneslo jen pár mincí, topasovou brož a zlatý řetízek, na kterém visel medailónek s maličkým portrétem Liefova otce, krále Endona, v mladém věku.

Pitkin si s odporem odfrkl. Tedy, králova matka, a pořád se obléká jako kovářova žena! Kde jsou ty šperky, zlaté prsteny a šňůry perel, které čekal, že tu najde?

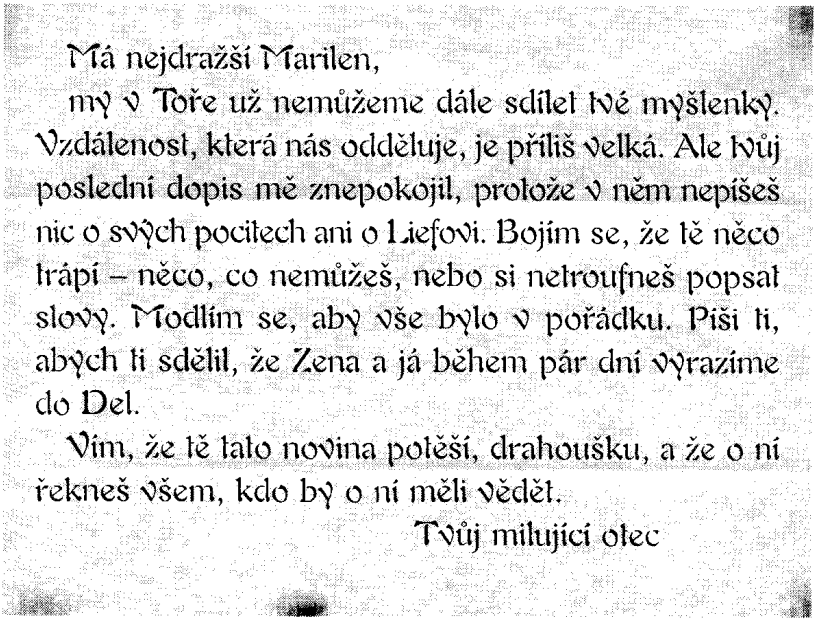
Zavrtěl hlavou, vyběhl z pokoje a přešel k dalším dveřím.

Netrap se, Pitkine, hochu, utěšoval sám sebe, když zasouval hbitou vlásenku do dalšího zámku. Tady někde musí mít pokoj ta Marilen.

Povídalo se, že Lief pro svou nevěstu vybral nejkrásnější z královských klenotů. A Marilen na sobě nic cenného neměla, když ji Pitkin viděl. Takže šperky musejí být schované v jejím pokoji. Ty ale musejí mít cenu!

Zámek pod tlakem prstů povolil a on vešel do druhé místnosti. Zdála se být skoro tak prostá jako ta první. Na nízkém stolku u krbu ležel podnos s miskou dušeného masa, salátem a nějakým chlebem. Ovšem nejlepší ze všeho byl malý dozlatova upečený koláč ve stříbrném papírovém obalu.

Pitkin přispěchal ke stolu, sáhl po koláči a poodstoupil. Vedle podnosu ležel složený dopis. Očividně ho ještě nikdo nečetl, protože vosková pečeť byla jen napůl zlomená. Pitkinovi zvědavostí zajiskřily oči a okamžitě psaní otevřel.

Má nejdražší Marilen,

my v Toře už nemůžeme dále sdílet své myšlenky. Vzdálenost, která nás odděluje, je příliš velká. Ale tvůj poslední dopis mě znepokojil, protože v něm nepíšeš nic o svých pocitech ani o Liefovi. Bojím se, že tě něco trápí – něco, co nemůžeš, nebo si netroufneš popsat slovy. Modlím se, aby vše bylo v pořádku. Piši ti, abych ti sdělil, že Zena a já během pár dní vyrazíme do Del.

Vím, že tě tato novina potěší, drahoušku, a že o ní řekneš všem, kdo by o ní měli vědět.

Tvůj milující otec

Pitkin se potěšené ušklíbl. Takže opravdu narazil na Marilenin pokoj! Mělo mu to dojít hned podle toho podnosu. Ta rozmazlená holka vyrazila hledat Šarn a jídlo nechala netknuté.

Popadl koláč a s rozkoší ho zhltnul.

Tak a teď ještě najít šperky! Rozhlédl se kolem a užíval si ten okamžik. Náhle se však vylekal, protože ucítil bodavou bolest v žaludku. Zalapal po dechu, zkroutil se, tiskl si břicho, ale bolest neustávala. Pokusil se vykřiknout, ale nevydal ze sebe víc než skřehotavý šepot.

Zmocnila se ho nesnesitelná muka. Spadl na podlahu, svíjel se, prsty škrábal po tenkém koberci, patami kopal do stolu.

Stůl se naklonil. Podnos sklouzl přes okraj.

A než dopadl na zem, byl Pitkin mrtvý.

8. PENNIN DŮM

Lief spolu s Jasmínou a Bardou následoval kronikářku Pennu bludištěm úzkých uliček, které vedly mezi přeplněnými příbytky, a znovu se mu začaly honit hlavou myšlenky na Del. Jakmile však vešli do Penniny chýše, na všechno hned zapomněl.

Chatka byla malá, ale útulná, přestože ji naplňoval silný zápach rybího oleje, který se linul z kamen hořících v jednom rohu i z lampy ve tvaru mušle připevněné na zdi.

Na hácích u nízkého stropu viselo lůžko přikryté dekou sešitou z kousků šedé kožešiny. Nebyl tu žádný další nábytek. Na podlaze ležela krásná rohož tlumených mořských odstínů.

Tři hladké, světlé stěny pokrývaly zavěšené košíky, v nichž měla kronikářka úhledně srovnané pergamenové svitky, šaty a další osobní věci. Na stěně u dveří byl háček, na který si Lief po vyzvání pověsil plášť, dále okno se záclonou a malý tkaný obraz se zvláštním vzorem.

Pod obrazem stála veliká modrá mísa s vodou. Uvnitř se mezi lístky stříbrných chaluh kolébala dvě malá, vzpřímená mořská stvoření. Tvarem se velmi podobala mořským koníkům, ale třpytila se všemi barvami duhy.

„Moji společníci, Tresk a Mesk," řekla Penna a naklonila se nad misku. Podle toho, jak s nimi mluvila a usmívala se na ně, když jí oždibovali ruku a dychtivě vypouštěli bubliny, to jistě byli její mazlíčci.

S obavami se podívala na Filliho, který se vyplížil zpod Jasmínina límce a seběhl k okraji misky, aby si zvířátka prohlédl.

„Neublíží jim," ujistila ji Jasmína. Ale Penna nebyla klidná, dokud Filli zas neseděl na límci a neokusoval sušenou bobuli, kterou Jasmína vytáhla z kapsy.

Potom se už Penna věnovala výhradně svým hostům. Byla nesmírně ochotná a příjemná.

Sundala visuté lůžko a uklidila ho stranou, aby měli více místa. Pak jim dala všechno, co potřebovali, aby Jasmína mohla ošetřit

Krejovi poraněné křídlo. Neustále se vyptávala na Deltoru a jejich putování a pozorně naslouchala jejich odpovědím.

Nakonec, když už Krej pohodlně odpočíval, přinesla svým hostům veliké hlemýždí ulity naplněné hustou, olejnatou polévkou.

„Možná to není podle vaší chuti," řekla nejistě, když je sledovala, jak ji pijí.

„Ale kdepak, je výborná," ujišťoval ji Lief, který se snažil nekrčit nos. Ucítil na jazyku něco těžkého a vytáhl to. Byl to scvrklý dráp. S odporem si ho prohlížel a uvažoval, z jakého ohavného zvířete asi pochází.

Penna se tvářila vážně. „Bylo by moudré, kdybyste tady na vorech vždycky mluvili pravdu," řekla potichu. „Jako kronikářka jsem četla mnohé z toho, co Doran učil naše předky, takže dobře znám způsoby vašich lidí. Ale v tom se od ostatních liším. Dokonce ani zdvořilost, která se zřejmě ve světě nahoře očekává, tady není omluvou pro lež."

Ukázala na tkaný obraz, který okouzlil Liefa v okamžiku, kdy vstoupili do chýše.

Lief, Barda a Jasmína se zahleděli na nepravidelné obrazce a nakonec uviděli slovo, které se v nich skrývá.

„Pravda," zašeptal Lief.

Penna přikývla. „Krása je pro nás důležitá, jak se sluší na následovníky Pištkyně Aurony," řekla. „Věříme však, že nic nemůže být skutečně krásné, pokud v tom netkví pravda. Lži a přetvářka v minulosti zničily náš lid. Dnes naše děti už odmalička učíme, že pravda je nejdůležitější ctnost a lež ten největší hřích."

Zlehka se usmála. „Takže, řekněte mi: Skutečně vám chutná jídlo, které jste dostali?"

„No, jestli chceš znát pravdu, i když jsem vděčný za tvou pohostinnost, připadá mi to odporné!" zabručel Barda a odložil svou ulitu.

„Mně taky," řekla Jasmína a udělala totéž.

Lief si povzdechl. „Po pravdě, je to ten nejodpornější nápoj, co jsem kdy ochutnal," souhlasil.

Penna se zeširoka usmála. „Píše se, že Doran měl zpočátku stejné pocity," zachechtala se. Spěšně vyprázdnila svou vlastní ulitu a s rozkoší schroupala sedlinu.

„A teď," začala neochotně a odložila ulitu, „vám musím říci, proč vám nemůžeme pomoci."

Lief se naklonil blíž. „Nemohli bychom si promluvit s vaším Pištcem? Naše úmysly jsou poctivé a měli bychom vaši část Pirranské píšťaly jen na -"

Penna zvedla ruku, pokrytou složitým tetováním skoro až po loket.

„Neplýtvej dech na vysvětlování," řekla bez obalu. „Pištec dobře ví, proč jste tady. Strážci, kteří nemuseli táhnout vaši loď, přistáli dlouho před vámi a všechno mu řekli."

Povzdechla si nad výrazem v Liefově tváři.

„Pištec si přeje, abyste věděli, že bychom vám dali cokoli, oč byste požádali, kdybychom to měli. Váš příbuzný Doran strávil v dávných dobách na vorech mnoho času. Dal našim předkům spoustu darů, včetně ohně, bez něhož by dnes naše životy byly nepopsatelně těžší."

Barda se zamračil. „Takže…"

Penna pokrčila rameny. „Myslíte, že bychom žili takhle, kdybychom měli svou část Pirranské píšťaly u sebe?" povzdechla si. „Myslíte, že se dobrovolně touláme po moři a trávíme polovinu života hledáním materiálu na opravu našich vorů? Myslíte, že jsme si zvolili žít ve tmě, když naše duše touží po světle?"

Lief bojoval s rozporuplnými pocity: cítil hořké zklamání a zároveň nedůvěru. Věděl, že druhý díl Pirranské píšťaly je blízko. Cítil to! Přesto věděl, že by Penna, jejíž lid si pravdu cení nadevše, nemohla lhát.

„Takže střední část Píšťaly se ztratila?" zeptal se vyrovnaným hlasem.

„Pro nás je ztracená," řekla Penna. „Je na ostrově Auron. A ten je pro nás také ztracený."

„Ztracený?“ Jasmína netrpělivě zavrtěla hlavou. „Jak - ztracený? Potopil se k mořskému dnu? Ovládly ho nestvůry, které jste chovali, abyste -“

„Nestvůry, které jsme chovali?“ vykřikla Penna. V bledých očích se jí blýskalo, zapomněla na upjatost a vyskočila. „Kdo vám řekl tuhle lež?“ zařvala a zlostným pohledem si měřila Jasmínu.

Pak se její tvář proměnila. Přimhouřila oči a její široká ústa ztvrdla. „Ach, samozřejmě,“ zasyčela. „Ti prokletí Plumové, kteří by nedokázali říct pravdu, i kdyby na tom závisel jejich život. Kteří by se nezastavili předˇ ničím, jen aby pošpinili naše jméno předˇ potomky Dorana!“

„Jestli Plumové lhali, nevěděli o tom,“ odsekla Jasmína, která se nenechala zastrašit. „Řekli nám jen to, čemu opravdu věří.“

Penna na ni chvíli upřeně hleděla. Pak jako by pomalu její hněv odezněl a tvář se jí uvolnila. „Omlouvám se za svou prchlivost,“ řekla, přešla k oknu, odtáhla záclonu a zadívala se do přítmí. „Neměla jsem vám to vyčítat. Plumové jsou vychytralí podvodníci.“

Zdálo se, že se Jasmína znovu pustí do hádky, ale Lief jí k tomu nedal příležitost. V srdci mu opět zahořela naděje. Protože pokud je druhá část Pirranské píšťaly na Auronu, určitě se dá získat, ať ji střeží kdokoli.

„Řekni nám, prosím, Penno, proč jsi tvrdila, že Auron je ztracený,“ naléhal.

Oknem se začaly nést podivné, vysoké zvuky, které se rozléhaly, naplňovaly místnost a každým okamžikem sílily.

Penna se otočila. Do tváře jí padla únava a ještě cosi. Možná zoufalství.

„Pištec opěvuje svítání,“ řekla. „Končí čas spánku. Ne že by dnes v noci někdo z nás pořádně spal.“

„Je mi líto -“ začal Lief, ale Penna jeho omluvu zarazila posunkem ruky a přešla k zavěšeným košíkům na zadní stěně. Vybrala dva malé, otrhané kousky pergamenu a vrátila se ke dveřím.

„Pojďte,“ vybídla je. „Vaše loď teď může bezpečně opustit vory.“

„Nemůžeme odjet!“ zvolala Jasmína a starostlivě pohlédla na Kreje. „Krej ještě musí odpočívat. Stále je zesláblý.“

„Pták může zůstat tam, kde je,“ řekla Penna a její zamyšlená tvář trochu roztála, když viděla Jasmínin ustaraný výraz. „Ve svém stavu nebude obtěžovat Treska a Meska a vy se vrátíte, než Pištec vyhlásí noc. Plavat by bylo rychlejší, ale pro vás asi zrovna ne. Zavezu vás k Auronu.“

Liefovi vzrušením poskočilo srdce, Bardovi se při té zprávě rozjasnil obličej. Penniny bystré oči jako by potemněly, když je sledovala. „Doufala jsem, že se tomu vyhnu. Ale musíte ostrov sami vidět. Teprve pak poznáte pravdu.“

9. POTÍŽE

Penna neřekla víc ani slovo. Mlčky vedla společníky uličkami. Jak procházeli, lidé odhrnovali záclony a z oken vykukovaly tváře plné zvědavosti, strachu nebo zášti.

Lief cítil mravenčení v zátylku. „Nejsme tu vítaní," utrousil.

„Proč byste měli být?" pravila klidně Penna. „Vtrhli jste do našich vod na plumské lodi a vezete si plumskou část Pirranské píšťaly, abyste se nám vysmívali. Přivezli jste s sebou děsivá zvířata. Obvinili jste nás, že kvůli nám se nedá na Auronu žít. A jste přerostlí, ošklivi a nepříjemně zapácháte."

„Pěkný seznam vlastností," řekl suše Barda. „Divím se, že nás sneseš ve svém domě, Penno."

Penna pokrčila rameny. „Jak jsem vám řekla, četla jsem o vašich lidech. Proto mě Pištec vybral pro tenhle úkol."

Dorazili na okraj plošiny, kde se stále zlehka pohupovala jejich loď, přivázaná k několika dalším. Stráže s kamennou tváří na pokyn Penny ustoupily stranou a nechaly je projít.

Ve vodě se to hemžilo obřími, divoce vyhlížejícími úhoři, jako byli ti, na kterých přijeli strážci. Plavali těsně pod hladinou a líně se převalovali.

Lief, Jasmína a Barda se na ně při nastupování do lodi raději nedívali a dávali si velký pozor, aby neuklouzli. Penna je s ledovým klidem následovala. Pak si všimla Běse a Bleska, kteří stále spali ve svých klecích na dně lodi.

„Když jsem navrhla, že pojedeme vaší lodí, úplně jsem na ně zapomněla," zamumlala nervózně. „Předpokládám, že mají dost pevné klece."

„Velmi pevné," ujistil ji Lief a vzal si veslo.

Penna se zachvěla a odvázala loď. Při tom otočila hlavu a letmo pohlédla na úhoře, což ji očividně uklidnilo.

Ukázala na západ. „Tudy," řekla tlumeným hlasem. „Držte přímý směr. A prosím - veslujte zvolna. Ne že bych vám nevěřila, ale budu raději, když se ta vaše zvířata neprobudí."

Loď odrazila od plošiny. Před nimi bylo jen temné, otevřené moře. A Auron.

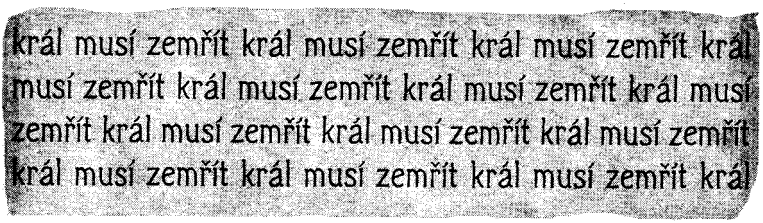
❋

Ve světě nahoře, v Del, slunce pomalu klouzalo k obzoru. Šarn dnes zůstala ve vstupní hale mnohem déle, než měla v úmyslu. Čekalo tu nesmírně mnoho lidí, kteří si s ní chtěli promluvit.

Jedním z nich byl Bardův zástupce, bojovník Hnutí odporu jménem Mobla, který chtěl nahlásit úmrtí. Bratr jedné z pomocnic ve vstupní hale, Petr, zemřel hroznou smrtí, když mu z krabičky schované pod košilí utekli dva pláňští štíři.

„Myslíme si, že to byl Petr, kdo dal štíra do královy ložnice, paní," řekl Mobla. „Kdysi býval pokrývačem. Hravě mohl vylézt ke královu oknu a přeříznout mříže. V krabičce po štírech jsme také našli tohle. Maria říká, že je to písmo jejího bratra."

Ukázal jí útržek papíru.

„Ale proč by takhle Mariin bratr smýšlel?" zvolala Šarn, užaslá a sklíčená zároveň.

Mobla pokrčil rameny. „Kdo ví? Stejně jako spousta dalších on a Maria ztratili jeden druhého té noci, co Pán stínů obsadil město. Setkali se znovu jen náhodou, když se Petr před několika týdny zatoulal do paláce. Byl hubený jak tyčka, nic si nepamatoval a trpěl bolestmi hlavy - hroznými bolestmi, které mu nedaly spát."

Odmlčel se. „Je hrozné, co Petr udělal, paní, ale když jsem ho viděl, jak tam leží, napadlo mě, že za jiných okolností bych mohl skončit stejně jako on. Já také při nepokojích přišel o svou rodinu.

Nepřišel jsem o rozum jedině díky tomu, že jsem se přidal k Hnutí odporu.“

Šarn teď konečně dorazila nahoru a spěchala přímo do knihovny. Tam našla Marilen, jak sedí u jednoho ze stolů. Josef se ztrápeným výrazem poblíž kontroloval knihy a Raneš mu mlčky pomáhal.

Když Marilen uviděla Šarn, okamžitě vstala. Ve tváři byla úplně bledá. „Promluvíme si u mě v ložnici, prosím,“ řekla vážně.

V napjatém tichu obě sešly po velkém schodišti. Když dorazily do druhého patra a strážní u schodů ustoupili stranou, aby je nechali projít, Marilen polkla, jako by se ze všech sil snažila uklidnit.

„Odpusť mi, Šarn, pokud to vypadá, že se chovám podivně,“ zašeptala. „Šla jsem se uklidnit do knihovny, když jsem na tebe čekala. Ale musím s tebou mluvit v soukromí. Josef a Raneš - zvlášť Raneš - nesmějí slyšet, co ti chci říct. A myslím, že mluvit nahlas tady venku je také nebezpečné.“

Spěchala k chodbě vedoucí do jejího pokoje. Šarn ji následovala a čím dál víc se jí zmocňovaly obavy. Proč si Marilen myslí, že chodby nejsou bezpečné? Tohle poschodí přece nechali důkladně prohledat, zda se tu nedá odposlouchávat.

Ještě podivnější bylo odhodlání Marilen nemluvit tam, kde by je mohli slyšet Josef s Ranešem. Šarn se domnívala, že dívka chce jen probrat zprávu o Liefově smrti. A Josef s Ranešem už o tom věděli.

Co jiného by mi chtěla říct? přemýšlela Šarn. A proč říká, že Raneš, zejména on, by o tom neměl vědět?

Marilen došla ke svým dveřím a vytáhla klíč. Ale když ho vložila do zámku, ustoupila.

„Je odemčeno,“ zašeptala.

Než ji Šarn stačila zastavit, zmáčkla kliku a rozrazila dveře. Chvíli bylo hrozivé ticho. Pak Marilen jednou pronikavě vykřikla a schovala tvář do dlaní. Šokovaná Šarn jen mlčky hleděla na výjev před sebou.

Uprostřed střepů z rozbitého porcelánu a poházeného jídla ležel Pitkin. Oči slepě upíral ke stropu. Ústa měl zkroucená bolestnou křečí. Z kapsy kalhot mu visel kousek jemného zlatého řetízku s medailonkem.

Šarn překvapeně pohlédla na zlatý šperk. „Můj medailon," řekla pomalu a snažila se přijít na to, co se tady stalo. Pak se vzpamatovala, prošla kolem Marilen, klekla si u Pitkina a zkusila mu nahmatat puls.

Po chvíli vstala. „Je mrtvý," řekla klidně. „Musel být vážněji zraněný, než jsme si my - nebo on sám - mysleli. Jeho srdce -"

„Ne," konstatovala Marilen. „Jed." Sehnula se a zvedla ze země zmačkaný stříbrný papírek. S tváří bledou jako stěna ho podala Šarn.

„Jed?!" Šarn na ni hleděla s otevřenými ústy.

„Právě to jsem ti chtěla říct, Šarn," vyhrkla Marilen, která se konečně rozhovořila. „Jakmile jsem odkryla podnos, věděla jsem, že to jídlo nesmím jíst."

„Ale - ale -" Šarn si přejela roztřesenou rukou po čele. Tolik otázek se jí honilo hlavou. Podařilo se jí dostat ze sebe jedinou: „Marilen, jak jsi to mohla vědět?"

Marilen ustoupila, zkřížila si ruce na prsou, jako by se chránila před útokem. Po chvíli našla sílu odpovědět. Spustila ruce a zvedla bradu. „Jsem z Tory," řekla.

„Já jsem také z Tory," řekla Šarn a upřeně ji sledovala. „Nebo alespoň moji předci byli Torané, tak mi to vždycky říkali. Toranské kouzlo dokáže vycítit jed?"

„Jediné, co ti mohu říct, je, že najednou jsem věděla, že v tom jídle je jed, a proto jsem ho nejedla," odpověděla klidně Marilen.

Ukázala na strnulé tělo na podlaze. „Pitkin sem přišel krást. Byl zvyklý krást a to se mu stalo osudným. Ale obětí jsem měla být já."

Šarn se nutila ke klidu, ačkoli se tak vůbec necítila. Hlavou se jí honily myšlenky. „Chceš odtud odjet, Marilen?" zeptala se nakonec. „Chceš se vrátit do Tory?"

Napjatě čekala na odpověď.

Marilen zavrtěla hlavou. „Ne," odpověděla odhodlaně. „To by znamenalo ustoupit našim nepřátelům. Ať se mě pokusil zabít kdokoli, možná přesně neví, kdo jsem, ale přinejmenším si přeje vyvolat sváry mezi východem a západem Deltory. A kdo jiný by to mohl být než služebník Pána stínů?"

„Máš pravdu,“ hlesla Šarn, ohromená a dojatá dívčinou odvahou.

„Takže je mezi námi špeh,“ pokračovala Marilen. „Špeh, který nějak zjistil, že jsem tady.“

Pohlédla na tělo na podlaze. „Myslela jsem, že je to Pitkin, ale zřejmě tomu tak není,“ dodala chladně.

Šarn polkla. Skoro se styděla před touto dívkou, která během pár dní patrně dospěla v silnou ženu.

„Podezíráš - Raneše?“ zeptala se potichu.

Marilen zrudla až po kořínky vlasů. Jako by z ní v mžiku byla zase mladičká dívka.

„Och, ne!“ zalapala po dechu. „Jak můžeš něco takového říct? Raneš by mi nikdy nechtěl ublížit. Naopak, kdyby zjistil, že jsem byla v ohrožení života, udělal by… nějakou hloupost, tím jsem si jistá. Takže se to nesmí dozvědět.“

Rychle se odvrátila a předstírala, že si rovná stuhu u pasu.

Ach tak, pomyslela si Šarn. Tak takhle se věci mají. No, tím se nám to komplikuje ještě víc.

Zaplavila ji vlna nesmírného vyčerpání.

Liefe, kde jsi? pomyslela si. Ach, kde jen jsi?

10. KOPULE

Lief vesloval k ostrovu Auron a v hlavě mu přitom zněla hudba. Ramena ho bolela, ale to už si skoro neuvědomoval. Dokázal myslet jen na ten zvuk, který každým okamžikem sílil.

„Liefe, co se děje?“ zeptala se Jasmína. Lief na ni pohlédl. Její důvěrně známá tvář se mu mihotala před skelnýma očima jako obličej ve snu.

„Cítí kouzlo Pirranské píšťaly,“ ozvala se Penna z přídi lodi. Předklonila se a prudce poklepala Liefovi na koleno. „Liefe! Prober se!“ nařídila mu.

Zaklepání a pronikavý hlas trochu narušily snový opar, který Liefovi zastíral mysl. Zamrkal a něco zamumlal. Penna natáhla ruku přes bok lodi, nabrala trochu vody a chrstla ji na něj.

Chladné kapky se mu rozstříkly po tváři a Lief zalapal po dechu. Najednou byl zase plně při vědomí. Při smyslech, ale zmatený a šíleně rozzlobený.

„Proč jsi to udělala?“ vykřikl, upíral pohled na Pennu a hrubě setřásl Jasmíninu ruku.

„Bylo to nutné,“ řekla klidně Penna. „Nejedu sem s vámi celou tu cestu, abys pak promeškal svůj první pohled na Auron.“

Lief ještě ztěžka dýchal, když si otíral vodu z očí. Zuřivý vztek z něj však pomalu vyprchal. Došlo mu, kde je a co se stalo.

„Omlouvám se,“ hlesl zahanbeně.

„Je to moje chyba,“ řekla Penna stále stejně klidným hlasem. „Měla jsem vás varovat, ale zaskočilo mě to. Kouzlo Píšťaly je mnohem silnější, než jsem ho kdy cítila, nepochybně kvůli zobci, který máte u sebe. Sama jsem s ním bojovala.“

Teprve teď si Lief všiml, že i ona má mokrou tvář a že jí drobné, potetované ruce krvácejí v místech, kde zatnula ostré nehty do dlaní.

„Něco je před námi,“ zvolala Jasmína a ukázala do přítmí.

Několik okamžiků všichni mlčeli. Pak Lief s Bardou téměř současně vykřikli, protože konečně uviděli to, co Jasmína spatřila chvíli před nimi. Šerem prosvítala tlumená záře.

„To je Auron,“ poznamenala Penna trochu roztřeseným hlasem. „Teď jeďte pomalu. Nesmíme přejet hranici.“

„Hranici?“ zvolal Lief. „Copak nemůžeme přistát? Penno, my musíme přistát. Musíme se podívat…“

„Uvidíte dost, nebojte se,“ zašeptala Penna.

Loďka se pomalu nesla kupředu. Do nozder společníků se začal plížit podivný, nepříjemný zápach - silný zápach hniloby, který jako by se jim lepil na šaty a do vlasů a vpíjel se jim do kůže.

Pak zaslechli tlumené šplouchání vody. A také další zvuky. Tiché mlaskání a zvláštní cvakání, připomínající praskání ztuhlých kloubů.

Záře trochu zesílila. Šířila se, dokud nezaplňovala téměř celý jejich výhled. Lief mžoural tím směrem a snažil se skrz ni zahlédnout ostrov. Jenže neviděl nic, jen obrovskou, vysokou kopuli tlumeného světla. A nalevo od ní, přesně v místech, kde by ji čekal, uviděl skalnatou jeskyni vystupující do moře.

„Tamhle je hranice,“ špitla Penna. „Zastavte!“

Společníci odtrhli oči od světla a pohlédli na vodu před sebou.

Přímo před lodí plul na hladině široký pás jasně růžových a žlutých chaluh. Pás se táhl doleva i doprava a stáčel se kolem zářivé kopule a toho divného, mléčně bílého moře, které ji obklopovalo.

„Tyhle chaluhy znamenají varování?“ zvolal Barda. „Kéž bychom to věděli dřív!“

Ale Penna se soustředila na Jasmínu s Liefem. „Otočte loď, aby byla bokem k pevnině,“ nařídila jim. „A za nic na světě ji nenechte vplout do výstražného území.“

Řekla to tak naléhavým tónem, že Liefa ani nenapadlo, že by ji neposlechl. A křiklavé barvy chaluh, které dokonce i v tom šeru jasně viděli, v nich probudily vzpomínky, jež jim byly dostatečným varováním.

„Teď se dívejte,“ řekla potichu Penna. „Pozorně se dívejte a pochopíte.“

Lief se zahleděl tím směrem. Jeho oči postupně přivykaly světlu a marně pátraly po obrysech skal, kopců nebo čehokoli, co by připomínalo ostrov. Přeběhl mu mráz po zádech.

Pod kopulí nebylo nic vidět. Byla to přikrývka z třpytivé energie, která pod sebou všechno schovávala.

Do úpatí kopule narážela olejnatá, mělká voda, z níž se lehce zvedala pára. Kolem se ve vlnách líně pohybovaly podivné věci a skrytí tvorové tu vydávali děsivé zvuky. Všechno jako by bylo zakryté mléčným oparem nebo pokryté plísní. K Liefovi ve vlnách přicházel odporný zápach.

Slyšel, jak Barda tiše kleje a Jasmína si něco nevěřícně šeptá. Zmocnila se ho nekonečná beznaděj.

Otočil se na místě, aby viděl na Pennu. Upřeně hleděla na svoje ruce složené v klíně.

„Kopule je uzavřená kouzlem," zašeptala. „Nedá se proniknout dovnitř."

Zvedla hlavu. „Rozumíte?" řekla tiše. „My z vorů jsme vyhnanci. Naši předci byli kdysi dávno vyhoštěni z ostrova."

„Proč?" zeptal se Barda bez obalu.

Penna svěsila úzká ramena. „Byli nebezpeční. Hnusila se jim přetvářka," řekla váhavě, jako by každé slovo ze sebe musela vytlačit. „Přáli si - žít venku, na jiném místě, než na jaké byli zvyklí, ale které mělo svou vlastní nespoutanou krásu."

Lief, Barda a Jasmína se nejistě rozhlédli kolem. Bylo těžké pochopit, jak někdo může vidět krásu v tomhle nevlídném šeru.

Penna se také rozhlédla, oči se jí leskly zármutkem. „Když byly kdysi dávno vyrobeny vory, stěny jeskyně zářily jako hvězdy tisíce různých barev," vyprávěla tiše. „Úhoři tančili ve třpytivém duhovém moři. Rukopisy říkají, že to bylo nepopsatelně krásné."

Zhluboka si povzdechla. „Ještě já sama jsem jako dítě zažila pozůstatky té nádhery. Dobře si pamatuji ty barvy. Ale teď jsou pryč."

Lief, Barda a Jasmína si vzpomněli na opálovou krásu, kterou proplouvali, když nedávno opustili území Plumů. Na oslnivé barvy, které postupně bledly s ubývajícím plumským světlem.

Pak si mysleli, že Auroni ztlumili své světlo z nějakých nekalých úmyslů. Ted už tušili, že to bude trochu jinak.

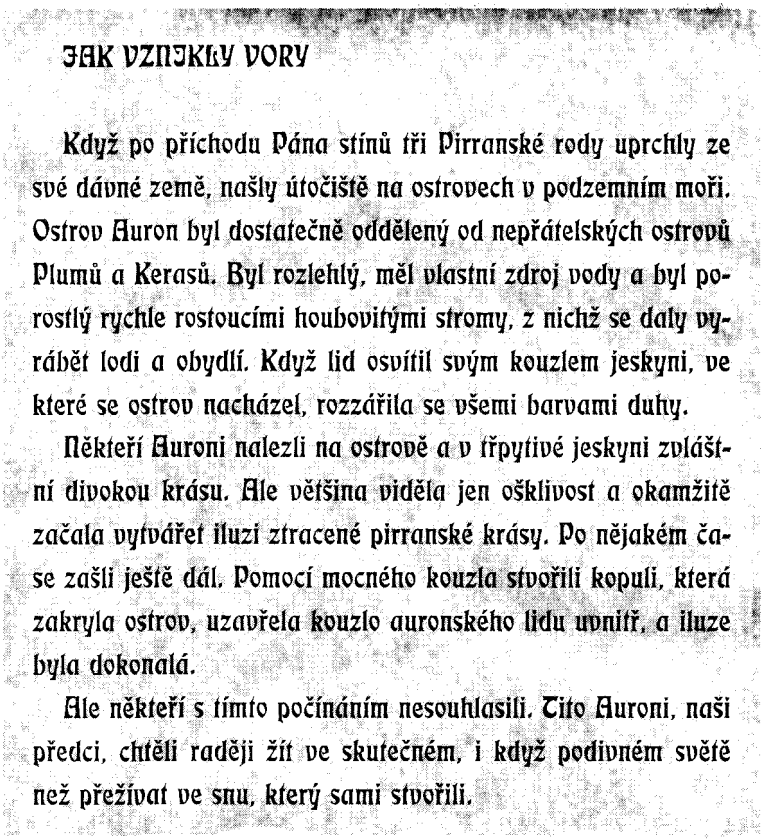
„Co se stalo?" zeptala se Jasmína.

Penna pomalu a poněkud neochotně vytáhla dva kousky pergamenu, které s sebou vzala z domu. Spolu s lucernou je podala Liefovi.

„Část příběhu je tady," hlesla. „Sepsala jsem ho jednoduchými slovy pro děti na vorech. Vzala jsem právě tyhle, protože - protože jsem věděla, že se budete ptát a pro mě bude příliš bolestné odpovídat."

Znovu sklopila oči. Tělo měla strnulé a ústa pevně sevřená.

Lief s Jasmínou pohlédli na první kousek pergamenu. Barda si přisedl blíž k nim, aby se jim mohl dívat přes rameno.

JAK VZNIKLY VORY

Když po příchodu Pána stínů tři Pirranské rody uprchly ze své dávné země, našly útočiště na ostrovech v podzemním moři. Ostrov Auron byl dostatečně oddělený od nepřátelských ostrovů Plumů a Kerasů. Byl rozlehlý, měl vlastní zdroj vody a byl porostlý rychle rostoucími houbovitými stromy, z nichž se daly vyrábět lodi a obydlí. Když lid osvítil svým kouzlem jeskyni, ve které se ostrov nacházel, rozzářila se všemi barvami duhy.

Někteří Auroni nalezli na ostrově a v třpytivé jeskyni zvláštní divokou krásu. Ale většina viděla jen ošklivost a okamžitě začala vytvářet iluzi ztracené pirranské krásy. Po nějakém čase zašli ještě dál. Pomocí mocného kouzla stvořili kopuli, která zakryla ostrov, uzavřela kouzlo auronského lidu uvnitř, a iluze byla dokonalá.

Ale někteří s tímto počínáním nesouhlasili. Tito Auroni, naši předci, chtěli raději žít ve skutečném, i když podivném světě než přežívat ve snu, který sami stvořili.

Lief odložil první kousek pergamenu a potom zvedl ten druhý.

A tak našim předkům odňali kouzlo a vyhnali je jako zrádce. Tehdejší Pištec Eran přísahal, že pokud odejdou v pokoji a uvnitř kopule nebude prolita krev, jeskyně budou vždy plné světla. Naši předci mu uvěřili a bez odmlouvání odešli.

Vyrobili si vory z naplaveného dříví, které svázali dohromady lany ze sušených chaluh. Postavili si domky z bláta, naučili se životu na třpytivém moři, které se stalo jejich domovem, a byli šťastní.

Řadu let Eran držel svůj slib. Ale pak, nedlouho po příchodu Dorana, který nám přinesl oheň, světlo začalo pozvolna slábnout. Teď, o mnoho století později, je naše království takové, o znáte.

Obyvatelé kopule nadále vyhánějí všechno, co ohrožu jejich představu krásy, včetně svých mrtvých. Tak krmí tvory žijící kolem kopule. A tato zvířata slouží za potravu Arachům, děsivým nestvůrám, které se kdysi skrývaly hluboko v jeskyních, daleko od světla. Teď ovšem hnízdí v teplých, šerých vodách v blízkosti kopule.

Kopuli ochraňuje kouzlo Auronů žijících uvnitř a moc střední části Pirranské píšťaly. My, kteří nemáme kouzla, nemůžeme proniknout dovnitř. Mnozí se o to pokusili a zemřeli.

Musíme se všichni připravit na dobu, kdy světlo zmizí nadobro. Musíme se naučit hledat si cestu v temných vodách a poznat po hmatu výstražné hranice, které nesmíme nikdy překročit. Musíme dál ochraňovat každý kousek dřeva, abychom účinně opravovali naše vory a ničím neplýtvali.

Pak přežijeme.

Lief zvedl hlavu a pohlédl Penně do smutných očí. Mlčky jí

vrátil pergameny. Co se na to dalo říct?

Ale Jasmína přimhouřila oči. „Co jsou zač ti Arachové?“ zeptala se najednou.

Vtom Penna ztuhla a rychle se rozhlédla ze strany na stranu. S přidušeným výkřikem se napůl postavila, pak se sesula zpátky.

„Co jsem to udělala?“ zalapala po dechu. „Och, Aurono, odpusť mi! Ve své bolesti jsem zapomněla hlídat loď. Plujeme přes hranici!“

Společníci pohlédli do vody. Růžové a žluté chaluhy pluly všude kolem nich. Byly bujné a hustě rozvětvené a nesly se těsně pod hladinou. Než se stačili vzpamatovat, příď lodi vyjela z chaluh do mléčné vody za nimi.

A u kopule se něco pohnulo. Něco se ozvalo. Mlaskavé a vrzavé zvuky, ze kterých tuhla krev v žilách.

„Zpátky!“ zavelela Penna s děsem v očích. „Rychle! Tak pospěšte si!“

Lief s Jasmínou začali horečně veslovat zpátky. Vesla ale jen bezmocně cákala a zachycovala se ve střapaté pokrývce z chaluh. Loď se nemotorně zakymácela ze strany na stranu, ale nehnula se.

Penna se beze slova vrhla do vody a začala se sápat po řasách, odhazovala veliké šlahouny stranou a bezvýsledně se snažila uvolnit cestu.

V záři kopule se objevily dva obrovské stíny, dvě ohromná, boulovitá těla, která se kymácela na osmi tenkých, kloubovitých nohou. V dálce se zableskly červené oči, zvířata vyrazila děsivou rychlostí kupředu a po vodní hladině se hnala k lodi.

„Vyskočte!“ zakřičela Penna. „Plavte! Plavte, ať si zachráníte život!“

11. ARACHOVÉ

Lief bez váhání popadl Jasmínu do náruče a svalil se s ní do vody plné řas. Když se vynořili, uslyšel Bardu, jak šplouchá a křičí někde za ním. Odpověděl mu a pak si s Jasmínou v náručí začal prodírat cestu chaluhami a odkopával stranou promočený plášť, který se mu lepil na nohy.

Jasmína lapala po dechu, kašlala a snažila se mu něco říct.

„Vím, co chceš říct, a můžeš si šetřit dech," funěl Lief. „Nenechám tě tady."

Barda se vynořil vedle něj. Přidržovali Jasmínu mezi sebou, prodírali se spletitým porostem a nesnesitelně pomalu se dostávali kupředu.

„Co to děláte? Pospěšte si!" vřískala Penna z přítmí za chaluhami. Pak nečekaně opustila bezpečné území, vyrazila směrem k nim a proplouvala vodou a řasami jako ryba.

Vynořila se přímo před nimi, bledé oči vyvalené hrůzou. Natáhla se pro Jasmínu.

„Kde je zraněná?" zeptala se.

„Nikde. Neumí plavat!" oddechoval ztěžka Lief a sledoval, jak kronikářce ohromením poklesla čelist.

Penna zkušeně uchopila Jasmínu a plavala s ní pryč. Lief s Bardou ji s bušícím srdcem a bolestí na prsou následovali, razili si cestu chaluhami, až konečně doplavali na otevřené moře.

Pak Penna zastavila, šlapala vodu a otočila se. Jednou paží při tom stále lehce podpírala Jasmínu.

„Proč jsi zastavila?" oddechoval ztěžka Barda.

„Tady už jsme v bezpečí," řekla Penna. „Arachové neloví za chaluhami. Vody kolem kopule jsou jejich území." Pak se jí bolestně zkroutila tvář. „Ach, ne!" zanaříkala. „Taková škoda!"

Ozval se zvuk připomínající šustění suchého listí. Lief ztěžka oddechoval, cítil škrábání na plicích, ale i tak se dokázal ve vodě otočit.

Arachové se zastavili na okraji pásu chaluh. Jeden z nich popadl loď. Zvedl ji vysoko do vzduchu a rozmáčkl ji jako papír. Ten

druhý se bil za svůj podíl, tahal za křehké plavidlo, šmátral nohama uvnitř a hledal kořist.

Lief jen žasl. Arachové vypadali jako ohromní, znetvoření pavouci. Zduřelé tělo měli zakryté černým lesklým krunýřem jako brněním. Dlouhé, útlé nohy s pichlavými ostruhami a ostny připomínaly ocelové dráty. A z hlavy byly vidět jen nenasytné rudé oči a oslintané tesáky.

Druhý Arach se s hlubokým vzteklým řevem divoce vymrštil a roztrhl loď napůl. Zásoby, kbelíky, lucerna a dva malé předměty, ve kterých Lief poznal klece bojových pavouků, vyletěly vysoko do vzduchu, rozletěly se do všech stran a s tlumeným cákáním popadaly do vody.

Běsova klec přistála ve vodě přímo před Liefem. Běs uvnitř zoufale hrabal nožkama kolem sebe. Lief sáhl po kleci a zvedl ji nad hladinu. Sám při tom lapal po dechu, protože udržet se nad vodou jen jednou rukou nebylo jen tak.

Tohle je šílenství! pomyslel si. Nemůžu zachránit ani sebe, natož tohohle pavouka. Ale nechtěl dopustit, aby se mu zvíře utopilo přímo před očima.

Ani Barda, jak se zdálo, nedokázal ponechat Bleska osudu. Potopil se za druhou klecí a šátral po ní, jako by na tom závisel jeho život.

„Arachové už mají dost," zamumlala Penna.

Lief zvedl hlavu a viděl, jak se nestvůry plíží zpátky ke kopuli. Rozcupované pozůstatky lodi ležely poházené na dece z chaluh.

Penna bez varování ponořila hlavu pod vodu. Jasmína, kterou stále pevně svírala v podpaždí, zděšeně vyprskla. Kolem Penniny hlavy stoupal z vody sloupec bublin a Liefovi se zdálo, že zaslechl podivný, přidušený výkřik.

„Co to dělá?" vřískala Jasmína. Ale to už Penna vystrčila hlavu z vody a zatřásla s ní, aby si pročistila oči.

Během chvilky se ve vodě kolem nich začalo něco kroutit. Pak Lief, Barda a Jasmína polekaně vykřikli, protože náhle z hlubin vystoupali čtyři obří úhoři a děsivě rozevírali ohavná ústa.

„Chytněte se jich za krkem," řekla Penna. „Přivolala jsem je. Donesou nás domů."

❊

Dřív, než by Lief považoval za možné, byli zpátky na vorech. Nikdy nezažil takovou rychlost. A nikdy na tuhle cestu nezapomene - jak mu do obličeje neustále stříkal proud vody a jak se zoufale snažil udržet na kluzkém krku úhoře.

Navíc ho z úhořího krku musely zvednout stráže a vytáhnout ho na plošinu, takže se cítil poněkud zahanbeně. Sám by to nedokázal. Nedokázal pohnout nohama ani rukama. Hlava se mu točila. Děti, které se potápěly a hrály si jako ryby ve vodě u okraje plošiny, si ho prohlížely a chichotaly se. Dělníci, kteří poblíž opravovali sítě a splétali lano, si odfrkli s pobaveným opovržením.

Barda byl ve stejném stavu jako Lief a Jasmína na tom byla jen o trochu líp. Celí promáčení a zkroušení se na roztřesených nohou šourali za Pennou k její chatce a snažili se nevšímat si tichého nevlídného davu, který se kvůli nim seběhl.

Dveře do chatky byly otevřené. Uvnitř čekala sehnutá postava v dlouhém hávu a vysokém stříbrném čepci. Tvář pod čepcem byla tak stará, vrásčitá a bezzubá, že kdyby Penna už předtím nemluvila o Pištci jako o „něm“, Lief by nepoznal, zda stojí před mužem, nebo ženou.

Penna uvedla smáčené společníky do chatky a zavřela za nimi dveře. „S vodou si nedělejte starosti,“ uklidňovala je. „Tahle podlaha byla promáčená víckrát, než byste spočítali.“

Jasmína okamžitě vyrazila ke kamnům, kde seděl Krej. Klekla si k němu a sundala si zuboženého a roztřeseného Filliho z ramene, aby se také ohřál. Lief s Bardou jí podali klece s nehybnými pavouky, pak se vrátili k Penně a snažili se udržet na roztřesených nohou.

„Takže?“ zeptal se Pištec. Přes nesmírné vyčerpání Lief ucítil záchvěv údivu nad barvou jeho hlasu - jemného, zvučného a sladkého jako med divokých včel.

Penna složila ruce a pak promluvila, rozhodně a věcně, jako by podávala hlášení. „Možná jsou vysocí a stateční a mají ocelové zbraně,“ řekla, „ale ve vodě jsou ti muži, Lief a Barda, bezmocní jako nemluvňata, a ta žena, Jasmína, neumí plavat vůbec. Neměli by naději překvapit Arachy ani se jim vyhnout.“

Odvrátila se. „Udělala jsem všechno, co jsi mi nařídil, Pištče, a bylo to pro mě nesmírně těžké," zašeptala. „Ale musíš se vzdát svých nadějí."

Pištec zavřel oči, jako by jím projela bolest. „Řekla jsi jim, v co věřím, Penno?" zeptal se tlumeným hlasem.

Lief s Bardou se na sebe podívali, pak pohlédli na Pennu. Co to má znamenat?

Penna zaváhala. „Ne," řekla nakonec. Jakmile jsem viděla, že neumějí plavat, měla jsem pocit, že není třeba je dál trápit."

„Tak jim to řekni teď," řekl Pištec. Nebyla to žádost, ale příkaz.

Penna se neklidně pohnula. „Pištec věří, že kdybyste se dokázali dostat ke kopuli, zobec Pirranské píšťaly by vás vpustil dovnitř," řekla, aniž by se jim podívala do tváře. „Věří, že střední část Píšťaly uvnitř jej bude vábit a přitahovat skrz kouzelnou přikrývku. Pištec doufal -"

„Doufal jsem ve spoustu věcí." Pištec otevřel oči a spoutal Pennu ocelově tvrdým pohledem. „Zdá se, že mé naděje byly marné."

Ale Lief stiskl Bardovu paži. A Jasmína vyskočila ze země a přispěchala k nim s tváří rozzářenou nadějí.

„Proč jsi nám to neřekla dřív, Penno?" zeptala se. „Pokud se nám podaří proniknout kopulí, můžeme -"

„Vám se nepodaří ani dostat se ke kopuli!" vykřikla Penna. „Viděli jste Arachy! A je jich tam mnohem víc! Vody ve svém teritoriu mají protkané sítěmi. Ucítí vás v okamžiku, kdy vstoupíte na jejich území a dotknete se sítě."

„Musí být nějaký způsob," zabručel Barda. „Vždycky je -"

„Není žádný způsob!" vybuchla Penna a oči jí hořely hněvem a zoufalstvím. „V lodi - tedy kdybychom byli takoví blázni, abychom vám nějakou dali - byste vydrželi sotva pár vteřin. Abyste měli aspoň nějakou šanci dostat se ke kopuli, museli byste k ní plavat pod vodou, pod sítěmi. A to nedokážete! Tím jsem si naprosto jistá."

„Úhoři!“ zvolala Jasmína. „Ti by nás určitě dokázali táhnout pod sítěmi. Mohli bychom na tu chvíli zadržet dech. Plavou tak rychle…“

Penna si povzdechla. Pištec se slabě usmál. „To by se dalo udělat,“ připustil. „Kdyby se úhoři nechali přesvědčit, aby vpluli na území Arachů. Ale nechtějí. Už jsme to zkoušeli mnohokrát. Oni to neudělají.“

Zklamaně potřásl hlavou. „Věděli jsme, že nebudete umět plavat tak jako my,“ zamumlal. „Píše se, že Doran nedokázal předstihnout v závodě ani naše nejmladší děti. Ale nikdy bychom nečekali, že na tom budete takhle špatně!“

Otočil se k Jasmíně. „A jeden z vás vůbec plavat neumí! To je prostě - neuvěřitelné!“

„Vyrostla jsem v lese, kde jedinou vodou byl mělký potok,“ odsekla Jasmína, upřímně naštvaná, že ji kritizují za něco, za co nemůže. Jak jsem se mohla naučit plavat? Asi stejně tak, jako ty ses mohl naučit vylézt na strom, Pištče! Nebo jako se Penna mohla naučit houpat na šlahounech révy!“

Lief najednou vykřikl. Jasmína k němu prudce otočila zamračenou tvář. „Je mi jedno, co říkáš, Liefe!“ rozčilovala se. „Způsoby paláce možná vyhovují tobě, ale mně ne. Já už k těmhle lidem nebudu zdvořilá!“

Ale Liefovi zářil obličej vzrušením. „Jasmíno, tys na to přišla!“ zvolal. „Copak to nechápeš? Přesně jsi nám řekla, co musíme udělat!“

12. PODEZŘENÍ

Liefovi netrvalo dlouho, než ostatním vysvětlil plán, který ho tak nečekaně napadl. „Chápete?“ skončil s nadšeným výrazem ve tváři. „My nevyužijeme své slabosti, ale své silné stránky!“

„To je - neuvěřitelné!“ zvolal Pištec a v chladných očích mu zajiskřilo. „Nikdy by mě nenapadlo, že se něco takového dá udělat.“

„To mě nepřekvapuje. Hloupější nápad jsem ještě neslyšel!“ odfrkl Barda.

„My to dokážeme!“ přesvědčoval je Lief.

„Můžeme to zkusit. A stojí to za tu šanci,“ řekla Jasmína. „Samozřejmě za předpokladu,“ dodala jízlivě, „že se Pištec nemýlí a zobec Pirranské píšťaly nám dovolí proniknout do kopule.“

Penna skryla tvář do dlaní. Pištec ji pevně chytil za paži. „Teď se nesmíš vzdávat, Penno,“ slyšel ho šeptat Lief. „Dokážou to, co my ne. Mohou být naše spása!“

Obrátil k Liefovi starou tvář s laskavým výrazem, kterému Lief tak docela nevěřil.

„Poskytneme vám jakoukoli možnou pomoc,“ řekl. „Pokud získáte střední část Pirranské píšťaly, můžete si ji nechat tak dlouho, dokud ji budete potřebovat. Na oplátku žádáme jediné - pokuste se jakýmkoli způsobem přesvědčit tamní obyvatele, aby do jeskyní vrátili světlo.“

Můžete si ji nechat, dokud ji budete potřebovat…

Ta slova jsi zvolil velmi pečlivě, Pištče, pomyslel si Lief, když očima zkoumal chladnou tvář. Mluvíš pravdu, tím jsem si jistý. Ale dokdy budeme potřebovat střední část Píšťaly, až bude skutečně venku z kopule? Jakmile bude tam, kde na ni dosáhneš? Kdo je mrtvý, už nic nepotřebuje. Tohle je tvůj plán?

Přelétl pohledem k Penninině svěšené hlavě. Pištec jí řekl, aby se s námi spřátelila, uvažoval. Abychom sami chtěli pomoci jejímu lidu stejně jako sobě. A jí se to samozřejmě povedlo. I když si to vůbec nepřála.

Penna plnila své příkazy neochotně. To bylo jasné od začátku. Možná nevěřila, že s pomocí zobce Píšťaly se dá proniknout do kopule, a bála se povzbuzovat cizince v tom, aby šli na jistou smrt.

Nebo možná velmi dobře věděla, že jakmile získají Píšťalu, Auroni je zradí.

„Prosím, nevyčítej si naše rozhodnutí, Penno," řekl nahlas. „Děláme jen to, co musíme."

Penna se ani nehnula.

„Přijímáte tedy mé podmínky?" zeptal se Pištec.

Lief mu pohlédl zpříma do očí. „Až budeme uvnitř kopule, uděláme všechno pro to, abychom vám pomohli, Pištče. Nemůžeme zaručit úspěch. Ale přísahám, že požádáme obyvatele kopule, aby vám vrátili světlo, se stejnou naléhavostí, jako je poprosíme o střední část Pirranské píšťaly."

Pištec sklonil hlavu. „Nic víc od vás nežádám," zašeptal. Na okamžik znehybněl, jakoby v zajetí silných pocitů. Potom zvedl hlavu a tvářil se zas klidně.

„Musíte se usušit a odpočinout si," řekl. „Nechám vám připravit loď. Penno? Na chviličku, prosím."

Penna cupitala za ním, když pospíchal ke dveřím. Vyšli ven a Lief viděl, jak se tam potichu baví.

„Z toho Pištče nemám dobrý pocit," řekl Barda cestou ke kamnům, kde si chtěl ohřát promrzlé ruce. „Připomíná mi lidi, které jsem za starých časů znával v paláci. Je to intrikán a nutí Pennu, aby vykonávala jeho vůli."

„Myslím, že nás chce využít k tomu, aby získal střed Píšťaly pro sebe," řekl Lief. „Kouzlo obyvatel voru, na které mají přirozeně právo, je uvězněno uvnitř kopule. Ovšem střední část Píšťaly má svou vlastní moc - sílu, která by také dokázala rozsvítit jeskyně, a asi i mnohem víc."

Barda souhlasně přikývl. „Pištci musí připadat, že mu nás seslalo samo nebe, jako se tu kdysi zjevil Doran, když ho nejvíc potřebovali."

„Souhlasím, ale -" Jasmína se zadumaně mračila. „Ale proč by se takhle namáhal, když určitě existuje jednodušší způsob, jak kouzlo získat? Proč si nevezme část Píšťaly, kterou už máme?"

Lief se nevědomky dotkl kousku vyřezávaného dřeva pod košilí.

„Myslím, že plumská část Pirranské píšťaly je Auronům k ničemu," řekl. „Vůbec se o ni nezajímali a její síla na ně zřejmě nepůsobí. Přesto když jsme se přiblížili ke kopuli a auronská část Píšťaly byla blízko, na Pennu to zapůsobilo stejně silně jako na mě."

Znaveně si stáhl promočený plášť a sesul se vedle Kreje. „Každopádně prozatím musíme předstírat, že jim věříme," zašeptal. „Potřebujeme jejich pomoc. Teď musíme na prvním místě získat prostředek Píšťaly. Potom se nějak vypořádáme s tím, co přijde."

Penna přispěchala zpátky do místnosti, obložená balíky a koši. Tvář měla napjatou a na rtech nucený, nic neříkající úsměv.

„Tady jsou deky, aby vám bylo teplo, až budete odpočívat," zašvitořila. „A chleba - čerstvě upečený - s horkými moliskovými bochánky. Určitě máte hlad."

Položila před ně košík placatých kropenatých šišek a misku něčeho, co vypadalo jako zelené karbanátky. Najednou si společníci uvědomili, že mají obrovský hlad, a s chutí se pustili do jídla.

Jedli s potěšením. Chléb chutnal po moři, ale byl křupavý a teplý. Bochánky byly lahodně ochucené a rozplývaly se na jazyku.

„Tohle jídlo vám chutná víc než ta polévka?" zeptala se Penna.

Daleko víc," souhlasil spokojeně Barda s plnými ústy.

Penna se teď usmála mnohem opravdověji. „Píše se, že Doran si také pochutnával na moliskových bocháncích," řekla. Je to naše slavnostní jídlo. Pištec je nechal připravit na počest vaší návštěvy. Jsem ráda, že je máte teď. Než…"

Hlas jí selhal a ona se od nich odvrátila.

Lief, Barda a Jasmína se na sebe podívali - lahodná pochoutka jim najednou zhořkla v ústech. Bylo celkem jasné, co si Penna myslí. Že moliskové bochánky jsou jejich poslední jídlo.

❋

Tou dobou v Del hleděly Šarn s Marilen na drobné tělo uložené v posteli. Donést Pitkina zpátky do jeho ložnice byl neradostný úkol, ale shodly se na tom, že je to nezbytné.

„Jenom my víme, že nebyl tak nemocný, jak tvrdil," řekla Šarn, když zakrývala děsivou tvář prostěradlem. „Lidé si budou myslet, že podlehl svým zraněním."

„Ten travič však může uhádnout pravdu," řekla rozvážně Marilen. „Takže se musíme pokusit přijít na to, kdo by to mohl být. Osoba, která ví, že jsem tady, a nějak se dozvěděla, kdo jsem. A kdo má příležitost otrávit moje jídlo. Ta kuchařka, Amaranta -"

„Amaranta vůbec neví, že existuješ!" přerušila ji Šarn. „Myslí si, že tvé podnosy jsou pro starou služebnou, která už nedokáže sejít ze schodů. A v každém případě bych jí svěřila i vlastní život. Nikdy by nesloužila Pánovi stínů."

Bylo vidět, že Marilen má pochybnosti, ale nakonec přikývla. „Pak to musí být jeden ze strážných v tomto poschodí nebo v podlaží s knihovnou," řekla. „Stráže určitě vědí, že jsem mimořádný, tajný návštěvník, protože nikdy nechodím dolů."

„Jenomže ani oni nechodí dolů, Marilen," podotkla Šarn a začala ztrácet naději, když si uvědomila, jak málo podezřelých ve skutečnosti je. „Barda odmítl riskovat, že budou šířit drby nebo budou omámeni drogou, jak už se jednou stalo. Dostávají příděly jídla a střídavě spí v tomto patře."

Marilen zoufale zavrtěla hlavou. „Tak kdo tedy může být ten špeh?" zeptala se. „Ten podnos mi donesl Zmar. Ale Zmara nemůžeme podezřívat. Ani Josefa ne, určitě, ačkoli…" Zamračila se.

„Co je?" zeptala se Šarn. „Řekni mi to!"

„Josef byl… dnes ráno v knihovně nějaký jiný," řekla váhavě Marilen. „Vypadal nazlobený a nesvůj. Přiřítil se a řekl Ranešovi, ať za ním přijde do kuchyně, že s ním musí probrat něco důležitého. Dosud nikdy nic takového neudělal."

Šarn zaváhala, když jí hlavou prolétly nepříjemné myšlenky.

„Marilen," řekla nakonec. „Neměj mi to za zlé, ale musím to vědět. Ty a Raneš jste se stali… dobrými přáteli. Je možné, že jsi mu nějak naznačila, proč jsi tady?"

Marilen okamžitě zčervenala. „Ne, nenaznačila!" vykřikla zlostně. „Raneš ví, že jsem z Tory, to určitě, ale to musí vědět každý, kdo se na mě podívá. Nikdy se mě neptal, proč jsem tady nebo

co by se mnou mělo být, a já mu to nikdy neřekla.“ Vzdorovitě zvedla bradu. „Mám spoustu důvodů, abych to neudělala!“

Dívčina slova Šarn stále ještě zvonila v uších, když se zahleděla do jejích zraněných, znepokojených očí. Věděla, že Marilen mluví pravdu. S těžkým srdcem si povzdechla.

„Je mi líto, že jsem ti způsobila bolest, Marilen,“ řekla potichu. „Ale musíme pohlédnout pravdě do očí. Ze všech těch podezřelých jsou Raneš s Josefem jediní, kdo vědí, že tu jsi, a kdo také byli v kuchyni, když se připravovalo tvoje jídlo.“

„Pak, i když je tomu těžké uvěřit, musí být vinen Josef,“ řekla Marilen tvrdě.

„Nemůže to být Josef, Marilen,“ zašeptala Šarn.

„Proč ne?“ odsekla Marilen, která najednou královně živě připomínala Jasmínu. „Protože je starý a slabý? Protože říká, že zachránil Letopisy Deltory? Určitě jsme se v Deltoře už dávno naučili, že podlost může nést usměvavou, klamnou masku, nebo ne?“

Pravda, pomyslela si Šarn, když odcházely z pokoje zemřelého a zamykaly za sebou. Ale obávám se, Marilen, že to je lekce, na kterou jsi ty sama kvůli svému srdci zapomněla.

Když se otočily ke schodišti, přispěchal k nim jeden ze strážných od knihovny. V ruce držel složený list papíru s tlustou voskovou pečetí.

„Jak to, že nejsi na svém místě, Folline?“ zeptala se zostra Šarn.

„Teď mám volno, paní,“ řekl strážný. Když jí strčil papír do ruky, jako by se mu ulevilo.

„Ten starý brach - knihovník - mi dal tohle krátce nato, co jste tady s mladou slečnou odešly z knihovny, paní,“ řekl a ustrašeně se uklonil směrem k Marilen. „Řekl, že vám to mám neodkladně doručit.“

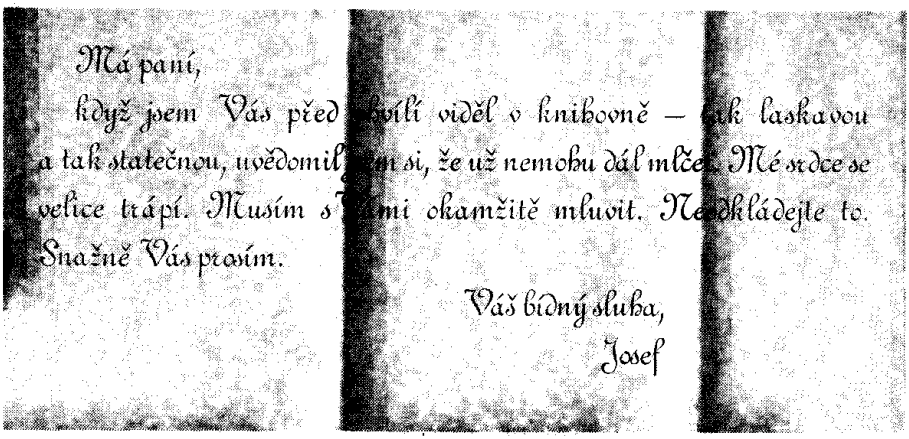
Marilen ztuhla. „Vzkaz od Josefa?“ ujišťovala se nechápavě Šarn.

Strážný přikývl. „Celou dobu mě otravoval, paní, abych vám ho donesl. Ale jak jsem mu říkal pořád dokola, nemohl jsem opustit stanoviště, dokud mě nepřišli vystřídat. Takové mám rozkazy, paní.“

Nejistě pohlédl na Šarn a očividně měl starost, zda se nerozhodl špatně.

„Naprosto v pořádku, Folline,“ řekla Šarn a přinutila se k úsměvu. „Děkuji. Jdi si teď odpočinout. Zasloužíš si to.“

Strážný se nemotorně uklonil, otočil se a pomalu odkráčel. Ztuhlými chladnými prsty Šarn zlomila pečeť na psaní a rozbalila ho.

Má paní,

když jsem Vás před chvílí viděl v knihovně – tak laskavou a tak statečnou, uvědomil jsem si, že už nemohu dál mlčet. Mé srdce se velice trápí. Musím s Vámi okamžitě mluvit. Neodkládejte to. Snažně Vás prosím.

Váš bídný sluha,
Josef

13. ZRADA

Šarn bolestně tlouklo srdce, když utíkala po schodech do knihovny. Děsila se, co od Josefa uslyší.

Marilen jí pospíchala v patách. Také si vzkaz přečetla a nechtěla ani slyšet o tom, že by nešla se Šarn. „Mohla by to být léčka, Šarn," řekla znepokojeně. „Nesmíš tam jít sama! A v každém případě se mu chci podívat do očí."

Nedalo se nic dělat. Ať už jí Josef chce říct cokoli, bude to muset udělat před Marilen.

A možná je to tak lepší, pomyslela si zoufale Šarn.

Našla Josefa, jak přešlapuje u dveří knihovny a vyhlíží ji pod přísným dohledem stráží ve službě. Tvář starce roztála úlevou, když viděl, že se blíží. A při pohledu na Marilen mu z očí vyhrkly slzy. Zdálo se, že si nevšiml, jak chladně dívka odpověděla na jeho pozdrav.

„Zadal jsem Ranešovi úkol na druhé straně knihovny," zašeptal, když vedl obě ženy obrovskou místností, v níž se rozléhalo každé slovo. „Byl bych raději, kdyby nás neslyšel."

Zavedl je do svého pokojíku a zavřel dveře. Ruce se mu třásly, když se k nim otočil. Očividně teď, když konečně nadešel tak dlouho očekávaný okamžik, nevěděl, jak začít.

„Co tě trápí, Josefe?" zeptala se klidně Šarn, ačkoli měla hlavu plnou obav.

Josefovi se zachvěly rty. Zhluboka se nadechl. Pak řekl to poslední, co by Šarn čekala.

„Zradil jsem tvou důvěru," zasípal. „Nechal jsem se ovládnout soucitem nad někým, kdo mě znal a ochraňoval. A při tom jsem udělal obrovskou chybu." Ztrápeně svěsil hlavu.

„Josefe! Co tím myslíš?" zvolala Šarn a velmi dobře si uvědomovala, jak Marilen zatajila dech.

„Chtěl jsem jen utěšit ubohou Amarantu, nic víc. Říct jí, že Lief se každopádně vrátí do paláce," zašeptal Josef. „A tak - jsem napsal na břidlicovou tabulku, že se určitě vrátí, že se musí vrátit, protože jeho toranská nevěsta je tady."

Marilen ze sebe vydala přidušený zvuk.

„Cože?“ zalapala po dechu Šarn a křečovitě stiskla dívčinu paži.

Josefovi se najednou oči zalily slzami. „Ta zpráva patřila jenom Amarantě,“ zajíkal se. „Ale pak - najednou - ta obří žena s holou hlavou, Linda, vtrhla do místnosti s tím podivným Pitkinem. Možná ten vzkaz viděli. Myslím, že ano.“

„Raneš byl v kuchyni taky, Josefe, viď?“ zeptala se rychle Šarn.

„Raneš?“ Marilen opět zrudly tváře.

Josef vypadal zmatený a vystrašený. „Nevyčítej Ranešovi, že tajil, co jsem udělal, má paní,“ vykřikl. „Raneš o tom nic neví! Když přišel, už jsem měl tabulku smazanou a později jsem mu to neříkal. Tolik jsem se styděl a bál jeho hněvu, že jsem prozradil naše drahocenné tajemství.“

Svěsil hlavu. Je to neodpustitelné,“ zašeptal. „Sám Lief nám svěřil péči o slečnu Marilen. Samozřejmě nám neřekl, kdo to je. Ale v paláci se povídá, že si jel do Tory pro nevěstu, a přirozeně, když jsme ji s Ranešem poznali, dali jsme si dvě a dvě dohromady.“

„Přirozeně.“ Šarn se točila hlava. Šuškandy v paláci. No jistě! Jak na tohle mohli zapomenout?

Marilen pomalu ustoupil ruměnec z tváře a zanechal ji smrtelně bledou. „Jdu do své ložnice,“ oznámila jim roztřeseně. „Musím… poklidit, jak si možná vzpomínáš,“ dodala k Šarn.

Krátce kývla na Josefa a svižným krokem odešla z pokoje.

Josef se za ní díval nešťastnýma očima. „Uteče - zpátky do Tory?“ zašeptal.

„Možná,“ řekla pomalu Šarn. „Prožila velký šok.“

„Ach, dal bych cokoli, abych mohl vzít zpátky, co jsem udělal!“ zanaříkal Josef. „Byla to muka a měl jsem hrozný strach, že by se jí mohlo něco stát. Ale aspoň že to dobře dopadlo.“

Šarn neodpověděla. Byla příliš zaměstnaná vlastními myšlenkami.

„Jsem připraven odejít,“ dodal sklíčeně Josef.

Šarn zvedla hlavu. Josef stál před ní s malým plátěným ranečkem v ruce. Teprve teď si všimla, že z pokojíku byly vyklizeny všechny osobní věci.

„Josefe -“ začala.

Stařec svěsil hlavu. „Pokud mi věříš, že už se znovu nezostudím, vrátím se do svého starého domova,“ zamumlal. „Dal bych mu přednost před žalářem, i když mezi tím není takový rozdíl. Ale udělám cokoli, co -“

Josefe, nebuď směšný!“ vykřikla Šarn. „Nepřichází v úvahu, abys odešel.“

Nevěřícně na ni pohlédl.

„Nepřichází!“ zopakovala Šarn. „Udělals chybu, to jistě. Ale tu může přece udělat každý.“

Josefovi se chvěly rty. „Důsledky mé… chyby… mohou být vážné,“ řekl. „Ten Pitkin - myslím, že se mu nedá věřit. A Linda…“

„Pitkin je mrtvý,“ přerušila ho Šarn. „Linda je se Zmarem. Zbývá jediná osoba, kterou musím vidět, abych tohle vyřešila.“

Josef se za ní díval s otevřenými ústy, když vyběhla z pokoje.

❋

Šarn celá zadýchaná dorazila ke dveřím kuchyně. Okamžik úplně nehybně stála s rukou na klice a snažila se uklidnit. Pak ke svému překvapení uslyšela tlumený hlas Amaranty a své jméno.

„Šarn je nahoře, ale bude zpátky za chvilku. Počkejte tu na ni, prosím. Tohle je nový recept. Určitě jste po cestě hladoví.“

„To tedy jsme,“ zahřímal další hlas - hlas, který Šarn znala velmi dobře. „Snědl bych svého starého koně, kdybych nepotřeboval, aby táhl povoz. Do toho, děvče!“

Ozvalo se hlasité skřípání židlí.

Šarn rozrazila dveře a během chvilky vyhodnotila situaci. U stolu seděly dvě obrovské postavy. Jedna byl Zmarů v přítel Tomáš, podivný obchodník z Plání, který byl tak dobrým a mocným spojencem v dobách Pána stínů. A ten druhý - byla Linda!

A vedle nich právě usedal samotný Zmar, který si znaveně stahoval plášť. Ale Šarn neměla čas přemýšlet, proč se Zmar s Lindou

vrátili nebo kde narazili na Tomáše. Upírala pohled na velkou mísu, k níž se všichni tři natahovali - mísu plnou malých zlatohnědých koláčků v obalu ze stříbrného papíru.

„Ne!“

Vyrazila kupředu. Všichni překvapeně vykřikli, když jim před nosem prudce smetla mísu ze stolu. Mísa spadla na zem, roztříštila se o kamennou podlahu a koláčky poskakovaly a koulely se do stran.

Amaranta s tváří bledou jako pergamen padla na kolena a začala je sbírat.

„Šarn! Co je to?“ zaburácel Zmar, užaslý a skoro rozzlobený.

Šarn nedokázala hned odpovědět. Jen ztěžka oddechovala, úlevou se jí točila hlava. Kdyby přišla o chvilku později…

Přidržela se okraje stolu a přinutila se pohlédnout dolů na starou ženu, která lezla po kamenné podlaze kuchyně.

Pohlédla Amarantě přímo do očí. A najednou Šarn připadalo, že zpoza té známé, bledě modré ji sleduje něco dalšího. Něco cizího. Něco prohnaného. Něco podlého.

Sevřel se jí žaludek. Ucukla a celá se třásla.

A pak se Amaranta začala hrozivě smát. „Hlupáci!“ chichotala se. „Copak nevíte, že mě nikdy neporazíte?“

Zmar zaklel a vyskočil od stolu, až za ním spadla židle. Tomáš vstal pomaleji a sevřel okraj stolu. Svaly na pažích a krku se mu začaly vzdouvat, jako by zvedaly něco nesmírně těžkého. Celý se třásl. Oči měl chvíli zlaté, chvíli zas hnědé, když se Šámot, divoký bratr, kterého v sobě nosil, dral na svobodu.

„Ne!“ poručila mu Linda a položila mu mohutnou ruku na rameno. „Šámote, nepotřebujeme tě tady. Vrať se!“

Hrozivý třes se zklidnil a pomalu ustal.

Amaranta ztěžka oddechovala, dřepla si a pozorovala je. „Jaká by to byla radost, poslat tě tam, co tu ubohou nevěstinku, Zmare!“ zaskřehotala. „A tvé přátele, ty ošklivé hříčky přírody, s tebou. Ale dobrá, tohle chatrné tělo je skoro zničené. Uvidíme se příště, Zmare, někde jinde.“

Přitiskla si sevřenou pěst k ústům.

„Zastavte ji!“ vykřikla naléhavě Šarn.

Zmar okamžitě pochopil a vyskočil kupředu.

Ale bylo příliš pozdě. Žena už měla otrávený koláček v hrdle a celý ho spolkla.

„Brzy budeme všude!“ zasyčela. „Velmi brzy…“

Tvář se jí proměnila, oči obrátila v sloup. S hrozným výkřikem se chytila za žaludek a padla na bok, kopala nohama a mlátila hlavou o kamennou podlahu.

Zatímco Zmar, Linda a Tomáš stáli ztuhlí hrůzou, Šarn utíkala k ní. Nedokázala si pomoci. Protože ať už tuto stařenu ovládly jakékoli zlé síly, byla to Amaranta, její přítelkyně z mládí. Nemohla ji nechat zemřít tak hroznou smrtí bez slůvka podpory.

Chytila svíjející se tělo do náručí a pevně ho držela. Dlouhou chvíli se nic nezměnilo. Pak to najednou opět byly oči té stařeny. Na okamžik se na Šarn nepřítomně dívaly, pak jako by zaostřily.

„Jsem tady, Amaranto,“ zašeptala Šarn.

Stařena na ni chvíli zmateně hleděla. Popraskané rty se otevřely. „Šarn?“ zasípala Amaranta. „Ach, Šarn, měla jsem hrozný sen. Takový hrozný sen.“

Šarn přikývla, hladila ji po zpoceném čele a oči se jí plnily slzami.

„Zdálo se mi, že Šedí strážci přišli do hrnčírny a všechny nás odvlekli,“ zavzdychala stařena. „A já -“ Najednou vykulila oči, které se jí naplnily hrůzou.

„Už se ničeho neboj, Amaranto,“ řekla rychle Šarn. „Ten sen právě skončil. Skončil.“

„Ano.“ Vybledlé oči se znovu zklidnily. Rty se zkroutily do pokřiveného úsměvu. A pak přestala dýchat. Pro Amarantu ta noční můra opravdu konečně skončila.

„Co to říkala o té ‚ubohé nevěstince‘?“ zeptal se znepokojeně Zmar.

„Myslela si, že otrávila Marilen. Ale mýlila se,“ řekla Šarn.

Položila hlavu staré ženy opatrně na zem a odhrnula pramínky šedých vlasů ze zkrvavené tváře. Vtom měla pocit… zdálo se jí, že vidí, jak se Amarantě něco pohnulo ve vlasech, které jí splývaly na zem. Slzy jí zastřely zrak. Otřela si oči, podívala se znovu a se zděšeným výkřikem uskočila stranou.

Amarantě vylézal z ucha dlouhý šedý červ s červenou hlavou. Vyplazil se na podlahu a nechával za sebou slizkou stopu, svíjel se a vztekle mrskal ocáskem.

14. SMÍŘENÍ

Zmar zkroutil tvář zhnusením, vykročil kupředu a dupnul na tu nechutnou věc tak rázně, až ji rozmáčkl o kameny.

„Co to bylo?“ zapištěla Linda.

„Nový ďábelský kousek Pána stínů,“ zabručel Zmar. „Amarantu asi dotáhli do Země stínů. A za nějakou dobu - možná nedávno - jí do mozku dali tuhle odpornou věc a poslali ji zpátky.“

Pohlédl na zem na Amarantino zhroucené tělo.

„Aspoň teď víme, co se tady děje,“ řekl. „Proč nás sužují vrazi a špehové - i když to všichni kdysi bývali dobří lidé.“

Nakrátko bylo hrozivé ticho. Všichni mysleli na totéž.

„Mohly by jich tu být tisíce,“ poznamenala nevrle Linda, která konečně vyslovila tu myšlenku nahlas.

„Ne.“ Zmar zamyšleně svraštil čelo. „Říkala ‚Brzy budeme všude'. Z nějakého důvodu skutečný vpád ještě nezačal.“

„Já myslím - podle mě proto, že ten postup ještě není dokonalý.“ Šarn jen s obtížemi ovládla rozechvělý hlas. „Stále to způsobuje… nějaké poškození.“

Když na ni ostatní stále zmateně hleděli, zhluboka roztřeseně se nadechla.

„Copak to nevidíte?“ řekla. „Amaranta tvrdila, že ohluchla následkem toho, že ji ztloukli, ale nebyla to pravda. Když jí nakonec ten červ začal vylézat z hlavy, protože poznal, že se její čas chýlí ke konci, jasně mě slyšela. Byla to zase ona. Ten červ jí zablokoval sluch a taky ovládal její mysl.“

„Ano!“ Zmarovi se rozzářily oči. „A to vysvětluje spoustu věcí. Ta blábolící žena s nožem. Ten starý strážný, který nemohl chodit -“

„A - no jistě! - toho Petra, který dal Liefovi do ložnice štíra, sužovaly nesmírné bolesti hlavy,“ zvolala Šarn. „On byl další - nedokonalý pokus.“ Najednou té hrůzy na ni bylo příliš. Zakryla si tvář.

„Pán stínů nepochybně pracuje na tom, aby odstranil všechny chyby,“ zamumlala Linda. „A až dosáhne svého…“

„Ach, ty jsi tak trudnomyslná jako Šámot, děvče!“ zavrčel Tomáš. „Snažíš se nás přimět, abychom ztratili veškerou naději? Mám dojem, jako bys sama měla červa ve své pomalované lebce.“

„Moje jediná bolest hlavy jsi ty, Tomáši!“ odsekla Linda. „Jsem prostě realistická. Pán stínů -“

Zarazila se, když se rozlétly dveře do kuchyně. Vešla Marilen s vysoko zdviženou hlavou a rozpálenými tvářemi. Když uviděla Zmara, dva obrovské cizince a tělo Amaranty na podlaze, vyvalila oči, ale nezaváhala. Ostatních si nevšímala a promluvila přímo k Šarn.

„Prosím, neměj za zlé strážným, že jsem tady. Oni neměli žádný rozkaz mě zadržet. Vy všichni jste spoléhali na mou poslušnost. Tak, ale já už mám té poslušnosti plné zuby!“

„Marilen…“ začala užasle Šarn. Jenže Marilen ještě neskončila.

„Přišla jsem ti říct, že ať si myslíš cokoli, jsem si jistá, že Raneš se nijak neprovinil,“ pokračovala sebejistě. „A také že jsem rozhodnutá zůstat tady, ať nám osud přinese cokoli. Ale už se nebudu krčit nahoře v úkrytu a v nevědomosti, co se děje v paláci.“

Linda vyprskla smíchy. „Tohle je ta ‚ubohá nevěstinka‘?“ zašeptala jízlivě Tomášovi do ucha. „Nějak nám zesílila, zdá se.“

Marilen zčervenala ještě víc, ale jen pohodila hlavou a obrátila se ke Zmarovi. „Nikdo nebude tobě ani Liefovi připisovat žádnou vinu, když se mi něco stane,“ řekla. Je to moje rozhodnutí a jenom moje.“

„O tomhle ale nerozhoduješ, Marilen,“ řekl Zmar tvrdě. „Není to jenom tvůj otec, kdo se bojí o tvé bezpečí.“

Marilen mu rozhodně pohlédla do očí. „To rozhodnutí je moje, Zmare,“ řekla. „Já už nebudu vězeň, a tak to bude!“ Letmo pohlédla na Tomáše a Lindu, pak zpátky na Zmara a zvedla bradu. „Prober to s mým otcem, jestli chceš,“ dodala vítězným tónem. „Brzy přijede se Zenou do Del.“

Šarn tlumeně zalapala po dechu. Tomáš a Linda na ni zvědavě pohlédli.

„Dopis přišel dnes ráno,“ řekla Marilen. „Měla jsem si ho přečíst hned, ale -“ Znovu se vrátila očima k Tomášovi s Lindou. „Ale

stalo se něco, kvůli čemu jsem na něj zapomněla. Zena a otec tu budou za den nebo dva.“

„Dobře,“ řekl Zmar s neurčitým výrazem. „Jsem rád, že jsem se vrátil včas, abych je přivítal.“

„Zmare, proč jsi se vrátil?“ zvolala Šarn, která se najednou vzpamatovala.

„Lief a Barda už nejsou ve Vrších,“ řekl Zmar. „Následovali Jasmínu do podzemních jeskyní.“

Šarn na něj hleděla se směsicí radosti a strachu. „Takže Pitkin lhal?“ vydechla.

„Samozřejmě!“ řekla tiše Marilen. „Copak jsem to neříkala?“

„Tu zprávu přinesly včely mojí matky,“ vložil se do hovoru Tomáš. „Nějakou dobu trvalo, než se k nim ten příběh dostal, ale hádám, že začal u snovačů ve Vrších. Vůbec jsem tomu nerozuměl, protože jsem se doslechl, že Lief je v Toře. A tak jsem se vydal to zjistit, a ejhle, potkal jsem na cestě Zmara s Lindou.“

„Podzemní jeskyně…“ Šarn zavrtěla hlavou. „Takže Jasmína se opravdu pokouší najít tajnou cestu do Země stínů! A - a Lief s Bardou jsou s ní?“

„Vypadá to tak,“ přikývl Tomáš.

„Ale Zmare, musíš se vydat za nimi!“ vykřikla Šarn.

„Musíš je zastavit! Sami nedokážou zachránit vězně! Lief takhle jedině dopraví sám sebe - a Kouzelný pás - přímo do spárů Pána stínů!“

„Pás se nedá přenést za hranice Deltory,“ řekl Zmar. „To víme a Lief to ví také.“

Šarn na něj hleděla a naprosto nemohla pochopit jeho klid. „Ale co ta Pirranská píšťala? Lief si byl tak jistý, že je to jediný způsob, jak porazit Pána stínů na jeho vlastním území.“

„Možná ví Lief něco, co my ne,“ poznamenala Marilen.

„Možná,“ přikývl Zmar. Na okamžik zamyšleně pohlédl na dívku, pak se obrátil zpátky k Šarn. „Nebylo to snadné rozhodnutí, vrátit se do Del, Šarn,“ řekl potichu. „Měl jsem velice silné nutkání pokračovat. Pak mi ale došlo, že to byl Lief s Bardou a Jasmínou, kdo obnovili Kouzlený pás, a že to také udělali sami, bez naší pomoci nebo ochrany.“

Šarn měla oči plné slz. „Říkáš, že bychom jim měli důvěřovat?“

„Říkám, že jim musíme důvěřovat,“ řekl Zmar. „Naše místo a náš úkol je tady - zvláště teď. Jediné, co můžeme dělat, je věřit. A přát Liefovi, Bardovi a Jasmíně hodně štěstí, ať už jsou kdekoli.“

❋

Lief, Barda a Jasmína tou dobou stáli před úkolem, který by si ani Zmar nedokázal představit. Chystali se uskutečnit Liefův plán. Lezli po stěně jeskyně, která vystupovala do moře vedle kopule Auronu.

Jedna ze starých pospravovaných loděk obyvatel vorů plula pod nimi. Na zádi seděl samotný Pištec. Penna byla s ním a znepokojeně se dívala vzhůru. U nohou jim ležel zbytek kotouče lana, jež se pomalu odmotávalo, jak tři společníci pokračovali v nebezpečném výstupu.

„Úchyty jsou čím dál víc od sebe,“ oddechoval ztěžka Barda, když se přitáhl na další skalní převis.

„Můžeš zastavit. Už jsme nad kopulí,“ řekla Jasmína, která hbitě šplhala kousek před ním a táhla za sebou lano. „Já ještě chvíli polezu a připevním lano.“

Lezla dál směrem k výčnělku skály vystupujícímu vysoko nad nimi v místech, kde se stěna jeskyně stáčela ke stropu.

Lief se přitiskl ke skále vedle Bardy a pohlédl dolů. Hluboko pod nimi, kousek napravo, se u pásu chaluh pohupovala loďka, malá jako dětská hračka. Obrovský kotouč provazu už se celý rozmotal. Teď lano volně viselo ze skalní stěny, zašmodrchaný konec se houpal a neustále stoupal, jak Jasmína postupovala nahoru.

A před nimi se rýsoval oblý tvar tlumeně zářící kopule, vystupující z pomalých, mléčných vod. Ve stínu odpadků nakupených u jejího úpatí se plížil Arach; krmil se, rozhlížel se a sledoval okolí.

Liefovi se v uších rozezněly tóny Pirranské píšťaly. Zavřel oči a snažil se hudbu potlačit.

„Výborně. Líp už to zabezpečit nedokážu,“ sykla na ně z výšky Jasmína.

Lief pohlédl nad sebe. V přítmí viděl, že si Jasmína stáhla konec lana z pasu, ovinula ho přes vyčnívající skálu a pevně ho uvázala.

Škubla lanem, aby ho vyzkoušela. Pak se bez známky strachu naklonila přes hrozivý převis, stočila tělo tak, že se nohama dotýkala skalnaté stěny, a rozběhla se dolů a lano jí při tom klouzalo pod rukama.

Během chvilky se dostala na skalní římsu, kde stáli Lief s Bardou.

„Připraveni?“ zeptala se bezstarostně.

Barda se chytil lana a pevně ho sevřel těsně pod Jasmíninýma rukama.

„Slib mi, Liefe,“ zabručel, „že jestli se tohle nepovede, vrátíš se na vory a zpátky do Del, když to bude jen trochu možné. Nemůžeme riskovat -“

„Nic se nepokazí, pokud se budeme přesně držet Liefova plánu,“ přerušila ho Jasmína. „Jsem si jistá, že lano je dost dlouhé a že je pevně přivázané. Nejdůležitější je odstrčit se od skalní stěny co největší silou, abychom se zhoupli dost rychle a daleko a dostali se tak na druhou stranu. A když řeknu skoč, Bardo, musíš skočit. Okamžitě!“

Barda zaskřípal zuby. „A když přistanu bezpečně na vršku kopule a neudržím se na místě?“ zabručel.

„Sklouzneš až k úpatí kopule a budeš bojovat s Arachy,“ odpověděla mu klidně Jasmína. „Ale jestli se to nestane, tak prostě počkáš, než se vrátím s Liefem.“

Bardovi už nebylo třeba nic dalšího říkat. S odhodlaným přikývnutím se chytil lana ještě pevněji a ohnul jednu nohu v koleni, takže se podrážkou boty pevně opíral o stěnu jeskyně. Pak s Jasmínou napočítali do tří a prudce se odrazili.

Lief zatajil dech, když se zhoupli obrovským obloukem ke kopuli - dvě malé postavičky na konci lana, které vypadalo nemožně slaboučké. Čas jako by se zastavil. Mléčné moře se vlnilo pod nimi. Jejich siluety se rýsovaly v tlumené záři kopule, nesly se výš a výš…

„Teď!“ vykřikla Jasmína a její hlas se zkresleně odrazil od skály. Teď… Teď… Teď…

Barda se pustil lana a letěl vzduchem. Dopadl na kopuli a rozplácl se na břicho. Povrch kopule se zachvěl, ale neprohnul se.

Ale to už Jasmína letěla zpátky. Její drobné tělo se řítilo proti skále děsivou rychlostí. Lief stál připravený ji zachytit nebo přibrzdit, aby se nezabila nárazem o skálu.

Celé se to seběhlo během pár vteřin. Za okamžik byla Jasmína zpátky na skalní římse a zahltila ho instrukcemi. Během chvíle už Lief stál na Bardově místě a svíral lano. Zapřel se nohou o skálu a na Jasmínino znamení se odrazil kupředu.

Letěl, studený vzduch mu fičel do tváře a on napínal uši a čekal, až uslyší Jasmínin povel.

Kopule byla obrovská, viděl ji všude před sebou. Cítil, jak se zhoupli do výšky. Mozek měl plný pirranské hudby. Byla čím dál hlasitější…

„Teď!“ vykřikla Jasmína.

Lief se pustil lana. Letěl vzduchem do výšky, nahoru nad kopuli. Koutkem oka zahlédl, jak se vedle něj zatřepotalo Jasmínino oblečení. Viděl pod sebou nehybně nataženého Bardu.

A pak padal. Tlumená záře kopule se k němu přibližovala. Obklopil ho teplý, mihotavý opar.

Nevnímal nic než hudbu. Sladkou, čistou hudbu, která jím proudila a ovládala ho. Instinktivně chytil Jasmínu za ruku a sevřel Bardovo rameno, když začal klouzat oparem a hudba Pirranské píšťaly ho vtahovala dovnitř.

15. OSTROV PŘELUDŮ

Trávník pod Liefovýma nohama byl sametově měkký. Nad hlavou se jim klenulo dokonale modré nebe. Na obzoru se táhly bledě fialové kopce. Vzduch byl teplý a voněl květinami, které kvetly podél bublajícího stříbrného potoka. Mezi listím stromů prosvítalo sluneční světlo.

Pirra.

Jako by ptáci zpívali to jméno. Říčka ho ševelila. Listí ho šeptalo, když šustilo ve vlahém vánku, který zavál jako nějaký kouzelný dech.

Lief ucítil, jak ho někdo tahá za ruce. Slyšel Jasmínu, jak ho volá odněkud z dálky.

„Liefe! Prober se! Jsme uvnitř kopule."

Modř nebe se zavlnila jako voda. Stromy se zachvěly.

„Liefe, za tebou! Podívej se!" Jasmínin hlas zněl pronikavě a naléhavě. Už se nedal nevnímat. Lief se nakonec zdráhavě otočil.

Stál za nimi obrovský dav lidí a tiše je sledoval. Jeden z nich měl vysoký, tuhý čepec Pištce a čistě bílý šat. Zbytek byl oblečený v jemných světlých barvách. Mnozí měli květy ve vlasech. Vypadali jako Auroni z vorů, ale byli vyšší, neměli tak ostře řezané tváře a kůži měli zlatohnědou.

A za nimi se vysoko nad vrcholky nejvyšších stromů tyčila třpytivá skleněná věž, která jako by se skoro dotýkala nebe. Blýskala se ve slunečním světle tak jasně, že nejdřív ji Lief vnímal jen jako obrovský, mihotavý sloup.

Když ale jeho oči přivykly, uvědomil si, že má nějaký tvar. Byla to veliká socha ženy - pirranské ženy s čapkou Pištce. Nebylo pochyb o tom, že tato žena je Aurona Krásná, jejíž hudba kdysi dávno zněla tak lahodně, že posluchači plakali dojetím.

Dlouhý šat sochy splýval až na zem v tisících třpytivých skleněných záhybech ostrých jako břitva. Její nehybné, nevidoucí oči hleděly k nachovým kopcům. Vysoký čepec na modrém nebi zářil jako bílý plamen. A do středu tohoto bílého plamene byl zasazený dokonalý a nedotknutelný střed Pirranské píšťaly.

Lief si sochu ohromeně prohlížel. Žádné ruce by nedokázaly vytvořit něco tak obrovského. Mohlo ji stvořit jedině kouzlo.

„Není divu, že jsme se ocitli uprostřed ostrova a ne na okraji, jak jsme čekali," zabručel Barda. „Zobec Píšťaly nás přitáhl tam, kde nás chtěl mít."

„Na tuhle sochu nikdy nevylezeme. Rozkrájelo by nás to na kousky, kdybychom se o to pokusili," podotkla jedovatě Jasmína. „Budeš prostě muset přesvědčit zdejší obyvatele, aby nám vydali střední část Píšťaly dobrovolně, Liefe. Vypadají celkem mírumilovně. Určitě tě vyslechnou."

Ale Lief mlčel a snažil se přemoci beznaděj. Socha byla očividně stvořená k tomu, aby navěky chránila střední část Píšťaly před jakýmkoli nebezpečím. Ti, kdo ji stvořili, se svého pokladu nikdy dobrovolně nevzdají. Nikdy.

„Zdravíme vás, cizinci."

Lief sklopil oslněné oči a pokusil se zaostřit na postavu, která před ním stála. Byl to ten muž v bílém. Natahoval k nim paže v uvítacím gestu. Lidé za ním se také usmívali a šaty se jim vlnily jako okvětní lístky v lehkém vánku.

„Jsem Pištec, Auris," řekl muž. „Netuším, proč jste přišli do naší země, ale vím, že to musí být s nějakým dobrým a počestným úmyslem, protože tady nemůže přebývat žádné zlo. Jménem svého lidu vás vítám v Pířře."

Vítám vás v Pířře?

Lief pohlédl na své společníky. Oba se přemáhali, aby na sobě nedali nic znát.

Auris zdvořile čekal. Lief si olízl suché rty. I když situace vypadala beznadějně a byl si jistý, že obyvatele kopule jeho žádost rozzuří a jistě ji odmítnou, musel to zkusit.

„Děkujeme za tvé vlídné přivítání, Pištče," řekl opatrně. „Jsem Lief, král Deltory. Přišel jsem se svými společníky, Bardou a Jasmínou, abych tě požádal o laskavost."

Auris trochu svraštil čelo a Liefovi se zdálo, jako by se sladký, slunečný vzduch zachvěl.

Pak se Aurisova tvář rozjasnila. „Ach," řekl a s úsměvem se uklonil. „Samozřejmě. Deltora. Království za horami. Musíte mi

odpustit, Vaše Výsosti. Na okamžik jsem si to jméno nemohl vybavit. My z Pirry nemáme potřebu cestovat. To jistě chápete.“

Zvedl ruku a ladným pohybem ukázal na krásu kolem sebe.

„Jistě,“ souhlasil Lief zdvořile.

„Laskavost, říkáte?“ zamumlal Auris.

Lief se zhluboka nadechl, ještě jednou letmo pohlédl na Jasmínu s Bardou, aby ho nechali mluvit, a v duchu zkřížil prsty pro štěstí.

„Mnozí z našich lidí jsou vězni Pána stínů, který je naším nepřítelem stejně jako vaším,“ řekl a snažil se mluvit klidně a vyrovnaně. Jediná věc, která je může zachránit, je Pirranská píšťala, jejíž střední část vlastníte. Už máme její zobec, který nám dobrovolně dali Plumové. Díky němu jsme také dokázali vstoupit do vaší kouzelné kopule, abychom -“

„Mlč!“ Pištcovi zeskelnatěly oči. Lidé za ním se začali míhat tak rychle, že byli skoro rozmazaní. A světlo - světlo poblikávalo a začínalo slábnout…

„Nemusíte se nás bát!“ zvolal honem Lief. „Nedokážeme si vzít střed Píšťaly násilím, i kdybychom chtěli. Ale žádám vás, abyste mě vyslechli. Dlouho jsme putovali jeskyněmi a čelili spoustě nebezpečí, abychom našli váš ostrov.“

Ozvalo se tlumené burácení, jako by v dálce udeřil hrom. Stromy, tráva a květiny se zachvěly, pak začaly uvadat, jako by se jejich barvy a tvary rozpouštěly v rozechvělém vzduchu.

Auris si přitiskl ruce na uši a pevně zavřel oči. „Blábolíš! Tvoje slova nedávají smysl!“ křičel. Ztěžka oddechoval. Jeho tvář byla bledá jako křída. Houfy lidí za ním se zavlnily jako nepokojné moře.

„Neposlouchejte je! Jsou to blázni!“ supěl a zřejmě mluvil stejně tak k sobě jako k ostatním. „Nejsou žádné jeskyně. Žádná nebezpečí. Žádný ostrov. Žádná kopule. Je jenom Pirra, kde je všechno krásné, kde žijeme v míru, v pravdě -“

„Ty jsi ten, kdo tady blábolí, Pištče!“ vybuchla Jasmína, která už nedokázala mlčet.

„Dost!“ Auris prudce otevřel oči, až mu skoro lezly z důlků. „Přestaňte -“

Hřmění zesílilo. Lief se rozhlédl kolem. Stromy, květiny, tráva a nebe se třásly a začínaly se vytrácet. Všechno se rozplývalo a měnilo…

Ale… ale tohle určitě není jen výsledek Pištcova hněvu. Tohle bylo něco mnohem vážnějšího. Bylo to, jako když… jako když…

Liefa najednou napadlo něco strašného, takže se celý roztřásl. Vzpomněl si na pergameny, které mu ukázala Penna. Jedna věc ho na nich mátla. Vzpomněl si na Penniny smutné oči a na její slova:

Udělala jsem všechno, co jsi mi nařídil, Pištče, a bylo to pro mě nesmírně těžké.

Co jiného Penna udělala kromě toho, že jim vyprávěla, jak byl její lid vyhoštěn? Proč to pro ni bylo tak nesmírně těžké? Jenom proto, že se bojí o životy tří cizinců?

Nebo proto, že při tom vyprávění porušila zákon, který je jí nejsvatější?

Pravda je nejdůležitější.

Co to Penna říkala, když se jí Barda zeptal, proč její předchůdce vyhnali z kopule?

Byli nebezpeční… Hnusila se jim přetvářka.

Nebezpeční? Proč nebezpeční? Leda že by…

„Pouštěj si své hromy a blesky, Aurisi, ale ty mě uslyšíš!“ vykřikla Jasmína. „Tohle není Pirra! Je to jen ostrov ochraňovaný kouzlem a naplněný obrazy. A ty to víš! Slyším to ve tvém hlase!“

Ozval se skřípot a praskání, jako by se sama nebesa trhala vejpůl.

Auris vykřikl.

Liefovi naskočila husí kůže, když to konečně pochopil. Penna nelhala. Ale ani jim neřekla celou pravdu. A ať Pištec tvrdil cokoli, Penna věděla, že tohle je stejné jako lhát.

Auris a jeho lidé se kymáceli a couvali k soše, jako by u ní hledali ochranu. „Od prolhaných úst se ti práší!“ zařval Auris na Jasmínu. „Tvoje mysl je sprostá, tvé srdce podlé a zakrnělé. Jsi divoška a tvé oči si nezaslouží vidět krásu Pirry!“

„Jasmíno, neodpovídej mu! Nech ho být!“ zavolal naléhavě Lief. „Jasmíno, lidé z vorů věděli, že se právě tohle stane. Oni nás

využívají - abychom prolomili tu iluzi a zničili kopuli! Kopule totiž stojí na víře! Pochyby ji rozbijí!“

Jenomže Jasmína ho neposlouchala. Postupovala za Aurisem, hulákala na něj vzteky celá bez sebe. „Nejsem divoška a tohle není Pirra!“ křičela. „Předstíráš, že to nevíš, ale ty to víš, víš to! Za tímhle vaším krásným snem se plíží nestvůry a rochní se ve špíně! Jsou tam jeskyně a velké moře a tisíce lidí, kteří žijí ve tmě, protože ty -“

Burácení se přiblížilo a prásklo přímo nad nimi.

„Poslali vás ti bezvěrci!“ pištěl Auris a oči měl vykulené hrůzou. „Jste špehové všech, kdo jsou zkažení a nevěřící! Přišli jste mě zničit!“

S posledními slovy se rozvlněný blednoucí dav kolem něj prostě rozplynul a mihotavé barvy a tvary se vsákly do trávy jako přízraky.

Auris vykřikl - byl to pronikavý zmučený výkřik, z něhož Liefovi tuhla krev v žilách.

„Co se to stalo?“ křičel Barda přes burácení hromu. „Ti lidé! Kam zmizeli?“

„Nikdy neexistovali,“ odpověděl mu Lief a žaludek se mu svíral hrůzou. „Byli… součástí té iluze. On je tu sám. Kdo ví, jak dlouho -“

„Jeden po druhém mě zradili a zemřeli,“ křičel Auris. „Ale já jsem nepřestal věřit! Sám jsem udržel Pirru při životě, ovládal jsem kouzlo tisíců z nich, abych udržel její dokonalou krásu. Pak jste přišli vy. Špióni a zrádci! A říkáte věci, které se nesmí říkat, mluvíte o věcech, které nemohu nikdy přijmout -“

Objevil se záblesk oslnivého světla a zazněla ohlušující rána. Na nebi se otevřela černá prasklina, která se klikatila jako blesk až dolů k roztřesenému obzoru.

Auris vykřikl a padl na zem u nohou sochy. Zoufale k ní natahoval ruce, kostnatými prsty šmátral ve vzduchu.

Trhlina zaskřípala a rozšiřovala se, jak si kouzlo, tak dlouho uvězněné uvnitř kopule, začalo s nespoutanou divokostí razit cestu ven. Prasklinou bylo vidět oslnivé duhové světlo, když stěny okolní jeskyně oživly a znovu zazářily dávno pohaslými barvami.

Lief, Barda a Jasmína se vrhli k zemi, zoufale se tiskli k sobě, zatímco kolem nich běsnila nevídaná síla, trhala stromy na kusy, nesla s sebou vybledlé cáry květin, trávu, vzdálené fialové hory…

Najednou nastalo naprosté ticho. Ale nebylo to pokojné nebo znavené ticho značící konec. Bylo těžké a napjaté, jako by všechno kolem zatajilo dech. A čekalo…

Lief opatrně zvedl hlavu. Obraz Pirry byl pryč. Zůstala jen obrovská skleněná socha, tyčící se v nehybném vzduchu, z něhož jako by se vytratily všechny barvy. Auris položil tvář k úpatí sochy a konečky prstů se dotýkal nožovitých záhybů šatů v místech, kde splývaly na zem.

Všechno bylo zalité tajuplným šerem. Kopce na obzoru zmizely. Na místech, kde kdysi stávaly stromy, se krčily obrovské rozvětvené shluky hub, vysokých a silných jako staré stromy. Kolem rostlo drobné kapradí a mech, který pokrýval břehy hlubokého a neslyšného potoka.

Do dálky se táhla rozeklaná trhlina v kopuli, kterou prosvítalo duhové světlo. Ale níž byla vidět jen ta nejsytější černá.

To je divné, pomyslel si nechápavě Lief.

„Liefe!“

Lief se polekaně otočil a uviděl Bardu, jak se snaží postavit a couvá zády k nejbližšímu trsu hub. Barda upíral oči k trhlině v kopuli. Jasmína také vyskočila a sáhla po dýce.

„Co…?“ začal Lief. Pak uviděl, jak se jejich tváře proměnily, a v dálce za sebou uslyšel škrábání a trhání.

Prudce se otočil. A pochopil, proč nižší částí otvoru v kopuli není vidět žádné světlo. Něco se do něj cpalo. Něco obrovského a černého, co si teď razilo cestu dovnitř, jedna ostnatá noha za druhou.

Arachové!

16. DĚS

S tlumeným vrčením se Arach tlačil škvírou v kopuli. Postavil se na zadní nohy a jako obr se tyčil nad shluky hub, rozesetých po obzoru.

Najednou klopýtl dopředu a Liefa zamrazilo v zádech, protože uviděl dalšího Aracha, jak se tlačí na jeho místo. Nakrátko propletencem černých nohou a lesklých těl prosvitly barvy duhy. Pak druhý Arach prolezl dírou, kterou okamžitě ucpal třetí.

„Utíkají před světlem!“ vykřikla Jasmína.

No jistě! pomyslel si Lief. Arachové přišli z jeskyní. Žijí a množí se v přítmí. Nesnesou jasné světlo. Teď, když se jeskyně znovu rozsvítily kouzlem, kopule je poslední místo, kde se ještě mohou ukrýt.

Kopule se kupodivu nerozsvítila třpytem duhy tak jako všechno kolem. Jako by pološero, které viselo nad ostrovem, vytlačovalo světlo a bránilo mu dostat se dovnitř.

Teď už se na obzoru rýsovalo pět Arachů. A další přicházeli za nimi. První z nich vyrazili kupředu. Mohutná těla se kolébala na dlouhých ostnatých nohou, hledali si cestu a neobratně se pohybovali po neznámém, pevném povrchu.

„Míří sem,“ zvolala Jasmína. „Možná je přitahuje ta socha. Anebo cítí kořist.“

„To není zrovna příjemné pomyšlení,“ zavrčel Barda. Zamyšleně pohlédl na svůj meč. I když byl velký a těžký, ve srovnání s blížícími se nestvůrami mu připadal maličký jako jehla.

„Nemůžeme s nimi bojovat, Bardo,“ namítl Lief. „Stejně jako jsme nemohli bojovat s písečnými nestvůrami v Poušti zkázy nebo s Glusem v Labyrintu bestie. Během chvilky by bylo po nás!“

„Co jiného můžeme dělat než se jim postavit a bít se?“ zasyčela zlostně Jasmína. „Sám jsi viděl, jak rychle běhají, Liefe. Kdybychom se pokusili utéct, za chvilku by nás chytili!“

„Musíme se skrýt,“ řekl Lief. „Světlo je tu slabé. Musíme se schovat a doufat, že nás minou, abychom se mohli odplížit do bezpečí.“

„Skrýt?“ zvolala Jasmína a rozhlédla se kolem po nízkém kapradí a řídkých trsech hub. „Tady není kde se schovat!“

Lief si stáhl plášť. „Ale je,“ řekl. „Přesně tak, jako jsme se nedávno schovali v Šíravě, když nad námi letěl pták Ak-Baba. A právě tak jako v Poušti zkázy, když se blížili Šedí strážci. Copak už jsi zapomněla?“

Jasmíně se zablesklo v zelených očích. „Nic jsem nezapomněla,“ odpověděla řízně. „Ale myslela jsem, že ty ano.“

Lief na ni chvíli hleděl, dotčený a zmatený. Nechápal, co tím myslela.

Barda si odkašlal. Jestli se máme schovat, měli bychom to udělat hned,“ řekl. „Ta zvířata se pohybují poměrně pomalu, ale dělají obrovské kroky. Brzy budou u nás. Co s Aurisem?“

Lief odtrhl oči od Jasmíniných a pohlédl k místu, kde Auris ležel u nohou sochy. Hodil plášť Bardovi do ruky. „Ty a Jasmína se zakryjte,“ řekl. „Pokud ještě žije, přitáhnu ho.“

„Přikrč se! A dávej na sebe pozor!“ zavolala za ním potichu Jasmína, když se rozběhl.

Lief poslušně sklonil hlavu. Aspoň ji zajímá, jestli budu žít, nebo zemřu, pomyslel si. Ale proč řekla, že jsem zapomněl na naše putování za Pásem? Jak bych mohl zapomenout?

Auris nehybně ležel a oči měl zavřené. Když se Lief dostal dostatečně blízko k soše, aby ucítil její podivné, sálající teplo na vlastní kůži, poznal, že poslední obyvatel kopule není mrtvý, a dokonce ani v bezvědomí.

Auris si něco slabě prozpěvoval - tak potichu a rychle, že mu Lief nerozuměl ani slovo.

„Aurisi,“ naléhal Lief a dotkl se jeho lokte. „Aurisi - pojď se mnou. Je to tu nebezpečné.“

Auris zavřel oči ještě pevněji, ale jinak nedal najevo, že by ho slyšel. Nezvedl hlavu ani nepohnul prsty na obrubě šatů sochy. Ani na okamžik nepřerušil svůj vzrušený šepot.

Lief úzkostlivě pohlédl na blížící se Arachy. Zvířata už byla blíž. Bylo jich nejméně deset a lezli seřazení v pravidelném útvaru s prvním a největším z nich v čele.

„Aurisi!“ naléhal Lief. Pokusil se odtáhnout Pištce od sochy, tenké prsty se však okamžitě křečovitě chytly skla ostrého jako břitva a pevně ho sevřely. Krev stékala v potůčcích na zem, ale šepot neustával.

Lief se předklonil blíž a napínal uši.

„Kouzlomusívydržetkouzlomusívydržetkouzlo…“

Jedna věta, opakovaná donekonečna.

„Liefe!“ Barda s Jasmínou na něj divoce mávali zpoza houby, kde se ukryli. Lief je stěží viděl. Plášť jako vždy přijal barvu okolí. Dokonale je to zamaskovalo.

Otočil se a vyděsilo ho, když viděl, jak blízko už Arachové jsou a o jaký kus popolezli za tak krátkou chvíli. Rychle přivykli pevné zemi pod nohama. Pohybovali se svižně a sebejistě.

Ještě ho nezahlédli. Ale každou chvíli…

Lief zoufale přemlouval a varoval Aurise a opakovaně se ho pokoušel odtáhnout do bezpečí. Jenže Pištcovy krvácející prsty svíraly teplé sklo jako ocelová pouta a drmolivý šepot neustával.

Bylo to k ničemu. Lief to vzdal, nechal ho tam a odplížil se za Jasmínou a Bardou, kteří na něj úzkostlivě čekali skrčení za trsem hub.

„Ani se nehne,“ řekl, když s nimi zalézal pod úkryt z pláště.

„Nedá se nic dělat,“ odpověděla klidně Jasmína. „Možná si myslí, že kouzlo sochy mu poskytne víc ochrany než úkryt.“

Lief zakroutil hlavou. Měl knedlík v krku, kvůli němuž stěží mluvil. „To si nemyslím,“ řekl. „Myslím, že využívá poslední síly a moc Píšťaly k tomu, aby se pokusil uchránit to, co zbylo z jeho světa.“

V ústech cítil kyselou, trpkou chuť - chuť porážky, vzteku a viny. Myslel na Pennu a Pištce. Jestlipak stále pozorují ze své lodi za pásem chaluh, co se tady děje? Nebo už odspěchali zpátky na vory, zbláznění radostí, protože pro své lidi znovu získali světlo a kouzlo, které jim bylo tak dlouho odpíráno?

„Podle všeho, co Pištec z vorů věděl, byly uvnitř kopule tisíce lidí,“ zašeptal s očima upřenýma na blížící se Arachy. „Tisíce lidí,

kteří by přišli o život díky tomu, co udělal. Co jsme my udělali, byť v nevědomosti.“

„Bojoval za životy svých vlastních lidí,“ řekl Barda potichu. Jako každý dobrý vůdce se chopil příležitosti vyhrát, když se mu naskytla.“

Lief si vzpomněl na Pištcovy rozzářené oči, když s Pennou mluvil o návštěvnících.

Mohou být naše spása.

„A jako každý dobrý velitel,“ pokračoval Barda ještě tišeji, „věděl, že si to vyžádá jisté oběti. Bohužel, tentokrát to vypadá, že tou obětí budeme my. Ty bestie nás asi neminou.“

Arachové už byli skoro u nich. Když se přiblížili k soše, zpomalili a nakonec zastavili úplně.

„To teplo,“ zašeptala Jasmína. „Nezůstávali blízko kopule jen kvůli potravě, ale kvůli jejímu teplu. Socha se jim líbí ze stejného důvodu. Pravděpodobně se pokusí usídlit někde kolem ní.“

Liefovi se sevřel žaludek. Skutečně to tak bude? Jsou odsouzeni k tomu, aby se tady krčili bez šance uniknout a bezmocně pozorovali, jak ty stvůry sežerou Aurise? A navíc ještě budou vědět, že druhý díl Pirranské píšťaly je navždy ztracený kvůli něčemu, co sami udělali?

Ohromeně a zároveň zděšeně sledoval, jak se největší z Arachů přiblížil k Aurisovu nehybnému tělu.

Tvor byl ohromný. Obludný. Poulil zářivě rudé oči posazené na lesklé černé přilbici. Pomalu rozevíral a zavíral tesáky, ze kterých odkapával jed.

Zlehka natáhl přední dvě nohy, chytil jimi Aurise a škubnul. Auris se držel skla jako klíště. Nehnul se ani o píď.

„Ne!“ zašeptal Lief zmučeně. Rozhodl se vstát.

Bardova ruka mu pevně stiskla zápěstí. „Nehýbej se! Nemůžeme mu pomoci! Stále je tu šance, že tě odsud dostaneme, Liefe. Aspoň tebe.“

„Na tom už nezáleží,“ sykl na něj Lief. „Jediné, na čem záleží, je -“

V tu chvíli Arach ztratil trpělivost. S hlubokým zavrčením odtrhl Aurise od sochy a zvedl ho vysoko do vzduchu.

Aurisův výkřik hrůzy a beznaděje pronikl Liefovi do morku kostí. Na čele mu vyrazil studený pot a začal se divoce chvět. Chtěl si zakrýt uši, ale ruce měl ztuhlé. Chtěl odvrátit pohled, ale nedokázal se pohnout.

Bestie se postavila na zadní a přitáhla si oběť blíž. Auris stále křičel a svíjel se v mukách strachu. Červené oči netvora si ho zblízka prohlížely, jako by si vychutnával jeho zděšení. Najednou tesáky vyrazily dopředu, zakously se mu do krku a milosrdně tak ukončily jeho poslední zápas.

Ostnaté nohy s drápy okamžitě začaly trhat bezvládné tělo na kusy a rozporcovaly ho stejně rychle a obratně, jako rozbily loď.

Ostatní Arachové ho obklíčili, chňapali po svém dílu kořisti a bojovali o každý šťavnatý kousek masa, který odpadl od čelistí jejich vůdce.

Liefovi se zvedl žaludek a konečně se mu podařilo odvrátit pohled.

A teprve teď si všiml, co měl přímo před očima od chvíle, kdy Aurise zvedli do vzduchu.

Socha zvolna zvedala paže. Lief užasle pozoroval, jak ruce zakryly klidnou tvář. Pak sklo znenadání změnilo barvu - už nebylo čiré a třpytivé. Najednou bylo sytě bílé.

Lief si přitiskl ruku na ústa, aby potlačil výkřik. Koutkem oka viděl, že Jasmína s Bardou také ohromeně sledují celý výjev.

Ozval se zvláštní, pronikavý zvuk. Bez dalšího varování se socha prostě rozpadla a zřítila se v ohlušující, burácející sprše tříštícího se skla.

„Pozor!“ vykřikl Lief a stáhl Bardu a Jasmínu k zemi.

Leželi tam pod pláštěm s pevně zavřenýma očima, zatímco se špičaté úlomky rozletěly do výšky a vzápětí zase padaly a zasypaly zemi jako smrtící krupobití. Slyšeli řev Arachů a praskání, jak padající střepy narážely na jejich krunýře jako šipky.

A pak konečně všechno opět utichlo. Lief opatrně zvedl hlavu. V mysli se mu rozléhala hudba Pirranské píšťaly. Střední část Píšťaly tu někde je, pohřbená hluboko v roztříštěném skle. Volala ho a vábila. Ale on zůstával strnulý, protože věděl, že se nesmí pohnout.

Dva Arachové, kteří byli nejblíže soše, leželi tam, kam spadli, kopali a kroutili nohama. Ale ostatní, navzdory drobným škrábancům a prasklinám v krunýřích, byli zraněni jen lehce, takže je to ještě víc rozzuřilo. S vrčením se postavili na zadní nohy a předními hrabali ve vzduchu.

Barda tiše zaklel.

Ale Jasmína se dívala nahoru. „Kopule," řekla potichu. „Ta kopule…"

Ozval se tlumený povzdech. A pak se kopule - prostě rozplynula, zmizela jako mlha.

Světlo bylo oslepující, samá duha, třpytivá a oslnivá. Lief, Barda a Jasmína si schovali obličej do dlaní. Arachové vřískali a zběsile prchali pryč. Zraněné druhy zanechali jejich osudu.

A na místě, kde ještě před chvílí byla trhlina v kopuli, stála Penna a ztěžka oddechovala. V ruce neobratně svírala kostěnou harpunu a vzlykala, zčásti zoufalstvím a zčásti úlevou, protože teď už nebylo třeba nic dalšího dělat.

17. MÍR

O nějakou dobu později to v malé chatce Penny na vorech dýchalo klidem a mírem. Oknem sem proudilo světlo a přinášelo s sebou radostné zvuky. Tresk a Mesk se líně pohupovali v misce. Krej, kterého Jasmína kolébala v náručí, opatrně zkoušel hojící se křídlo.

Společníci seděli s Pennou a Pištcem kolem kamen a v uších jim zvonil jásot obyvatel vorů. Mezi nimi ležela obrovská mísa moliskových bochánků a košík s horkým chlebem. Filli seděl Jasmíně na rameni, uždiboval mořské bobule a překvapeně i potěšené krčil čumáček.

Dokonce i Běs s Bleskem leželi klidně bok po boku ve svých klecích. Jako by díky dobrodružství s Arachy změnili názor na boj. Společně čelili hroznému nepříteli, pavoukovi mnohem většímu, než jakého by si předtím dokázali představit. Prozatím tedy došli k názoru, že mír je dar.

„Tak. Arachové se vrátili zpátky do jeskyní, odkud přišli," řekl Pištec a s potěšením se zakousl do bochánku. „Nesnesli světlo a chlad. Říkal jsem ti, Penno, že to tak dopadne."

Penna pohlédla na Liefa, Bardu a Jasmínu. Její porce ležela netknutá na talíři. Ona se zatím klidně necítila.

Lief věděl, že se jí uleví, jakmile někdo vysloví to, co visí ve vzduchu.

Moc dobře si uvědomoval, že střední část Pirranské píšťaly, kterou vyhrabali z hromady střepů na ostrově Auron, má teď Pištec pečlivě schovanou v záhybech svého šatu. Věděl, že teď by nebylo moudré si ho rozhněvat.

Přesto v zájmu všech musel říct, co má na srdci.

„Využil jsi nás, Pištče," řekl. „Podezírali jsme tě, že nás využíváš jako nástroj pro získání vaší části Pirranské píšťaly. Ale tobě šlo o mnohem víc. Ty jsi nás použil jako zbraň, abys zničil kopuli."

„Abych zničil věc, která vysávala život z mého lidu?" řekl Pištec mírným tónem a olízl si prsty. „Ano, to jsem udělal. Neudělal bys totéž pro Deltoru?"

Lief zaváhal.

„Samozřejmě, že bys to udělal, Liefe," vložila se do toho ostře Jasmína. „Dokázal bys být dost chladný a vypočítavý, kdybys věřil, že na tom závisí dobro království."

„Jak to myslíš, Jasmíno?" zvolal Lief, popuzený nenadále jízlivým tónem v jejím hlase.

Jasmína pokrčila rameny. „Pokud si například myslíš, že je třeba něco tajit, uděláš to," řekla úsečně. „A budeš to tajit i před těmi, kterých se to nejvíce týká."

Pohlédla na svoje ruce, aby se vyhnula Liefovu pohledu. Měla vztek sama na sebe. Neměla v úmyslu mluvit tak unáhleně.

Pokoušela se nemyslet na Víru, sestřičku, kterou vězní v Zemi stínů a kterou se Lief před ní snažil skrýt. Pokoušela se nemyslet na tu urozenou toranskou dívku, kterou si Lief tajně přivezl do paláce, aby se stala jeho nevěstou.

Většinou se jí to dařilo. Ale čas od času si vzpomněla a to vědomí ji bodalo do srdce jako kopí a nutilo ji v hněvu a bolesti kopat kolem sebe.

Lief cítil, jak mu rudne tvář. Vzpomněl si na Jasmínina ukvapená slova na ostrově.

Nic jsem nezapomněla… Ale myslela jsem, že ty ano.

Že by Jasmína uhádla tajemství, které se za každou cenu snažil udržet? Tajemství, které ho drtilo jako břemeno?

Ne, určitě ne. Byli se Zmarem tak opatrní!

Pohlédl na Bardu. Ale Barda se otočil a zahleděl se z okna, jako by se v ulici dělo něco nesmírně zajímavého.

Jasmína má prostě podezření, že nějaké tajemství existuje, řekl si Lief. Cítí tu hradbu, kterou utajované věci pokaždé vytvoří mezi dvěma lidmi, kteří k sobě vždy byli upřímní.

Lief to také cítil a bylo mu to nepříjemné. Toužil strhnout tu překážku. Skončit tu hroznou, bolestnou osamělost, kterou cítil ve chvílích, jako byla tahle.

Ale věděl, že nemůže. Ne, dokud všechno nebude bezpečné. Ne, dokud nebude zajištěna budoucnost Deltory.

Uvědomil si, že Pištec si ho zvědavě prohlíží, a zrudl ještě víc.

„Někdy je nezbytné, aby vůdci provedli věci, které by raději nedělali," řekl Pištec, jako by mluvil sám k sobě. „Někdy musejí odložit stranou svá přání, dokonce i nejhlubší tužby pro vyšší dobro všech. Je to... nepříjemné. Zvláště když jejich činy rozzlobí ty, na nichž jim záleží."

Jasmína nezvedla hlavu. Ale Lief věděl, že poslouchala. Modlil se, aby také pochopila.

„Nepochybně si myslíš, že jsem špatný," pokračoval Pištec stejným vyrovnaným tónem. „Myslíš si, že vás Penna na můj rozkaz oklamala. Myslíte si, že jsem vás využil jako nástroj ke zničení kopule. Myslíte si, že jsem se nestaral o vaše životy nebo životy lidí, kteří mohli žít na ostrově."

„Tak nám to připadalo," řekl Barda přímo.

Pištec pokrčil uzounkými rameny. „Je pravda, že jsem přinutil ubohou Pennu udělat to, co udělala," řekl a letmo pohlédl na kronikářku, která stále měla svěšenou hlavu. „Ten úkol ji velmi trápil. Jako všichni obyvatelé vorů i ona ctí pravdu nade vše. Navrhl jsem jí, ať vás nechá přečíst si naše dějiny, aby to nemusela říkat."

„Ale ty dějiny nebyly úplné," doplnil Lief. „Ty dva pergameny, které nám Penna ukázala, byly utržené, první na spodu a ten druhý nahoře. Řekl bych, že kdysi byly součástí jedné listiny. Než jste nám dali příběh přečíst, vytrhli jste prostřední část. Není to tak?"

Penna zkroušeně přikývla. Beze slova se postavila a přešla k závěsným košům. Ze zadní části jednoho z nich vytáhla útržek pergamenu, vrátila se ke kamnům a strčila jej Liefovi do ruky.

Jenže kopule mohla zůstat celá, jen pokud všichni uvnitř věřili v iluzi a zapudili jakékoli pochyby. Naši předci popřeli, že ostrov je Pirra, a nahlas mluvili o jeskyních a kopuli, a proto neustále ohrožovali existenci kopule.

„Kdybych dovolil Penně, aby vám ukázala celý pergamen, pomohli byste nám?" zeptal se Pištec a obrátil chladné oči k Liefovi.

Lief zaváhal. „Potřebovali jsme druhou část Pirranské píšťaly," řekl nakonec. „Vstoupili bychom do kopule, i kdybychom znali pravdu."

„Možná," souhlasil Pištec. „Ale možná byste si dávali takový pozor na to, co říkáte, že kopule by zůstala uzavřená a můj lid by dál žil v narůstající temnotě. To jsem nemohl riskovat."

Povzdechl si. „Takže jsem se dopustil první věci, ze které jste mě obvinili. Ale necítím se zodpovědný za ty ostatní."

Vzal si z košíku kousek chleba a zakousl se do něj. „Věděl jsem, že obyvatelé kopule vám neublíží, protože uvnitř kopule nesmí být prolita krev," řekl zamyšleně s plnými ústy. „A nenapadlo mě, že byste se vy nebo kdokoli jiný museli postavit Arachům. Věřil jsem, že se kopule rozletí na kusy, do jeskyní se vrátí světlo a Arachové okamžitě uprchnou do temných jeskyní."

„Ale to se nestalo," podotkl Barda chraplavě. „Auris udržel kouzlo při životě. Silou vůle uchoval kopuli, i když poničenou, na místě. Ukončila to až jeho smrt."

„To je pravda." Pištec pokrčil rameny. „S tím jsem nepočítal. Ale jakmile jsme pochopili, co se stalo, přivolali jsme s Pennou strážce. A dřív než strážci dorazili, jsme sami vstoupili do kopule, abychom vám podle svých možností pomohli."

. Znovu si ukousl chleba a pohlédl na Pennu. „Jestli bychom mohli být nějak užiteční, to nevím," řekl a žvýkal při tom. „Řekl jsem Penně, že jdeme téměř na jistou smrt. Jenomže ona trvala na svém. Naštěstí Auris zemřel včas, aby zachránil nás všechny."

Lief se zachvěl, když se mu před očima vybavily Aurisovy poslední hrozné okamžiky. S odporem pohlédl na Pištce a pak odvrátil pohled, znechucený jeho bezcitností.

A přesto, pomyslel si… navzdory veškeré té zdánlivé lhostejnosti Pištec vstoupil do kopule. Riskoval svůj život.

Lief znovu pohlédl na drobného vrásčitého Aurona, který s očividným požitkem žvýkal svůj chléb. Ať předstíral cokoli, nebyl bezcitný. Nechyběla mu čest nebo odvaha. Byla to jen bytost, která raději nechávala své pocity uzavřené uvnitř. To byl jeho způsob, jak přežít.

„Nikdy by nás ani nenapadlo, že na ostrově zbyla jen jediná bytost," vyhrkla Penna, která konečně promluvila. „Ale věděli jsme, že jich tam nebude mnoho. Osada v kopuli nikdy nemohla vzkvétat. Rodilo se jim čím dál méně dětí, dokonce už v době, kdy je naši předci opustili."

Pištec přikývl a polkl. „Děti se nehodí, když žijete ve lži. Děti mají příliš energie, jsou hrozně netrpělivé a kladou příliš mnoho otázek," řekl.

Šibalsky se podíval na Jasmínu. „Někteří lidé si tyto vlastnosti uchovají i v dospělosti," dodal. „To je, myslím, dobře. Ale není to vždycky příjemné pro ty, kdo je milují."

V napjatém tichu, které následovalo, klidně dojedl svůj chléb. Pak si smetl drobky z dlaní a zašátral v záhybech hávu.

„Tady je střed Pirranské píšťaly," řekl, vytáhl malý kousek vyřezávaného dřeva a podal ho Liefovi. „Použijte ho k tomu, k čemu potřebujete. Budeme rádi, když nám ho vrátíte, až dosáhnete svého cíle, ale zatím se bez něj obejdeme."

Lief vzal střední část Píšťaly do roztřesených rukou. Když se jí dotkl, ucítil brnění v celém těle a v uších se mu rozezněla hudba. Pak vytáhl z kapsy košile zobec a spojil obě části dohromady.

„Děkuji," hlesl.

Pištec si dovolil mírný úsměv. „Není zač," řekl. „Vlastně to není tak velká oběť. Přece jen jsme se velmi dlouho obešli bez naší části Pirranské píšťaly. Prozatím nám kouzlo, které žije v každém z Auronů a které se nám teď vrátilo, bude bohatě postačovat. Díky vám máme zase svůj ostrov. Co víc bychom si mohli přát?"

Hudba v Liefových uších stoupala a zase slábla, sladká a plná touhy. Pohlédl na Bardu s Jasmínou. Viděl, jak upírají oči na kouzelný předmět v jeho rukou, a věděl, že také cítí jeho sílu.

Ještě jeden úkol… ještě jedno dobrodružství a Pirranská píšťala zas bude celá.

A pak?

A pak, pomyslel si Lief, budeme připraveni. Potom se můžeme vydat, ať chceme nebo ne, do Země stínů.

Poprvé vydalo nakladatelství Scholastic Australia Pty Limited v roce 2002.
(www.scholastic.com.au)
Grafická koncepce Bob Ryan
Ilustrace na obálce Marc McBride
ISBN 1 86504 682-5 (Scholastic Australia)
Text and graphics copyright © Emily Roddaová, 2002
Cover illustrations copyright © Scholastic Australia, 2002

Copyright © Scholastic Australia Pty Limited, 2002, 2005

Z anglického originálu *The Isle of Illusion* série Deltora Quest 2
přeložila Olga Machútová.
Grafická úprava obálky Nataša Vaňková
Jazyková úprava Štěpán Kovařík
Jazyková korektura Jana Pernicová
Odpovědná redaktorka Helena Škodová
Technická redaktorka Daruše Singerová
Vydalo nakladatelství Fragment,
Humpolecká 1503, Havlíčkův Brod,
jako svou 1202. publikaci.
1. vydání, 2006
Sazbu zhotovil Fragment DTP s. r. o.
Vytiskl Finidr, s. r. o., Český Těšín

České vydání © Fragment, 2006
Translation © Olga Machútová, 2006

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez písemného svolení majitelů práv.

Kontaktní adresa: Radiová 1, 102 27 Praha 10 - Hostivař,
e-mail: fragment@fragment.cz
http://www.fragment.cz

ISBN 80-253-0292-X (1. vydání, 2006)